

J e g y z ő k ö n y v

a Közoktatás-politikai Tanács

2009. február 3-án, kedden, 10 órakor

az Oktatási és Kulturális Minisztérium (Budapest V., Szalay u. 10-14.)

101. számú tanácstermében megtartott

üléséről

Napirend:

1. Előterjesztés a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény végrehajtásáról szóló 20/1997. (II. 13.) Kormányrendelet módosításáról
Előadó: Csillag Márta főosztályvezető
Szakértő: Simon Henrietta szakmai referens
2. A nemzetiségi feladatokhoz igényelhető kiegészítő támogatások igényléséről szóló OKM rendelet
Előadó: Simon Istvánné, a Nemzetiségi Főosztály vezetője
3. Tájékoztató a Kormány részére az angol nyelvtanulásról és nyelvi előkészítésről
Előadó: Brassói Sándor főosztályvezető-helyettes
Szakértő: Gaál Edit szakmai referens
4. Különfélék

Elnököl: Miklósi László, az országos pedagógus szakmai szervezetek oldaláról

Jegyzőkönyvvezető: Varga Erzsébet (Magyar Gyorsírók és Gépírók Országos Szövetsége beszédgyorsíró szolgálat)

Az ülés résztvevői**Az országos pedagógus szakmai szervezetek képviselőiben:**

Kőrösiné dr. Merkl Hilda
Miklósi László
Pecsenye Éva

Az országos pedagógus szakszervezetek képviselőiben:

Menyhárt Pál
Muity Mária
Dr. Horváth Péter
Szabó Zsuzsa

Az országos szülői szervezetek képviselőiben:

Keszei Sándor
Novák János
Simonné Toldi Ágnes

Az országos diákszervezetek képviselőiben:

Hanti Vilmos

A helyi önkormányzatok érdekképviseleti szervei részéről:

Horváth Gézáné
Heltai Miklós
Vargha Károly

Az országos kisebbségi önkormányzatok képviselőiben:

Alexov Ljubomir
Dr. Schäffer István
Kanaki Lefter

A nem állami, nem önkormányzati iskolafenntartók képviselőiben:

Braun József
Mihályi Zoltánné
Papp Kornél

Az Oktatási és Kulturális Minisztérium és más, az oktatásban érdekelt minisztériumok képviselőiben:

Ambrus István (OKM)
Brassói Sándor (OKM)
Csibran Katalin (OKM)
Csillag Márta (OKM)
Gaál Edit (OKM)
Kiss Mária (EM)
Lóczy Péter (MEH)
Paulik Antal (MEH)
Simon Henrietta (OKM)

Tartalomjegyzék

Általános bevezető	6
A szövívők megnevezése, a határozatképeség megállapítása	6
A miniszter által kiadott új kerettanterv kiosztása	6
Az ülés napirendjének elfogadása	6
Előterjesztés a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény végrehajtásáról szóló 20/1997. (II. 13.) Kormányrendelet módosításáról	6
Csillag Márta szóbeli kiegészítése az előterjesztéshez	6
Kérdések, hozzászólások	7
Válasz az elhangzottakra	19
Határozat	26
A nemzetiségi feladatokhoz igényelhető kiegészítő támogatások igényléséről szóló OKM rendelet	27
Simon Istvánné szóbeli kiegészítése az előterjesztéshez	27
Kérdések, észrevételek	28
Az országos kisebbségi önkormányzati oldal kérdései, véleménye	28
Válasz az elhangzottakra	32
A testület többi oldalának kérdései, véleménye	35
Válasz az elhangzottakra	38
Határozati javaslatok	43
Tájékoztató a Kormány részére az angol nyelvtanulásról és nyelvi előkészítésről	46
Brassói Sándor szóbeli kiegészítése az előterjesztéshez	46
Kérdések, hozzászólások	47
Válasz az elhangzottakra	51
Egyebek	57

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 06 perc)

AMBRUS ISTVÁN: Hölgyeim és Uraim! Szeretném tájékoztatni a megjelenteket, hogy a Közoktatás-politikai Tanács február 3-ai ülése megkezdődik. A szakmai oldal elnököl - átadom a szót. Tessék!

MIKLÓSI LÁSZLÓ, az ülés levezető elnöke – a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok mindenkinek! Azt kérem az egyes oldalaktól, hogy nevezzék meg szóvivőjüket. A szakmai oldalé? *(Miklósi László.)* És esetenként az oldal egyes tagjai is hozzászólnak. A szakszervezeti oldalé? *(Szabó Zsuzsa.)* A szülői oldal - elnézést, most az ülés sorrendjében szólítom az oldalakat! *(Keszei Sándor.)* A nem önkormányzati iskolafenntartók oldala? *(Papp Kornél.)* Az önkormányzati iskolafenntartók oldala? *(Heltai Miklós.)* A diákoldalon? *(Hanti Vilmos.)* A kisebbségi önkormányzati oldalon? *(Dr. Schäffer István.)* A kormányzati oldalon? *(Csillag Márta.)* Köszönöm.

Egy kis technikai szünet...

CSILLAG MÁRTA: Elnézést kérek, egy kis ajándékot hozunk: a miniszter által kiadott új kerettantervek vannak egy CD-n. Mindenkinek szeretettel adjuk, merthogy az adatbázisokból nehéz előkeríteni. Minden közoktatási intézménynek kimegy egy ilyen levél, de akit érdekel, vigye el. *(Kiosztják.)*

ELNÖK: Ha sikerült ezt elrendezni, kérem, hogy folytassuk a munkát.

Úgy látom, mindenki megkapta a CD-t, amit ezúton is köszönünk, igyekszünk szorgalmasan tanulmányozni.

Van-e valamelyik oldalnak napirend előtti bejelentenivalója? A kormányzati oldalé a szó.

AMBRUS ISTVÁN: Szeretném bejelenteni: Sáska Géza telefonon jelezte, hogy influenzás, illetve Bajzák Eszter nővér ugyancsak jelezte, hogy a mai napon nem tud részt venni az ülésen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, ezt annyival egészítem ki, hogy Dobos Krisztina szintén beteg, ezért nem tud jelen lenni.

AMBRUS ISTVÁN: Mindannyiuknak jobbulást kívánunk!

ELNÖK: Valamennyien megkaptuk a napirendet. Ennek pontosítására, módosítására eddig semmilyen javaslat nem érkezett. Esetleg van-e valakinek a napirenddel kapcsolatos megjegyzése. *(Nincs ilyen jelzés.)* Akkor arra kérem az oldalak szóvivőit, hogy kézfeltartással jelezzék, ha elfogadják a napirendet. *(Szavazás.)* Köszönöm, látható többség. Ellenpróba: ki nem fogadja el? *(Nincs ilyen jelzés.)* Tartózkodás? *(Nincs.)* Köszönöm szépen, egyhangúlag elfogadtuk a napirendet.

Az első napirendi pont szóbeli kiegészítésére kérem a kormányzati oldalt - felteszem, hogy szólni kíván az oldal.

CSILLAG MÁRTA: Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Tanács! A 20/1997-es kormányrendelet módosítását előzetes véleményezésre terjesztenénk a tanács elé. Szeretném

elmondani, hogy a kormányrendelet pillanatnyilag államigazgatási egyeztetésen van, tehát akkor hoztuk ide, amikor még lehetőség van módosításra. Szeretnénk kikérni a véleményüket.

A rendelet módosítását két fontos ok és irány szabta meg. Az egyik legfontosabb feladatunk az volt, hogy a Közoktatási Információs Rendszer működésének további fejlesztését és kisebb átalakítását céloztuk meg. Aki közigazgatásban jártas, olvasgatja a Ket.-et, a közigazgatási hatósági eljárásról szóló általános szabályokat - talán önök is. Ennek módosítása értelmében a továbbiakban olyan adat ügyféltől nem kérhető, amely bármely hatóság rendelkezésére áll - hogy röviden és érthetően mondjam. Ennek következtében jó néhány olyan módosítást kell végrehajtanunk az eddigi kodifikált szövegeken, amelyek egyszerűsítik az információs rendszer adattartalmát, és ezzel a változtatással meg tudunk felelni ennek a szabályozásnak. A legfontosabb eleme, hogy ezen túl a magánintézmények, tehát a humánszféra esetében a Magyar Államkincstár törzskönyvi nyilvántartó osztálya, illetve a nem helyi önkormányzat által fenntartott közoktatási intézmények esetében a jegyző, főjegyző fogja az iratokat rendelkezésre bocsátani a különböző hatósági eljárásokhoz. Ez azt jelenti, hogy nem az alapítványi vagy egyházi iskolának kell küldözgetnie a saját módosításáról szóló jegyzői határozatot, hanem ezt hivatalból meg kell csinálniuk a főjegyzőknek, jegyzőknek.

Természetesen nem ez az egyetlen módosítási javaslatunk. A nem állami intézményfenntartók finanszírozási rendjét kívánnánk átalakítani, mégpedig olyan módon, hogy minden létező ponton, ahol ez lehetséges, azonossá akarjuk tenni az önkormányzati fenntartói igénylés és finanszírozás rendjével. Természetesen a nem helyi önkormányzati intézményfenntartók elvileg most is az önkormányzatokkal azonos elvek mentén igényelhetik a normatív hozzájárulásokat, de az államháztartásról szóló törvény elvárja, hogy ezeket a pontosításokat elvegezzük.

A tárcának ezért az a javaslata, hogy hozzuk összhangba a kétfajta finanszírozási rend időpontjait és eljárási módját is, amennyire lehetséges. Egy különbség változatlanul fennmarad, mégpedig az hogy a kincstári körbe tartozó nem állami intézményfenntartók esetében a kincstár határozatot hoz a különböző juttatásokról, a normatívát határozat formájában megítéli, míg az önkormányzati körben ez nem így történik, hanem az önkormányzatok igénylik, és automatikusan kapják. Természetesen ugyanúgy elszámolnak, meg ugyanazok a szabályok vonatkoznak rájuk, de itt van egy hatósági eljárás a kincstár esetében. A mi megítélésünk szerint ez helyes, mert módot ad arra, hogy mivel van hatósági döntés, az ellen jogorvoslattal is lehet élni, tehát beépíti a jogorvoslat rendjét is az eljárásba.

A részletszabályokkal nem kívánom önöket hosszasan fárasztani. Ha vannak kérdések, nagyon szívesen állunk rendelkezésre. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Azt indítványozom, hogyha ezt elfogadják az oldalak, hogy a kérdéseket és a hozzászólásokat egy körben ejtsük meg. Van-e bárkinek kifogása ez ellen? *(Nincs ilyen jelzés.)* Mivel nincs, ezt így tesszük. Akkor a szakmai oldal nevében néhány szóval el is kezdem a mondandónkat - nem kizárt, hogy az oldal egyes tagjai egy-egy rövid kiegészítést fűznek hozzá.

Először egy általános és két helyi jellegű megjegyzésünk van. Nem első alkalommal jelezzük, hogy megkönnyítené a KT egyes oldalainak munkáját, ha az egyes anyagokat vezetői indoklással kaphatnánk meg. Erről korábban már beszéltünk, és akkor úgy tűnt, hogy erre van lehetőség. A minisztérium egyértelmű szakmapolitikai szándékait világosabbá tenné, és nem a jogszabályok közül kellene kibogarászni, mi is lehetett az.

Szintén megkönnyítené a felkészülést, ha egységes szövegeket kapnánk. Akkor nem kellene a CD-jogtárból, internetről vagy más módokon összeolvasni a régit meg a mostanit, és inkább a dolog érdemével tudnánk foglalkozni.

Konkrétan, a jogszabályhoz kötődve:

Azt gondoljuk, minden olyan intézkedés, amely hatékonyabbá teszi a jelenlegi működést, illetve amely egyszerűsíti a munkát - adott esetben az intézményvezető vagy helyettese munkáját, ha például nem kell neki adatot szolgáltatni, mert az más módon rendelkezésre áll -, az helyes, üdvözlendő, támogatandó. Hogyha az informatika vagy a központi nyilvántartás lehetőségeit jogszabály segít ténylegesen használni és alkalmazhatóvá tenni, az általában helyes.

Néhány konkrét megjegyzés, illetve kérdés:

Egy egészen apró dologgal kezdem, csak sorrendben haladván ez az első. Számunkra érthető, hogy egy ilyen igazolványkiállítási díjat kell fizetni. Ez az ötven forint érdekes, de természetesen tudomásul vesszük.

A második oldalon a 2. § a hazai és nemzetközi forrásokra kiírt közoktatási célú pályázatokkal kapcsolatos. Számomra nem volt egyértelmű, hogy ettől egyszerűbb lesz-e a feladat - mert akkor az előbb elmondottak értelmében üdvözljük, tehát ha ez nem egy többletkötelezettség, hanem egyszerűsítés. Remélem, hogy másoknak ez világos volt, csak nekem nem.

A következő kérdés ugyanezen paragrafus (3) bekezdésére vonatkozik. Jól értelmezzük, hogy úgy gondoljuk - itt a halmozottan hátrányos helyzetű gyerekekről van szó -, hogy ez az új belépőkre vonatkozik? Ha valaki például akkor iratkozik be az iskolába? Vagy elképzelhető olyan élethelyzet, hogy valaki egy intézménybe jár, és az átsorolások következtében ő nem ott folytatná a tanulmányait? Én ezt szakmailag nem tudom elképzelni. Ahol ő lakik, az már átsorolattik egy másik körzetbe - de ugye, az nem érinti azt, hogy neki netán intézményt kellene váltani? Ez súlyos pedagógiai problémákat vethetne föl. Jó lenne tisztázni, hogy ez nem így van. Nem mondom, hogy ez következik a szövegből, de ennek a kizárása sem volt nekem egyértelmű.

Az anyag 4. oldalán a 4. § (8) bekezdésében olvashatunk arról, hogy adott esetben a papír alapú adathordozókat megsemmisítik. Ez sok szempontból logikus, de ugye, valamiféle rendelkezés van arról, hogy az elektronikus adatokat milyen módon mentik, hogyan készülnek azokról másolatok. Ezt én természetesnek tartom, de többen kérdezték, mi van, ha sérül az adatbázis, milyen garanciális elemei vannak, hogy ez megmarad, kereshető lesz.

Kizárólag szóhasználati kérdés ugyanezen oldal 12. (2) bekezdésének b) és c) pontjában: szétválás esetén, illetve két vagy több intézmény összevonása esetén vissza kell adni... Ez itt vajon jó? Elvették? Nem megtartják vagy fenntartják az OM-azonosítót? Kétszer vagy háromszor is nekifutottam - bár lehet, hogy túl késő volt már, amikor ezt néztem. Érdemes lenne rápillantani, hogy egyértelmű vagy jó-e a fogalomhasználat ezekben az esetekben.

Amint látható, ezek nagyon apró megjegyzések, és az anyag pontosítását, egyértelművé tételét kívánják szolgálni a javaslataink.

Az 5. oldalon a 12. § (4) bekezdésében alulról a 3. sor szerint „kérhet” a jogosult intézménytől. A szóhasználat a kérdéses: kér vagy kérhet? Csak meggondolásra ajánljuk.

A 6. oldalon az 5. § legutolsó pontja, az (5) bekezdés. Nekem nem volt teljesen világos, hogy ebből mi következik. Adatszolgáltatási kötelezettség megszűnéséről van szó adott esetben. Azt írja a szöveg, hogy azoknak az adatoknak a vonatkozásában, melyeket az intézmény saját honlapján közzétesz és az információ pontos helyét közvetlenül, eltérő hivatkozás megadásával biztosítja a hozzáférést a saját honlapon megjelentetett adatokhoz. Érteni vélem a szándékot, de vajon a szövegből ez átjön-e? Én úgy értelmeztem, hogy amennyiben az intézmény a saját

honlapján megad bizonyos adatokat - nekem nem világos, hogy melyek ezek -, akkor nem kell neki adatot szolgáltatnia. Ez nagyon nehéz, mert honnan fogja tudni a hivatal? Ez nem úgy működik, hogy az iskola beléphet valami módon a saját intézménytörzsébe, és ott elhelyezhet egy linket? Ki helyez el linket? Honnan tudja a hivatal? Vagy a jogszabály szövegében kell világossá tenni vagy más módon. A szándék messzemenően helyes, de nekem itt valami döccen.

A 7. § (5) bekezdésének utolsó két sora kizárólag tankötelesség esetén érvényes, ugye? Lehet, hogy más joghelyből következik, de ebből, ami itt le volt írva, nem következett. Lehet, hogy ezt össze kell nézni valamivel.

Lehet, hogy figyelmetlen voltam, de én a 8. oldalon találtam meg először az „igazgatóság” kifejezést. Ez föl van oldva a szövegben? Kiderül? (*Csillag Márta: Az eredetiben igen.*) Akkor köszönöm.

Nekem még egy megjegyzésem van, és az oldal többi tagjának lesz még egy-egy kiegészítése. Pontos az anyag legvégén, hogy ez a jogszabály 2009. november 1-jén hatályát veszti? Ha igen, akkor új jogszabályt kell alkotni? Vagy elírás? Vagy hogy van ez?

CSILLAG MÁRTA: Ez egy módosítás, ami beépül.

ELNÖK: Világos, köszönöm. Folytatja még az oldal.

KŐRÖSINÉ DR. MERKL HILDA: Lenne néhány kérdésem.

A 17. § a 18. oldalon szereplő 6. pontjára vonatkozik a kérdésem. Nyilatkozni kell arról, hogy a nem állami fenntartású intézmény szerepel-e a megyei fejlesztési tervben. Ez kötelező-e a megyék részére, és erről ki gondoskodik. Pályázati és minden más szempontból nagyon fontos, és vannak ellenkező tapasztalataink. Tehát a megye kötelessége a területén lévő intézmények regisztrálása, tudomásul vétele a fejlesztési tervben - ha nem így van, meg kellene mondani, hogy hol és ki lépjen ennek érdekében.

A 19. oldalon a (12) bekezdésben az szerepel, hogy a közoktatási feladatot ellátó egyház, amennyiben jogtalanul vesz igénybe kiegészítő támogatást... - ez a „jogtalan” azért elég széles fogalomkör -, akkor kamattal növelten kell visszaadnia. Ez vonatkozik a többi intézményre is, ha itt mindent egyformán? Ez nagyon fontos.

A 17/a pontban szerepel, hogy az Oktatási Hivatal, a minisztérium. A minisztérium itt értelmező vagy és, tehát egy másik intézmény is? Ha igen, miért van ez a kitüntetett ellenőrzési érdeklődés az egyházi iskolák iránt, miközben a törvényességi ellenőrzés ugyanúgy vonatkozik rájuk, a könyvvizsgálatot ugyanúgy meg kell tenniük. Ezek plusz ellenőrzésnek tűnnek. Miért van erre szükség?

Végül az 1. számú mellékletben a halmozottan hátrányos helyzet megállapításához van a szülőkre vonatkozó adatok között egy kérdés, hogy elvégezte-e a nyolc osztályt vagy nem, illetve „nem nyilatkozom”. Ha az utóbbit húzza alá, akkor hogyan felel meg a valóságnak a következő oldalon? Ezt ellentmondásnak érzem, talán át kellene hidalni.

PECSENYE ÉVA: A 6. oldalon a 8. § 1. bekezdése szerint a rendszeres gyermekvédelmi kedvezményre való jogosultság megállapításáról szóló határozat meghozatalával egyidejűleg tájékoztatni kell. Célszerű lenne odaírni, hogy ki tájékoztat.

A másik szintén ennek a paragrafusnak a 2. pontja, amely szerint a jegyző, ha indokoltnak tartja a képességkibontakoztatás, felkészítés megszervezését... - mi alapján tarthatja indokoltnak? Valami kritériumrendszer van? Célszerű lenne ide beleírni talán.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Az országos pedagógus szakszervezeti oldal következik.

SZABÓ ZSUZSA: A jogalkotói szándékot támogatjuk, jónak tartjuk.

A 4. oldalon a 4. § 12/B pontjának (2) bekezdés c) pontjához, amit már Miklósi László említett: mi is nagyon fontosnak tartjuk, hogy a „vissza kell adni” értelemzavaró kifejezés lehet. Mi javasoljuk azt, hogy „megmarad”. Akkor így hangzik a mondat, hogy a székhely szerinti intézmény OM-azonosítója megmarad, a többit be kell vonni - és akkor talán mindenki számára tiszta lesz.

Ugyanennek a paragrafusnak a 12/B (4) bekezdéséhez lenne javaslatunk. Jogászaink véleményét szeretném továbbítani, akik azt mondják, számtalan közigazgatási per volt és van folyamatban, mert a fenntartók igen gyakran jogellenesen szüntetik meg az intézményt jogutód nélkül. Miután ezek a perek nagyon hosszan tartanak, akár több éven át is folyhatnak, szerintük szabályozni kellene, miként jelentsék be az önkormányzatok, ha döntésük ellen per indult, illetve ezt hogyan tartsák nyilván, másrészt a döntés hatályon kívül helyezését követő eljárási rendet is meg kellene határozni.

Ez a mi javaslatunk, köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm, az országos szülői szervezeteké a szó.

KESZEI SÁNDOR: Köszönöm, elnök úr. Nekem inkább oktatáspolitikai kérdéseim lennének a rendelettel kapcsolatban. Az Oktatási Minisztérium lassan egy évtizede küszködik a KIR-rel, próbálja rendeletileg szabályozni, módosítani. Most milyen állapotban van a KIR feltöltöttsége? Mennyire tartják be az iskolák, fenntartók, illetve az érdekeltek, hogy adatot szolgáltatnak? Amikor utoljára még bíztam benne, néhányszor belenézve igencsak hiányosnak találtam ezeket az adatokat.

Van egy nagyon fontos kérdésünk a tanulói létszámmal kapcsolatban és a tanulói azonosító kártyával. Ha egyszer Magyarországon bevezettük a tanulói azonosító kártyát, ami minden tanulónak van - ráadásul egy jó kis kártya, amin keresztül nyilván lehet tartani minden egyes tanulót Magyarországon -, miért kell még duplikálni például a diákigazolvánnyal? A tanulói azonosító kártya mindenre fölhasználható. Most halljuk, hogy be akarjuk vezetni a kiskorú gyerekek - tehát 6-7 évesek - személyi igazolványát. Ez mennyire igaz? Erős tendencia volt ez.

Mi azt mondjuk, hogy a tanulói azonosító kártya mindent megoldana a tanulói létszám nyilvántartásában. Milyen erős most a tanulói azonosító kártya szerepe a nyilvántartásokban?

Van egy nagyon nagy problémánk. Megvizsgáltuk a KSH adatait, és azt látjuk, hogy 14-15-16 éves gyerekek eltűnnek a rendszerből. Ennyi 14 éves gyerek van iksz évben. A következő évben megnézzük, hogy hány 15 éves van, és hiányzik 4-5 ezer. Hová lettek? Hol vannak nyilvántartva? Most ez a rendelkezés majd biztosítja, hogy a gyerekek olyan nyilvántartásban lesznek, hogy nem tűnhetnek el a rendszerből? Az országból is eltűnnek - de mondjuk most azt, hogy csak a rendszerből. Ha összehasonlítanánk - én ezt kértem a másik minisztériumtól is - a családi pótlékkal? Ezt tudni kell, és nem tudom, miért hangoztatnak mást, mert ez egy iskoláztatási támogatás. Oda van írva a családjogi törvénybe: nevelési és iskoláztatási támogatás. A közoktatásban tanuló gyerekekhez van kötve ez a támogatás. Miért mondanak mást? Miért mondják, hogy ez valami különleges, ettől elvonatkoztatott családi pótlék? Ha megnézzük, hogy

hány gyerek kap családi pótlékot - nyilván kell tartani -, és megnézzük a kincstárnál, hogy hány tanuló után igénylik az iskolák, illetve a fenntartók a normatívát, és a statisztikai adatokat, akkor óriási eltéréseket tapasztalnánk. Milliárdokat érő eltérések vannak. Biztosítja nekünk a 20-as kormányrendelet ennek a koherenciáját, hogy megtudjuk, iksz évben hány gyerek született Magyarországon? Mert nincs népszámlálás vagy húsz éve, mi javasoljuk, számoljuk már meg, hogy hány gyerek született, nyilván rátartással, hogy esetleg kit ért valami, hogy az nem jutott el az iskoláig vagy az óvodáig, de az adatok nem stimmelnek. Megvizsgáltattuk ezeket az adatokat, és nem stimmelnek a születési évszámok, a családi pótlék, a normatívaigénylés és a KSH statisztikája. Ezt tárgyaltuk a KSH statisztikusaival is - ők se értik. Azt mondták, hogy a statisztika jó, de hiányzik iksz gyerek. *(Közbeszólásra:)* Nem, ez ide tartozik, engem ez érdekel!

Van egy olyan probléma, hogy egy pár éve keveredtek a közép fokú iskolákban a 18 éves korig tankötelesek és a 16 éves korig tankötelesek. Még most is benn vannak a rendszerben a 16 éves korig tanköteles gyerekek. Ezeket a gyerekeket viszont el lehet távolítani az iskolából, mert ők nem tankötelesek. Akár fegyelmi úton is. Megkérdeztem egy fenntartót, hogy mondja már meg nekem, hogy a mostani vagy az előző tizedik évfolyamon hány 16 és hány 18 éves korig tanköteles van. Fogalma sincs, nem is tudja, hogy ilyen még létezik. Amikor elmondtam, csak rácsodálkozott, hogy tényleg, még vannak benn? A szülők se tudják.

Az egyik kérdésem tehát, hogy mennyire biztosítja a huszadik-harmincadik módosítás után a kormányrendelet ezeket a létszámokat? Ezt szülői és gyermekvédelmi szempontból kérdezem.

Van még egy nagyon erős kérdésünk: a halmozottan hátrányos helyzetűek sorsával és definiálásával kapcsolatban. Szerintem ilyen nincs. A halmozottan hátrányos helyzetű definíció, amit a közoktatási törvény definiál - más törvények nem így definiálják a hátrányos helyzetet, nem is ismerik a halmozottan hátrányos helyzetű fogalmát -, leszűkítette a támogatásra jogosultak körét egy olyan minimális számra, amihez olyan feltételeket szabunk, hogy ne legyen. Akinek már száz forinttal több a jövedelme, nem hátrányos helyzetű. Ilyen nincs. Járjuk körbe, és több paraméterrel határozzuk meg. Lehet, hogy valakinek ugyanannyi az egy főre eső jövedelme, de sokkal több lakbért fizet, vagy más ilyen helyzet is lehet. A HH és a HHH megjelölést én alkotmány sértőnek és sértegetésnek tartom, hogy ki meri mondani valaki sajtóban vagy akár a minisztériumi leiratokban, hogy háromhás gyerekek. Ilyen nincs. Nem lehet azt mondani egy gyerekre, hogy te, aki itt ülsz, kéthás vagy, te háromhás vagy, te meg ötös tanuló vagy, te meg a PISA-jelentésben alulmaradtál, mert rosszul teljesítetted a kompetenciamérést. Ilyen nincs, hogy a gyerekeket állandóan kategorizáljuk meg sértegetjük egy osztályon vagy iskolán, vagy társadalmon belül - ez pedig tendencia Magyarországon. Nem értem, illetve értem, de nem akarom elfogadni. Főleg a halmozottan hátrányos helyzetűt, mert erre épül egy csomó törvény. Persze, mert a költségvetés megspórol rajta több milliárd forintot. Ez nyilván egy leszűkített dolog.

Úgy kezdődött, hogy valamikor volt az ingyenes második szakképesítés. A Pénzügyminisztérium azt mondta, hogy sok az a gyerek, ne legyen annyi második ingyenes szakképesítésre jogosult. Akkor kitalálták, hogy csak a hátrányos helyzetűek mehetnek második szakképesítésre. Egyszer csak kitörölték azt is, és második szakképesítésre már csak a háromhás gyerekek mehetnek. A Pénzügyminisztérium mondja meg a közoktatásért felelős minisztériumnak, hogy milyen paraméterek mentén szervezze az oktatást, hogy tudjon spórolni 2 milliárd forintot? És ez most itt is megjelenik.

A szülő iskolai végzettségéről van szó. Ha a szülőnek több osztálya van, mint a nyolc évfolyam. Ha bement a kilencedik évfolyamba, de kiesett, megbukott annak idején, már nem halmozottan hátrányos helyzetű. Állandóan szűkítünk. Sértegetünk és szűkítünk.

A kérdésem, hogy amiket elmondtam, mennyire segíti a 20-as kormányrendelet, hogy ne forduljon elő. Ez egy jó rendelet - beleolvastam, de ha még jobban beleolvasnánk, biztos lenne még húszféle, amit javítani lehetne -, de ezt a halmozottan hátrányos helyzetet törölni kell a szóhasználatból is, ebben biztos vagyok.

ELNÖK: Köszönöm szépen a szülői oldal véleményének kifejtését. Az országos diákszervezetek következnek az szmsz-ünk szerint.

HANTI VILMOS: Köszönöm, elnök úr. Nem tisztem reagálni az előttem szólóra, de annyit esetleg megérdemel, hogy ez egy olyan probléma, amit érdemes lenne akár külön tárgyalni, hogy kinek mi a véleménye. Szerintem a gyerek szociológiai, szociometriai helyzetét valami módon az ért észlelni kell, és jó, ha tudjuk. Lehetne erről egy izgalmas vitát tartani. Javasolom, hogy amikor önállóan napirendre vesszük, és nem úgy, hogy minden napirendről valami eszünkbe jut, akkor legyen lehetőségünk hozzászólni. Beszéljünk erről, mert nagyon izgalmas dolog egyébként, egyéb társadalmi jelenségekre is utalhat, hogy mit tartunk nyilván, mit nem, mit mondunk ki, mit nem, miközben ott vannak a társadalomban a meglévő problémák.

Konkrétan az előterjesztésről a diákoldalak különösebb tartalmi véleménye nincs, tudomásul veszi, támogatja. Egy apró, inkább formai megjegyzésünk lenne. Én nagyon törekszem arra, hogy ha lehet, ha ikes ígét használunk, választékosabbá tudjuk tenni, ha például a „látszódjön” helyett a „látszódjék” alakot használjuk. Nekünk ebben mintát kellene nyújtanunk.

Egyébként ennek hatására néztem meg a szövegezést, és bevallom, nem találtam más kivetnivalót ilyen szempontból, csak ezt az egyet. Esetleg ezt lehet javítani, és akkor igen elégedett leszek.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A helyi önkormányzatok érdekképviselőinek oldala.

HELTAI MIKLÓS: Köszönöm szépen. A tervezet 1-5. §-a véleményem szerint indifferens, és teljesen fölösleges a Közoktatás-politikai Tanács ülésén tárgyalni. Hogy hogyan kell igényelni a pedagógusigazolványt meg mik a KIR feladatai, meg mik a közoktatási intézmények információs jelentési kötelezettségei, OM-azonosító igénylése stb., ezzel kár az időt tölteni. Legfeljebb akkor van vonatkozása az oktatáspolitikával, ha tudjuk, hogy ezeket a feladatokat mind el kell végezni igazgatóknak, helyettesnek, adminisztrátoroknak, és mindez az illetőket a pedagógiai munkától vonja el. Ilyen szempontból már van oktatáspolitikai jelentősége, de akkor erről kellene tárgyalni.

A tervezet 6. §-tól kezdődő részében foglaltak ellen viszont a MÖSZ a leghatározottabban tiltakozik, és javasolja vagy a tervezet visszavonását, vagy az átdolgozását. Természetesen amennyiben az önkormányzati oldal jelen lévő képviselői ezzel nem értenek egyet, majd hozzászólnak.

Végigolvasva a tervezetet, nyilvánvaló, hogy a módosító javaslat a 6. §-tól a 19.-ig terjedő részének alap gondolata, hogy a közoktatási normatívák, továbbá az egyházi kiegészítő támogatások igénylésénél és felhasználásánál abszolút naprakészséget valósítson meg, kizárja a túligénylés lehetőségét, lehetlenné tegye a jogtalanul igényelt előirányzatok megtartását, és büntesse a mindezekkel kapcsolatos akár manipulációs szándékú, akár pontatlan munkavégzésből

eredő, valótlan adatközlést, tévedéseket. Maga az alapgondolat és a célkitűzés nem is volna kifogásolható, sőt, helyeselhető. A megközelítés alapállása és az igénybe vett eszközök azonban a legnagyobb mértékben. A bizalmatlanságon alapuló megközelítés a mindenre kiterjedő adatszolgáltatás és ellenőrzés túlzásaiban mutatkozik meg. Nekem újdonság volt ez, hogy minden egyes tanulónak és nevelőnek azonosító száma van, mert hat éve vagyok nyugdíjban. Amikor ezt először elolvastam, azt hittem, hogy nem jól olvasom, és mindjárt József Attila jutott eszembe, hogy „Számon tarthatják, mit telefonoztam / s mikor, miért, kinek. / Aktákba írják, miről álmodoztam / s azt is, ki érti meg. / És nem sejthetem, mikor lesz elég ok / előkotorni azt a kartotékot, / mely jogom sérti meg. (...) Óh, én nem így képzeltem el a rendet. / Lelkem nem ily honos.”

Minden létszámmozgást - tanárt, diákot - öt napon belül jelenteni? Ez egész orwelli világ!

Kommandókat szervezni az Oktatási Hivatal és az OKM apparátusából, különösképpen az egyházi intézmények ellenőrzésére? Visszafizettetni büntető kamatokkal terhelt a jogtalanul igényelt és felhasznált normatívát? Mintha ágyúval lőnének verébre! Nem hiszem, hogy a normatívacsalások vagy igénylési pontatlanságok olyan mértékűek lennének, amiért érdemes lenne ekkora erőket mozgósítani, ilyen pluszmunkát adni az intézményvezetőknek, munkatársaiknak, és eleve meggyanúsítani, megfélemlíteni őket.

A magam részéről hét normatívaigénylési és -módosítási határidőt számoltam meg a tervezetben, de lehet, hogy több van. Nem is ez az érdekes, hanem az, hogy ténylegesen mennyi kárt okoztak mondjuk az elmúlt évben a pontatlanságok, túligénylések. Van erről kimutatás? És mennyibe kerül majd az Oktatási Hivatal, az OKM apparátusának ilyen irányú működtetése, meg az iskoláké, meg az önkormányzatoké? Attól tartok, többbe kerül a leves, mint a hús. Előreláthatólag még a működtetett apparátus költségeit sem fogja kitermelni a hatalmas pluszmunka, a visszafizetésekkel és büntetésekkel együtt sem.

Mindezt már áprilistól végrehajtani visszamenőleges érvénnyel 2008-ra? Ezek a visszamenőleges érvényesítések nekem soha nem tűntek jogszerűnek.

A tervezet átgondolatlanságára jellemző a 9. § (7) bekezdése: ha az Országgyűlés más normatívákat állapít meg, mint amiket a kormány tervezete alapján az intézmények már egyszer igényeltek, és aminek alapján terveztek, akkor kezdődik a folyamat előlről: felmérés, újratervezés, dupla munka - a helyett, hogy más igénylési és tervezési határidőket szabnának meg, alkalmazkodva az iskolák munkarendjéhez.

Összegezve azt hiszem, hogy a pedagógusok megbecsülését nemcsak szavakban, időnként kampányszerűen, hanem az ilyen tervezetekben is ki kellene fejezni. Lehet pontos ügyintézés, ügykezelést megvalósítani valóban demokratikus és humánus, nem beamtermődszerekkel. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm. Az országos kisebbségi önkormányzatoké a szó.

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: Az egyházi intézményekkel kapcsolatban elhangzottakkal egyetértünk, már csak azért is, mert a 19. oldal 13. §-a azt mondja, hogy a paragrafus rendelkezéseit az országos kisebbségi önkormányzatokat megillető kiegészítő támogatások esetén is alkalmazni kell. Itt zavaró az előtte lévő pont, ugyanis azt mondja, hogy a 16. § (10)-(13) bekezdésében rögzítettek szerint kamattal... Erre vonatkozik, az előtte lévőre, vagy pedig az egész 17. §-ra, aminek alpontja ez a pont. A 17. oldalon kezdődik a 17. §, a 17. §-nak ez a 12. és a 13. alpontja, tehát végülis mire vonatkozik? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. A nem állami, nem önkormányzati iskolafenntartók oldala következik.

PAPP KORNÉL: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Mindenekelőtt egy határozati javaslattal szeretnék élni, amit nyilván ki lehet egészíteni, illetve módosítani. A határozati javaslatom, hogy a Közoktatás-politikai Tanács javasolja az előterjesztőnek a 20/1997-es kormányrendelet módosítására tett előterjesztés 9. §-ának teljes elhagyását. Szeretném kifejtteni, hogy miért terjesztettem elő ezt a határozati javaslatot.

Úgy gondolom, aki csak a módosítással találkozik, nem vetette össze az eredetit a most eltörölendő résszel, azt hiheti, hogy nem szabályozott jelenleg e terület. Meglátásom szerint a jelenlegi szabályozás is már túlszabályozás, de az átláthatóság, a prevenció érdekében most elfogadhatónak tartom. Például a 3 százalékos túligénylés esetén a büntetés ugyanúgy megtalálható a jelenlegi verzióban is, tehát utol lehet érni azokat, akik jogtalanul próbálnak előre normatívát lehívni, és hasonlóképpen a Magyar Államkincstár ellenőrzései is folyamatosan zajlanak. Én az elmúlt két és fél évben - lehet, hogy kitüntetettnek érezhetem magam - a negyedik ellenőrzésen estem át. Volt a Magyar Államkincstár, a megyei főjegyző, most már másodsor az Oktatási Hivatal ellenőrzése. Nagyon örülök neki, mert a munkát pontosabbá teszi, preventív jellegű, segít a jogszabályok értelmezésében. E mellett természetesen évről évre könyvvizsgálói ellenőrzésnek - külön az egyházi és külön a fenntartói könyvvizsgáló ellenőrzésének - alávetem magam. Ez is nagyon jó, ez is segíti az adatok pontosságát. Ezen kívül ott van a fenntartónak a négyévenként is kötelező, amúgy évről évre a zárszámadás keretében is elvégzett ellenőrzése. Mindez a rendszer szerintem már így is egy kicsit túellenőrzött, de biztos segíti a precíz, ékes működést.

Szeretném mindazonáltal kérni a Közoktatás-politikai Tanács türelmét a tekintetben, hogy hadd mutassam be a rendszert, hogy hogy működik, és miért állíthatom, hogy a jelenlegi rendszer megfelelő. Szeretném körbeadni azokat az adatlapokat, amelyekkel például az éves elszámolás történik most, január 31-ei határidővel. Külön adatlapon a korai fejlesztéstől egészen a fejlesztő felkészítésig, illetve a szakszolgálatig mindenféle tevékenységi körnek külön meg kell adni intézményenként, telephelyenként a létszámadatait. Jelenleg a tárgyévet megelőző szeptember 15-ei tényadat, a tárgyévi február 1-jei tényadat és a tárgyévi szeptember 15-ei tényadat a mérvadó. Tehát 2007. szeptember 15., 2008. február 1. és 2008. szeptember 15-ei tényadat volt az irányadó a 2008-as esztendőben. Természetesen minden egyes tanulói adatnak szerepelnie kell a KIR rendszerében - ezt nyilván a Magyar Államkincstár külön ellenőrizheti -, és erről, hogy valóban az adott időpontban ott szerepeltek a tanulók, külön táblázatban kell számot adni: a tanuló neve, születési ideje, tanulói azonosító, illetve hogy melyik időpontban volt az intézmény beírt tanulója. Mindezt telephelyenként, intézményenként és nyilván fenntartónként összesíteni kell, és mindezt papíron kell a Magyar Államkincstár rendelkezésére bocsátani.

Nagyon jól működik, nyilván a januári időszakot egy kicsit megterheli félévzárás környékén, de ez az élet rendje, ehhez igazodni kell.

Mindezek után egy százas fenntartói adatlapon ki kell számolni pontosan az összegeket, pontosan ugyanolyan rendben, ahogy az önkormányzati szféra finanszírozásában történik, tehát a 2 millió 550 ezer forintos csoportnormatíva alapján kellett mindent számolni, ugyanúgy, ugyanarra a tizedesre kerekítve. A súlyozott átlaglétszám számítása a kiegészítő hozzájárulásoknál egy kicsit számomra talán nehézkes, merthogy a megelőző szeptember alapján történik a januári hónap finanszírozása, a februári létszám alapja a február 1-jétől augusztus 31-éig terjedő hét hónap, majd a szeptember 15-e alapján az utolsó négy hónap szeptembertől

decemberig. Régen ez 8+4-es rendszerben működött, most 1+7+4-es rendszerben. Lehet, hogy a korábbi, a 8+4-es rendszer számunkra egyszerűbb volt, de mindegy, ehhez is igazodni lehet, és nyilván meg kell szokni.

Mindezek után egy adatlapon összesítjük a lehívott pénzt. Össze kell vetni az így a létszám alapján elszámolt összeggel. Amennyiben ennek különbözete meghaladja a 3 százalékot, akkor ki kell számolnunk a kamatot, és nyilván ez az az összeg, amivel vagy tartozik a fenntartó, vagy a MÁK tartozik, de akkor értelemszerűen nincsen kamat, ez esetben nyilván várjuk, hogy a határozat után a megfelelő nap elteltével majd hozzájuthassunk jogos járandóságunkhoz.

Természetesen a kötött felhasználású támogatásokról is külön kell nyilatkoznunk - de ez így van mindenütt -, tehát hogy mi az, amit elköltöttünk, mi az, amit kötelezettséggel terheltünk. Amit még kötelezettséggel sem tudtunk terhelni, azt is ugyanúgy vissza kell fizetni a határozat kiadását követően.

Szeretném ezt közrebocsátani, mert lehet, hogy ez kevésbé ismert, szép dokumentáció. Csupán egy olyan hibát szeretnék észlelni - de úgy hiszem, a jövőben nem lesz jelentősége -, hogy nem sikerült az elmúlt három évben az adatlapok alkotóit meggyőzni arról, hogy a szakképzési évfolyamok számozása egy sajátos rend szerint történik, és az 1/11. szakképzési évfolyam után ők kitalálták az 1/12-est, az 1/13-ast, az 1/14-est. Nyilván a szakképzési évfolyamok számozása 1/11. után 2/12. De mindegy, ez formai hiba, amit sem a Magyar Államkincstár, sem a minisztérium nem korigált, viszont semmiféle működési zavart nem okozott az elszámolások során.

Annál inkább okozott működési zavart az, hogy a költségvetési törvények, illetve a minisztériumi útmutatások alapján a Magyar Államkincstár ellenőrzései során néha olyan életszerűtlen szituációkat hozott létre és vont vissza normatívákat, mint hogy például szeptember 15-e után érkezett egy gyermek, aki - elnézést a szülőktől - akár háromhás, kéthás vagy többgyermekes családban nevelkedik, mindenesetre étkezési kedvezményt kellett neki adni, mert a törvény szerint jár. Az intézmény biztosította is az étkezési kedvezményt, próbálta volna a támogatást is lehívni. Az elszámolás étkezési napok szerint történik, tehát nincs akadálya, hogyha éppen szeptember 20-án evett először, de mert szeptember 15-én nem volt ott, a Magyar Államkincstár nem engedti utána igénybe venni a normatívát, tehát kötelező adni, de támogatást nem kapunk utána - visszavették, büntető kamattal nyilván, azt az 55 ezer forintos támogatást, amihez galád módon próbált a fenntartó hozzájutni.

Életszerűtlen, mert ott volt a gyermek, evett a gyermek, rászoruló gyermek, tehát adták neki a támogatást. Ez esetben úgy hiszem, a szeptember 15-ei tényadatnak túlzottan nagy jelentősége nincs.

Ugyanez a helyzet a szakértői véleménnyel rendelkező sni-s tanulók esetében, akik esetleg a létszámjelentés után jelentek meg: nyilván adni kell nekik a fejlesztő foglalkozásokat, viszont ehhez a magyar állam ez esetben nem járul hozzá.

Ha még egy percre figyelmet kapok eme vázlatpontomhoz - tudom, elnök úr, de talán a nem önkormányzati szférának kiemelt területe ez a jogszabály-módosítás, és ha úgy tetszik, nekünk élet-halál kérdés, ezért elnézést kérek, ha a türelmet tartósabban igénybe veszem -, egy fontos dolgot még aláhúznék. Ezt azért vezetem elő, mert így nagyon fontos volt számunkra az évközbeni létszámjelentés. Akit szeptember 15-én nem tudtunk lejelenteni, és úgy kellett adnunk a szolgáltatást, hogy nem kaptunk támogatást, azt már február 1-jén le tudtuk jelenteni, és legalább február 1-jétől kaptuk utána a támogatást.

Hogy összhangba hozni az önkormányzati szférával, ez jól hangzó érv. Meglátásom szerint álérv. Egyrészt az ellenőrzés bizonyítja, ami nem ugyanúgy, nem szektorsemlegesen

működik - a Magyar Államkincstár ellenőrzésére gondolok -, másrészt és legfőképpen a működési engedély léte illetve nem léte eleve megkülönbözteti a rendszert. A mi esetünkben, mivel egy külső hatóságtól függ a működési engedély kiadása, finanszírozás szerint bennünket lehetetlen helyzetbe hoz az új rendszer, amit a tervezet felvázol. Hadd menjek konkrétumok szerint!

Például október 1-jén nekünk meg kell adni a következő október 1-jei tervszámot. Ez rendben van, de a 110 százalékot nem haladhatja meg. Elképzelhetetlennek tartja a rendszer, hogy kiépülő egyházi vagy alapítványi intézmények vannak, és 110 százalékot nem érhet el az igénylés. Nyilván ez az egyházi kiegészítő támogatás igénylésénél is egy érdekes dolog, mert feltételezzük, hogy nem jön létre új intézmény.

Lemondani három alkalommal lehet, pótigénylést beadni azonban egy alkalommal. Nem hogy ennyi határidő van, de lemondani sok alkalommal lehet, pótigénylést beadni azonban csak egy alkalommal. Én azt vettem észre, hogy régi fenntartók esetén február 15-éig, új intézmények esetén július 15-éig - és mindenhol ott van egy feltétel. Az átszervezések határideje, az alapító okiratok módosításának határideje ettől az évtől kezdve március 31-e. A működési engedély kérelem beadási határidő május 31-e, nyilván a kiadás majd augusztus 31-éig megtörténik. Igényelni viszont csak olyan létszámot lehet, amire van jogerős működési engedély. Tehát február 15-én hogy igényeljek létszámot arra, amit csak márciusban kell alapító okiratba venni, és a működési engedélyt majd nyáron kapom meg rá? Az új fenntartók sem járnak jobban, mert július 15-éig nem hiszem, hogy hozzá fognak jutni a jogerős működési engedélyhez, vagyis július 15-én nem lesznek képesek igénylést beadni, legfeljebb október 15-én. De akkor finanszírozatlan marad az intézmény számos hónapig, ugyanis a jogerőre emelkedést követő második hónap után indul meg a finanszírozás, ami akár február is lehet, hogyha szépen sorrendben haladunk az október 15-ei igénylési lehetőséggel.

Köztartozás nemlétéről természetesen mindig be kell adni igazolást. A nehézséget az okozza, hogy az egyház illetékmentes, tehát helyi önkormányzatnál köztartozásunk eleve nem lesz, de a törvény erejét nem lehet nyilatkozat formájában érvényesíteni, tehát minden alkalommal felkeressük az intézményeink székhelye szerint illetékes jegyzőket, és kérjük az igazolást. Ez is a hivatal kérése, amit nyilván örömmel teljesítünk továbbra is.

Érdekes kérdés a megyei fejlesztési tervben való szereplés. A szakmai oldal részéről már elhangzott, túl bonyolult kérdés, nem kezdeném el feltérképezni. Egy a lényeg: egy esztendővel ezelőtt nekünk nyilatkozni kellett arról, hogy szerepelünk-e a megyei fejlesztési tervben. Mindenki megdöbbsent - szerintem kormányzati oldalon ugyanúgy, ahogy a megyék és ahogy az egyházak -, hogy a megyei fejlesztési tervek abszolút gondozatlanok voltak. Külön új eljárásban kellett kezdeményezni - mára, úgy hiszem, rend van a fejlesztési tervek szintjén. A probléma ott van, hogy kié a felelősség, hogy egy új fenntartó vagy egy egyházi intézmény nem szerepel a megyei fejlesztési tervben, mert az engedélyező jegyző kötelessége három munkanapon belül a megyének felküldeni mindezt, nem a fenntartónak, nem az intézménynek. Ha ezért vonják meg a finanszírozást, akkor nyilván jöhetnek a polgári peres eljárások a különböző hatóság, önkormányzat, jegyző illetve a fenntartók között.

Tudom, hogy az egyház-finanszírozási törvény tartalmazza a megyei fejlesztési tervben való szereplést, és az egy sarokkő. Arra hívnám fel a figyelmet, hogy ebben a jogszabálytervezetben más az a nyilatkozat, amit az egyháznak be kell csatolni a főjegyzőtől, és más a tartalma annak, amit ha nem csatol be a fenntartó, akkor a minisztérium kéri be a főjegyzőtől. Ez utóbbi olyan adatokat is tartalmaz - nem tudom, miért -, ami nem tartozik a tárgyhoz: például hogy a fenntartónak milyen egyéb megállapodásai vannak a helyi

önkormányzattal. *(Keszei Sándor: Például közoktatási megállapodás?)* Például erre meg egyéb megállapodásra gondolnak. Itt egy feltétel van: a megyei fejlesztési tervben való szereplés. Rákérdezhet, hogy szerepel vagy nem szerepel, de ezen túli kérdések feltételére a rendszer működtetéséhez nincs szükség, és szerintem ebből kifolyólag lehetőség sem.

Sajnos hirtelen nem emlékszem pontosan: a 3 százalék szerepel, ha túligényeljük, de hogy szerepel-e az 500 ezer forint, azt nem hiszem. Tessék elképzelni, én működtetek egy 220 millió forint állami támogatást kapó nagyobb intézményt, hány százalék az 500 ezer forint? Fél százalék alatt voltam, de 1 millió forint visszafizetéssel. Hogy lehet egy ekkora intézménynél hajszálpontosan belőni? 500 ezer forint, főleg hogy az egyházra is kiterjesztik - a Katolikus Egyház esetében 70 ezer tanuló van. A kiegészítő támogatásnál is ugyanez: túligénylés esetén az 500 ezer forint 2 tanuló utáni kiegészítő támogatás például. A 3 százalék rendjén van, de az 500 ezer forint egy kicsit alacsony mérték.

Számomra kicsit furcsa, hogy az egyházaknak május 31-éig újra minden adatot be kell adni. Kacérkodom a gondolattal, hogy egy mókás cselekedetet elindítsak - szokták állampolgári engedetlenségi mozgalomnak is nevezni -, nevezetesen, hogy szinte évente inkasszónyilatkozatot kér tőlünk a hatóság, amit be kell adni a Magyar Államkincstárnak. Igen ám, de az inkasszónyilatkozat alján mindig az van, hogy visszavonásig érvényes. Az előző inkasszókat azonban soha senki nem vonja vissza. Megnéztem a bankban: tízéves az intézményem, hét darab inkasszónyilatkozat van a fenntartó számláján. Ha esetleg megkérnék minden nem önkormányzati fenntartót, hogy kérjen nyilatkozatot a Magyar Államkincstártól, hogy a korábbi inkasszónyilatkozatokat egyesével visszavonja, úgy hiszem, ez lehet, hogy egyhónapos munkát okozna a Magyar Államkincstár államháztartási irodáiban. Kérem, ha ott van, hogy visszavonásig érvényes, akkor vegyük ezt komolyan. Május 31-éig most is be kell adnia az egyháznak ugyanazt a nyilatkozatot. Természetesen fogjuk kérni, hogy a minisztérium vonja vissza a korábbi inkasszónyilatkozatokat.

A következő, hogy március 12-ig erre nem lehet felkészülni. Április 15-éig sem, ami az egyházi kiegészítő támogatás jóslásának - merthogy meg kell jósolni, hogy október 1-jén milyen létszámmal fogunk dolgozni - határideje. Ennek a betartására nincs lehetőség, már csak azért sem, mert lehet, hogy az államigazgatási egyeztetés folyik, de az egyházakkal még senki nem közölte, hogy ilyen terv, szándék van egyáltalán, hogy az egyházi intézmények finanszírozását is befolyásoló jogszabály módosul. A kormány és az egyházak közötti megállapodásokra, vatikáni egyezményre nem akarok hivatkozni, maradjunk az illemnél, hogy ezt azért illő dolog időben egyeztetni.

Nem slusszpoénnak szántam: gondolkoztam, ki veszi észre. Lehet, hogy én értelmezem rosszul, de komolyan tetszik gondolni, hogy minden tanulónkról fényképet kell beküldeni a rendszerbe? Miért? Valaki ott nézegetni akarja, hogy milyen színű a gyermek bőre? Vagy miért? Miért szükséges minden tanuló fényképét beküldeni? A magunk részéről lassan már a nagylábujj ujjlenyomatát is le fogjuk venni, hogy pontos nyilvántartásunk legyen a tanulóról...

Bocsánat, egy dolog kimaradt a felsorolásból: a felnőttoktatás. Itt van egy olyan szabály, ha jól megnézem, hogy nem lehet figyelembe venni azt a tanulót, akinek jogviszonya félévkor megszűnt vagy meg kellett volna szüntetni. Nyilván nem a tankötelesekre vonatkozik - egy betoldás sugallja -, hanem a felnőttoktatásban résztvevőkre, akik a lehetőségnél többet hiányoztak. Kötelezően ki kell őket írni félévkor. De akkor egész évben nem lehet igénybe venni utánuk a normatívát, szeptembertől sem jár utánuk semmiféle támogatás. Ezt én megint életszerűtlennek tartom, elég nagy benne a veszélyforrás. Másrészt a KIR rendszerében - ha már a szülői oldal ostromozta, én is hadd ostromozzam - tessék már a felnőtteknek egy külön kategóriát

kitalálni, mert jelenleg bármennyire furcsa, van hatvanéves tanulóm, akinek, mivel más lehetőséget a KIR nem ajánlott fel, kénytelenek vagyunk azt bekattintani, hogy tankötelezettséget teljesítő jogviszony, mert nincs a felnőttoktatásra külön. Nem kollégium, nem művészetoktatás. *(Csillag Márta: Tanulói jogviszony.)* A nemét is jelezni kell, nyilván azért, mert az informatikai rendszer egyes neveket nem tud értelmezni, hogy férfi vagy női név, és ebben kell segíteni a KIR-nek, hogy megtegyük.

Köszönöm szépen a türelmüket, és mindezek alapján szeretném kérni, hogy kezdeményezze a Közoktatás-politikai Tanács, hogy ezt a finanszírozási rendszert ne vezessék be ebben az esztendőben. Úgy hiszem, az egész közoktatás finanszírozását jobban át kell gondolni. Ne kerüljünk még egyszer abba a helyzetbe, ami volt 2003-ban - az előterjesztő bizonyára emlékszik rá -, hogy az október 1-jei létszámjelentések, ha jól emlékszem, már 2003-ban hatályban voltak, egy esztendővel később megszüntették, és visszaállt a szeptember 15-e és a február 1-je a nem önkormányzati szférában. Ott visszaállt, gondolom, volt nyomós ok arra, hogy visszaállították ezt a rendszert.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönöm a számos részletbe menő hozzászólást. Látok még egy jelentkezést, visszaadom a szót.

BRAUN JÓZSEF: Néhány kiegészítést szeretnék csak tenni. A Kornél által említett 2008. évi létszámjelentés adataiból minden adat ott van a kincstárnál, mind a három időpontra beküldtük már az adatokat, most még egyszer be kell küldeni, kiszámolni stb. - ráadásul papír alapon, amikor ez egy elektronikus rendszer.

A másik egy általánosabb jellegű észrevétel. Az ilyen nagy rendszerek, mint ez az elektronikus nyilvántartó rendszer, sem tudják kezelni a különös helyzeteket. Erre megoldást kellene találni. Amit Kornél emlegetett, hogy szeptember 16-án jelenik meg egy tanuló az iskolában - ha még ráadásul sni-s, ráadásul... -, és annak az ellátási kötelezettsége, gyakorlatilag lehetetlenné válik ennek a finanszírozási oldala. Mi most kaptunk kincstári ellenőrzést. A Zöldkakas Líceumról van szó, ahol zömmel az iskolarendszerből kihullott gyerekekkel foglalkozunk. Minden gyerek krízishelyzetben van, amikor hozzánk kerül. Csak példát mondanék: sni-s a gyerek, megvan a papírja, a diagnózis megvan, de nyilván iskolát nem jelölt ki a szakértői bizottság - én meg nem várok addig, amíg kijelöli, hanem felveszem. Ettől a pillanattól én jogtalanul veszem fel az sni-fejkvótát, noha a gyerek krízishelyzetben van, diagnosztizálták, el tudom látni, van róla papírom, hogy jól csinálom, mégis megbüntetik. A szabályozást nyilván nem lehet a különös helyzetekre csinálni, ezt teljesen megértem, ám valamiféle méltányos eljárás kellene, vagy a rendszerbe be kell építeni az ilyen sajátos helyzetek kezelésének lehetőségét is, hiszen a törvényalkotó szándékával ellentétes, hogy az ilyen helyzeteket szigorúan betű szerint kezeljük.

Teljesen egyetértünk, támogatjuk azt, hogy nagy elektronikus nyilvántartó rendszerek jöjjenek létre. Ugyanakkor, ha megnézzük, hogy az iskolai nyilvántartó rendszerekben hogyan lehet engedélyezni és milyen feltételekkel az adatok elektronikus nyilvántartását, akkor azt látjuk, hogy van négy akkreditált cég, az általuk akkreditált szoftvereket lehet használni. Igen ám, de ezek a cégek minden évben megvásároltatják újra és újra az intézménnyel ezt a szoftvert, véletlenül annyi pénzért, amennyi az informatikai normatíva. Ha tíz gyerek jár oda, akkor tízszer akárhány ezer forint, ha kétszáz gyerek, akkor annyiszor. Nem tudom, kinek az érdeke ezeket a cégeket finanszírozni. Ugyanis a szoftver frissítése egy kód megadása. Lehet, hogy valami

munka is van, hogy módosítani kell, ám messze nem ennyi. Ugyanakkor ezek a szoftverfejlesztők nem hajlandók azokat az illesztéseket megcsinálni, adatexport-adatimport, amire egyébként normálisan szükségünk lenne, illetve a KIR-rel való kapcsolatot is megteremtené. Itt valamit talán módosítani kellene.

Még egy apróság. Kornél említette, hogy egy évben háromszor lehet lemondani, ha a diákok létszáma csökken, és csak egyszer lehet érvényesíteni a többletet. A többletnél megjelenik az is, hogyha ezt a határidőt elmulasztja az illető, az jogvesztő hatályú, míg a többi esetben csak felfüggeszti a KIR. Ha nincsen nullás igazolása, akkor, amíg be nem szerzi, felfüggesztik. Méltánytalanul szigorúnak gondolom ezt a jogvesztő hatályt.

Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Két rövid megjegyzést tennék az oldalak hozzászólásához, mielőtt a kormányzati oldalnak megadom a szót.

Ma már egyszer egy másik oldal fölvetése kapcsán fölmerült, hogy egy adott kérdést érdemes lenne a maga komplexitásában a KT-ülésen végiggondolni. Kornél hozzászólása alapján, abból, amit az előbb részletesen elmondott, bennem az érlelődik, hogy az adminisztrációs terhek nagy-nagy kérdését - ezt majd pontosíthatjuk, ha gondoljuk -, akár a normatíva kérdéskörével együtt, a maga komplexitásában érdemes lenne egyszer behozni ide.

Vannak más témák is, már korábban is említettünk ilyeneket, hogy szeretnénk, ha behoznák például a tankönyvkérdést és másokat is. Az a javaslatom, hogy a napirendek után tegyünk javaslatot, erre az évre fogalmazzunk meg egy programot a KT-nak, és javasoljunk fölvenni ebbe az éves programba bizonyos napirendi pontokat. Azt hiszem, valamennyiünket megnyugtatna, ha egyes kérdésekre visszatérnénk.

A másik egy abszolút személyes megjegyzés. A magam részéről irigylem azt az egyházi intézményt, amelynek csak hét inkasszója van. Az egyesületeknél, ha százezer forintot pályáznak, ott is inkasszót kell benyújtani. Nekem személy szerint igen nagy rutinom van abban, hogy minden egyes pályázat lejárta után kérem az inkasszó feloldását.

PAPP KORNÉL: De mind a Magyar Államkincstártól van. Mind a hét!

ELNÖK: Ez csak egy zárójeles megjegyzés volt. A kormányzati oldalt illeti a szó.

CSILLAG MÁRTA: Köszönöm szépen. Engedjék meg, hogy a vélemények helyett igyekezzek a kérdésekre összpontosítani.

A szakmai oldal vetette fel, hogy a 2. §-ban nem egyértelmű, hogy egyszerűsítésről van szó, vagy bonyolítjuk az intézmények életét. Egyértelműen egyszerűsítés. Az a tapasztalatunk, hogy az intézmények csak az OM által kiírt pályázatokra - ami pillanatnyilag nyolc rendelet a 2009-es évben, és az Új Magyarország Fejlesztési Terv pályázatairól még nem beszélek - minden egyes alkalommal önálló adatlapjuk van, vélhetően ugyanazokkal a kötelező adatokkal. Ezt szeretnénk megszüntetni: legyen egy egységes, nyilvános pályázati adatlap, amit be lehet kérni a magyarországi pályázatoknál is, és ha ezt elfogadják, az uniós pályázatoknál is, és ezt ki lehessen nyomtatni, legfeljebb módosítva az adatokat, természetesen.

A 3. §-ról kérdezték, hogy a háromhás szabály csak az újakra vonatkozik-e. Igen.

A 4. § (8) bekezdése: menti-e a rendszer az elektronikus adatokat? A kolléganőmet kérem a kimondottan ilyen informatikai feladatoknál, mert ő a szakértőnk.

SIMON HENRIETTA: Mind a mai napig, a hatályos jogszabályok szerint is úgy működik, hogy szkennelik ezeket az okiratokat. Látható felületen minden szkennelt okirat megtekinthető az interneten. Amúgy egy biztonsági másolat van a teljes dokumentációról, amit senki nem nyit meg, és külön szerveren tároljuk.

CSILLAG MÁRTA: Köszönöm szépen.

Az OM-azonosítót vissza kell adni - ez egy nagyon szerencsétlen kifejezés, mindenkinek köszönjük, aki szólt, fogjuk módosítani.

Az 5. §, az intézményi honlap és a KIR-honlap összefüggései.

SIMON HENRIETTA: A hatályos rendelkezés szerint minden év október 31-éig a közoktatási intézmények a KIR tájékoztató rendszerén keresztül, egy meglévő kérdőív alapján érték el. Ezt nemrég, októberben vizsgáltuk felül, egyszerűsítettük, újakat nem emeltünk be. Jelen pillanatban ez alapján felülvizsgálja az Oktatási Hivatal a rendszert. Mivel van ez a kötelezettség, hogy minden év október 31-én minden intézménynek fel kell mennie, és kérdezi a kérdéseket, hogy mi az szmsz, a házirend stb. - tudjuk jogszabály alapján, hogy a házirendet, szmsz-t egyben, egészben fel kell tenni, ha van saját honlap -, mi csak részeket tartottunk nyilván, de külön kellett rögzíteni, ilyen vezérfonalakkal. Itt könnyítünk például, hogy hol van az szmsz a honlapon, a linket átadja. Amikor kitölti, egyúttal megcsinálja. Itt nincs papír alapú közlés, csak elektronikusan feltölti, és kész. Minden szempontból egyszerűbb rendszer.

CSILLAG MÁRTA: A 7. §-sal kapcsolatos kérdést valahogy nem találom a fejemben - elnézést, nem sikerült mindent felírnom.

SIMON HENRIETTA: A 7-es a tanulói lemorzsolódásra vonatkozik.

ELNÖK: Csak a tankötelesekre.

CSILLAG MÁRTA: Minden tanulóra igaz. Amikor a nem tanköteles tanuló kilép az iskolarendszereből, akkor is nyilvántartja, hogy kilépett. Ezzel a rendszerrel lehet követni a tanulói lemorzsolódást, különösen középiskolában, hogy hol tűnik el a tanuló a közoktatás rendszeréből. Erre építettünk be egy szabályt, hiszen nagyon sok helyen számon kérik a közoktatás rendszerétől - főleg a szülői oldal - a magas lemorzsolódási arányokat. Követni lehessen a tanköteles tanuló útját. De ha a szabály az, hogy ha kilép a közoktatás rendszeréből, azt nyilvántartja a rendszer, akkor arra is vonatkozik, aki akkor már nem tanköteles. A kilépést rögzíti tehát.

ELNÖK: Világos. Majd utána reagálnék rá, hogy ugyanarról beszélünk-e. Köszönöm.

CSILLAG MÁRTA: A fejlesztési tervről - és akkor itt a másik oldalnak is szeretnék válaszolni. A fejlesztési tervben az önkormányzatnak kötelezettsége szerepeltetni a nem önkormányzati intézményeket. Amennyiben ezt nem teszi meg, nem róható föl a nem önkormányzati intézményeknek. Ezért a szabályozásba egy olyan pontot kívánunk beépíteni, hogy a minisztérium igazoltatja egy hatósági eljárásban az önkormányzattal, hogy ez ne akadályozza meg a nem önkormányzati intézmény finanszírozását. Egy külön eljárást fogunk beépíteni, amikor nem önkormányzati utána - főleg, ha egy önkormányzat nem hajlandó

beépíteni, hiszen az elmúlt években volt erre példa. Azért merem mondani, mert sajnós volt rá példa, hogy az önkormányzat az egyházi intézmény kérésére sem volt hajlandó a fejlesztési tervben az intézményt szerepeltetni. Ezért itt belép egy másik hatósági eljárás, amikor a minisztérium fogja ezt a megkeresést megtenni. Úgy gondoljuk, hogy ez egy világosabb és egyértelműbb helyzetet jelent. Amennyiben az egyházi intézmény jelzi, hogy nem szerepel, és kérése ellenére sem jeleztek vissza neki, megkezdődik egy minisztérium által indított eljárás. Ilyen módon, úgy gondolom, védi a magánintézmény érdekeit.

Az ellenőrzésről, az OH és a minisztérium ellenőrzéséről. A minisztériumnak elő van írva az Állami Számvevőszék által, hogy az állami forrásokat ellenőrizni szükséges. Míg az önkormányzatok esetében a minisztérium ezt nem teheti, és az Oktatási Hivatal sem teheti - mert az önkormányzati törvény értelmében az Állami Számvevőszék az egyetlen ellenőrzésre jogosult szerv, aki az állami normatíva felhasználását ellenőrizheti -, addig a nem önkormányzati intézmények esetében kötelezettsége, hogy megtegye. Eddig nem volt rá példa, a tavalyi év volt az első alkalom, amikor az Állami Számvevőszék a nem önkormányzati intézményeket is ellenőrizte. Egyébként ő az önkormányzati intézményeket. A feladatmegosztás ez a két szféra között. Egyformán kell ellenőrizni az állami intézményeket és a nem állami intézményeket. Ezért épül be a szabályozásba a minisztériumi és az oktatási hivatali ellenőrzés, hiszen innen indul a finanszírozás, itt van a forrás elhelyezve. Ezért nem ellenőrzi a kincstár, csak az igényléseket - azokat egyébként az önkormányzatok esetében is ellenőrzi a kincstár -, a felhasználást meg az ÁSZ. Ki van egyenlítve az ellenőrzési rendszer a két intézménytípus esetében.

Ha nem nyilatkozik egy szülő arról, hogy milyen az iskolai végzettsége, minden jogkövetkezmény nélkül megteheti: a gyermeke nem lesz háromhas.

A gyermekvédelmi kedvezményről a tájékoztatást a jegyzőnek kell megadnia, mert ő az, aki dönt a gyermekvédelmi kedvezmény megítéléséről.

Pillanatnyilag nem tudok válaszolni arra, amit a szakszervezeti oldalon önök javasoltak, hogy építsük be, hogy a jogutód nélkül megszűnt intézmények esetében, ha per indul a döntés ellen, akkor azt tartsuk nyilván - ha jól értettem. Tehát tartsa nyilván a rendszer. *(Szabó Zsuzsa: Igen.)* Engedjék meg, hogy ezt még vizsgáljuk, hogy tehetjük vagy nem tehetjük.

A KIR-rel kapcsolatban a szülői oldal. A KIR feltöltöttségére vonatkozóan központilag elrendeltünk egy felülvizsgálatot - ebben a körben ez talán nem ismert -, éppen azért, mert a KIR adatait egyre szélesebb körben írjuk elő használni. Hatósági nyilvántartássá alakult a KIR, amióta az Oktatási Hivatal vette át, és ezt követően köteleztük arra az Oktatási Hivatalt, hogy vizsgálja felül a KIR adattartalmát, feltöltöttségét és az adatok hitelességét is, hiszen a hatósági nyilvántartás arra való, hogy a hitelességet biztosítsa. Ez a munka részben lezárult, bizonyos területen folyamatban van. Ismereteim szerint jó néhány olyan fenntartó van, akit az Oktatási Hivatal hivatalból megkeresett, és az adatfeltöltésre felkérte. Itt vannak szankciók ebben az esetben, amit az Oktatási Hivatal megtehet, ha nem hitelesek ezek az adatok.

Szeretném a tanulói azonosító kártyáról tájékoztatni a szülői oldalt: a tanulói azonosító kártya 2005 decemberében megszűnt, ennek következtében tanulói azonosító szám van, amelyet pedig rávezet a rendszer a gyerek diákigazolványára. Ha jól emlékszem, egyébként ez nem kevéssé az önök kérésére szűnt meg. Ezt a két kártyát gyakorlatilag egy kártyává alakította a rendszer az elmúlt időben. Arról nem szeretnék hosszasan beszélgetni, hogy vethetők össze a KSH-adatok a normatíva-igénylési és egyéb adatokkal. Szeretném elmondani, hogy a Köznevelési Információs Rendszer adatgyűjtését a KSH ellenőrzi és hagyja jóvá, és a megfelelő koherenciákat is előírja számunkra. Más célú adatokat az adatvédelmi törvény értelmében sem minden esetben engedélyeznek összevonni és együtt felhasználni, éppen azért, hogy ne jussanak

eszünkbe József Attila sorai. Ezért a tanulói azonosító szám sem vezethető vissza a laikus számára egy személyhez. Ez egy képzett szám a rendszerben, valahogy matematikailag - ezt én már nem tudom önöknek elmagyarázni, hogy hogy működik. *(Közbeszólás: Véletlengenerált.)* Amikor használják, a személyi adatokra nem vezethető vissza.

Éppen ezért nagyon nehezen boldogulunk azzal, hogy a személyi adatokat végigkövessük egy rendszerben - ami többeknek lenne igénye, de nem nagyon lehetséges. Ezért van tanulói azonosító, mert a tanulói azonosítót figyeli a rendszer. Például a normatívaigénylés szempontjából is a tanulói azonosító egy kötelezően előírt azonosító szám, amivel semmi más nem akar a rendszer kiszűrni, mint a dupla igényléseket azokban az esetekben, amikor erre nincs mód. Számítógépes programok kérdése, hogy összefuttasson a rendszer igénylői adatot megintézmény által biztosított adatot.

Engedjék meg, hogy néhány szót mondjak a halmozottan hátrányos helyzetű gyerekek definíciójáról. Természetesen az önök dolga, hogy ezt napirendre veszik-e vagy nem, és beszélnek-e ennek a szakmai és szociális oldaláról itt a KT-ban. Szeretném azonban elmondani, hogy a halmozottan hátrányos helyzetű gyermekek definíciója a hátrányos helyzetű, egyébként a szociális rendszerben jól használt definícióból származik. Egy oktatási megkülönböztetés, abból a sok kutató által megállapított tényből vezette le az Oktatási Minisztérium, miszerint azok a gyermekek, akik hátrányos helyzetűek, és a szülő iskolai végzettsége alapfokú, oktatási fejlesztési szempontból - ezt szeretném hangsúlyozni - hátrányos, halmozottan hátrányos helyzetűnek számítanak, a legnagyobb gondoskodásra és különleges elbánásra szorulnak. Szeretném kérni önöket, hogy ha vizsgálják ezt a kérdést, vizsgálják azt is, hogy a „halmozottan hátrányos helyzetű” definíció leszűkítést jelent-e vagy oktatási szempontból különös kezelést és pluszforrásokat. Tehát hogy milyen fejlesztési és támogatási igény fűződik ehhez, és fűződik-e hozzá hátrány a közoktatásban. Azt gondolom, ez lenne az a szempont, amit szakmailag szeretnék javasolni. A hátrányos helyzetű gyerekek fogalmát természetesen a szociális rendelkezések és a közoktatási törvény is tartalmazza.

Néhány mondatot az önkormányzatok részéről Heltai úr megjegyzésére szeretnék mondani. Az érintett paragrafusokról szeretném jelezni, hogy nagyrészt megtalálható az önkormányzati finanszírozási rendszerben is. Az ellenőrzés, a kamatszámítás és a többi - nem sorolom föl. Szívesen válaszolnék arra a kérdésére - ha tudnék -, hogy mennyi kárt okozott eddig a jogtalan igénybevétel. Nem az Oktatási és Kulturális Minisztérium Közoktatási Főosztálya az alkalmas szervezeti egység ennek megválaszolására, hanem a Magyar Államkincstár, mely határozatokat hoz adott esetben ellenőrzés következtében normatíva visszaiigényléséről. Ez tehát egy pontosan tudható dolog, csak én nem vagyok pillanatnyilag ennek az adatnak a birtokában. Ez követhető államigazgatási eljárás, hogy mi módon vonták vissza az állami normatívát. Az egész közoktatásban hasonló az eljárás, tehát ugyanazokért a jogsértésekért akár önkormányzati, akár nem önkormányzati az intézményfenntartó, ugyanazok a szankciók járnak. A közoktatás normatívája pedig 500 milliárd forint körül van pillanatnyilag a 2009-e költségvetési évben. Nem nevezném elhanyagolható állami forrásnak.

A kisebbségi oldalon hangzott el a kérdés, hogy az egyházi intézményekre vonatkozatható szabályok... Igen, bár úgy látom, hogy a kodifikációval ott van egy kis probléma. Köszönöm szépen a figyelmeztetését, mert rosszak a hivatkozásaink e tekintetben, de ugyanazok a szabályok vonatkoznak a kisebbségi kiegészítő támogatásra is.

A nem állami, nem önkormányzati intézményfenntartók, Papp Kornél úr! Talán nem jól érthető ebből a jogszabályból, hogy éppen ezt a nagyon sok kézi munkát szeretné megspórolni a rendszer a nem állami, nem önkormányzati intézményfenntartóknak. Egy elektronikus

adatszolgáltatást szeretnék kiépíteni, egész pontosan ugyanazt az elektronikus adatszolgáltatást, amivel az önkormányzati intézmények igénylik az állami normatívát, nem többször és nem máshol. Ilyen módon valóban megszűnne például a szeptember 15-ei határidő, mert alkalmazkodna az önkormányzati októberi létszámjelentésekhez és ezekhez a határidőkhöz. Szeretném elmondani, hogy ha szeptember 15-e, ha október 1-je, olyan mindkét rendszerben van, hogy ezt az időt követően érkeznek a gyerekek az iskolába. Csak azt nem értem egészen pontosan - de ezt javaslom, hogy talán magunk között beszéljük meg -, hogy lehet az, hogy ha egy gyerek az igénylési határidő után érkezik az intézménybe - előfordul ilyen, nem is egyszer, nem is kétszer, természetes is, hiszen a gyerekek jönnek-mennek, iskolát váltanak -, az elszámoláskor nem lehet érvényesíteni ezt a létszámot. Ez így van, mióta világ a világ, az önkormányzati rendszerben is így van, hogy amikor az egyik iskola - jól figyelve arra, hogy október 1-je bocsássa el a gyereket - elengedte iskolaváltással egy másik iskolába, és az a gyermek megjelent valahol, akkor ez után a létszám után ez a másik fenntartó igénybe tudta venni az elszámoláskor az állami normatívát. Ha ez nem így működik a nem önkormányzati rendszerben, akkor kérem szépen, hogy ezt jelezzék nekünk, mert akkor ez így nincs rendben. Meg kell kapni az utólagos elszámoláskor a normatívát ez után a gyermek után a fenntartónak - csak nem abban az időpontban, hanem utólag. Mint ahogy minden rendszerben. Tehát utólag elszámolhatja, igen.

Arra vonatkozóan, hogy a tervszámokat meg kell tervezni, azt tudjuk mondani, hogy igen, de mindig meg kell tervezni valamikori időpontra vonatkoztatva a tervszámokat. A kérdés az, hogy értelmes szabály-e ez a 110 százalék. Igazándiból mi magunk is vitatkozunk egymással ezen. Köszönöm ezt a jelzést, mert úgy gondolom, nem minden esetben tartható ez a 110 százalékos szabály.

A közoktatási megállapodás. Azt mondta Papp Kornél úr, hogy nem érti, miért kérdezi meg ez a nyilatkozat az egyéb megállapodást. A nyilatkozat a közoktatási megállapodásra kérdez rá. A közoktatási megállapodás létének vagy nemlétének a közoktatási törvény szerint jelentősége van a finanszírozás szempontjából. Csupán ezért kérdezi, mert a továbbiakban nem érdeklődik, de a közoktatási törvényben jogkövetkezményei vannak a közoktatási megállapodásnak.

Határidők. Tekintettel arra, hogy vélhetően még további egyeztetések előtt áll a 20/1997-es kormányrendelet, most fogjuk kiküldeni államigazgatási egyeztetésre. Éppen a napokban egyeztettem az Egyházügyi Titkársággal a tekintetben is, meg a magánintézmény-fenntartókkal is, hogy milyen körben. Meg fogják kapni hivatalosan is az államigazgatási körben, ahogy ennek a rendje van, és a határidőket nyilván módosítanunk kell ebben a kormányrendeletben - ezzel magunk is tisztában vagyunk.

Felnőttoktatás esetében, ha kérdezi a program, tanulói jogviszonyt javasolunk beírni, merthogy az van neki.

Nem tudom, kihagytam-e valamit. *(Hanti Vilmos: Az ikes ige ragozása.)* Köszönjük, sajnálom, hogy nem vettem észre.

A kollégánóm szólna még.

SIMON HENRIETTA: Felmerült, hogy az Oktatási Hivatal kérhet adatokat a megszűnéssel kapcsolatban, és hogy nem lenne indokolt a „kér”. Ez egy nagyon egyszerű adatszolgáltatás. Olyan adatokat tudunk meg jelenleg a fenntartóktól, hogy például egy intézmény jogutóddal vagy jogutód nélkül szűnt meg, fenntartói váltás volt-e, feladatellátásihely-változás miatt szűnt meg esetleg az intézmény - tehát olyan adatokat, amiket az okiratokból elvileg ki kell nyernünk. Ha jól készül el a jegyző-főjegyző által kiadott megszüntető okirat,

abban helye van annak, hogy jogutóddal vagy jogutód nélkül szűnt meg az intézmény. Akkor lép be az Oktatási Hivatalnak a „kérhet”, hogyha nem világos, és így közvetlenül kérünk adatokat, ha szükséges.

Az igénylési határidőkben tévedés volt. A lemondás úgy van, hogy február 15., július 15., október 15., és egy pótigény van, július 15-e. Annyiban eltérés van az önkormányzatokhoz képest, hogy ott a 31-e meg a 15-e keveredik. Mi szerettünk volna azonos időpontokat igénybe venni, illetve ahogy ön is hivatkozott a felnőttoktatási szabályra, hogy félévkor meg kell számolni azokat a felnőtteket, akik jogviszonyának amúgy meg kellett volna szűnnie. Körülbelül a tizenöt nap így rendezett, és így könnyebb megjegyezni, ezért lett 15-e. Van egy február 15-e, a kiegészítő felmérés. Erre igazából még nem volt példa, hogy a költségvetési tervezethez képest a költségvetési törvény új jogcímet hozott volna be. Ha új jogcím lenne - ez elvi lehetőség -, akkor nincs teljes körű felmérés, csak arra az egy bizonyos jogcíme.

A július 15-e az önkormányzatnak az Áht. 61. § (5) bekezdése szerint július 31-e, illetve van náluk egy olyan, hogy ha például fenntartóijog-átadás van, azt július 5-én már jelezni is kell. Itt a 15 napos különbség ebből adódik, de ez egy általános szabály.

A mutatószámok felmérésnek igazából a nemzetgazdasági tervezés miatt értelme, hogy azonos szintre kell hozni a tervezés szempontjából. Ez nem mindig csak a normatív állami támogatással függ össze. Egyetlenegy fix időpontos adatunk van a gyerekek mozgása miatt: az október 1-jei statisztika. Előtte és utána is változnak nemcsak a tanulók, hanem a pedagógus munkakörben dolgozók is. Így egy fix pontban a nem államiak lába hiányzott innen, hiszen ott nem volt olyan pontos adatunk, hogy ugyanakkor ennyi megy ki az alapfokú oktatásra stb., stb. Ez csak egy elvi szám, önmagában nem az igénylés elvi és elfogadott szabályait kívánja megváltoztatni.

A kamatfizetésben jól bevált és megismert szabályok most hatályos rendelkezéseit tartalmazza a 20-as, ott nem vezettük át a szigorúbb, az Áht. szerint sokkal szigorúbb feltételeket. Az 500 ezer forintos észrevételt meg fogjuk vizsgálni. A fő szempont nemcsak a nagy intézményeknél volt, hiszen van számos egyintézményes fenntartó, egycsoportos óvodával működő kisebb intézmény. Egy kis technikai korrekcióval pontosítható ez a kifejezés, hogy a nagy és a kis intézményeknél ez mit jelent.

Igazából valahogy elsiklott, hogy nemcsak az igénylés rendszerét szeretnénk rendezni, ahogy elhangzott az önkormányzati oldalon, hogy becsület, bizalom, hanem nem volt szabályozott a Magyar Államkincstár és a minisztérium mint felügyeleti jogkörben eljáró szerv kapcsolata. Ez a rendelet legalább 90 százalékban azt mutatja meg, hogy a kincstár mikor hoz határozatot, megszüntető határozatot. Ez tehát nemcsak a fenntartó oldaláról érdekes, hanem a kincstár nyomon követhető. Van egy olyan Ket.-szabály, hogy államigazgatási úton okozott kár perelhető, kártérítési kötelezettséggel. Önöknek segít ez a rendszer, hiszen nyomon lehet követni, hogy mi volt az egyik oldalnak, azaz a hatóságnak a feladat-ellátási kötelezettsége. Lehet rá hivatkozni, hogy most nem megszüntetni kellett volna, hanem felfüggeszteni, a folyósítási határidő stb. Lehet, hogy a per időigényes dolog, de ez így sokkal stabilabb rendszer. Ezekről sem szabad elfeledkezni.

A minisztériumnak igazából az ellenőrzése abban merül ki, hogy az egyházi kiegészítő támogatás... Gondolom, eddig is működött, nem tudom, ebben nem vagyok benne, hogy volt-e ebben a tekintetben ellenőrzés, de ez sem teljes körű ellenőrzés, hanem számszakilag és hogy tényleg közoktatásra fordították-e. Ez a legpuhább ellenőrzési szakasz.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Mindenki kapott-e választ a kérdésére? Két jelentkezést látok. Tessék, diákoldal!

HANTI VILMOS: Furcsa módon nem én nem kaptam választ. A diákoldalnak teljesen mindegy, hogy a pedagógusok hogy játszadoznak a tanárban, de felvetted ezt az 50 forintot. Ez miért kell? Mert ha kiszámoljuk, egy tantestületnél „komoly” kétezer forint, négy-öt buszjegy ára. A pénzt kezelni kell, iktatni kell, tárolni kell. Miért van erre szükség?

SIMON HENRIETTA: Lehet, hogy az összeg nem 50 forint lesz. A következőt kell tudni. Kétfajta díjfizetési kötelezettség áll fenn ma Magyarországon. Az egyik az illeték. Az átlagos illetékfizetési díj 2000 forint. A másik egy igazgatási szolgáltatási díj. Ezek azért érdekesebbek, mert az intézménynél lehet hagyni, illetve a hatóságnál, akinél keletkezik az eljárással kapcsolatban kiadás. Az illetéktörvényben megszűnt az a felhatalmazása a Pénzügyminisztériumnak, amivel minden szakterületre meghatározta. Így, a törvényi felhatalmazás alapján az összes eljárásban meg kell határozni a díjat. Választásunk annyiban van, hogy vagy iksz igazgatási szolgáltatási díjat mondunk, vagy illetéket, ami teljesen kikerül a közoktatásból. Így ez főszabályként az iskola bevételét képezi. Tehát ha kinyomtatja...

HANTI VILMOS: Miért nem lehet térítésmentes?

SIMON HENRIETTA: Nem lehet. Ezt a fogalmat nem engedi meg az új jogszabály.

HANTI VILMOS: Akkor kezdeményeznünk kellene.

SIMON HENRIETTA: A Pénzügyminisztérium az illetékes ebben a tárcakörben.

HANTI VILMOS: Arról van szó, hogy csökkenjen mindenféle adminisztráció, ez a dolog pedig kifejezetten nevetséges.

SIMON HENRIETTA: Beírhatunk 2000 forint illetékfizetési kötelezettséget...

HANTI VILMOS: Nem arra irányul a kérdésem, hogy ez emelkedjék, hanem mivel ez butaság, kezdeményezni kellene, hogy állapítsanak meg ilyet.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Mi az a kérdés, amire nem kapott választ a szülői oldal?

KESZEI SÁNDOR: Köszönöm szépen a választ, megértettem sok mindent, amit a minisztérium képvisel. Mi igazából támogatjuk a KIR-t, biztos, hogy ez is érezhető volt a szavainkból.

A halmozottan hátrányos helyzettel kapcsolatban elfogadom, hogy ez egy fejlesztési definíció...

ELNÖK: Bocsánat. Mire nem kaptál választ?

KESZEI SÁNDOR: Második körben szeretnék egy mondatot, vagy egy új kérdést feltenni. Csak kapcsolódó, de nagyon fontos volna a szülői oldal számára. Elnök úr, nagyon röviden!

ELNÖK: Kérdést természetesen tehet föl az oldal.

KESZEI SÁNDOR: Köszönöm szépen, elnök úr.

A hátrányos helyzetűeknél van egy olyan, hogy integrációs felkészítés, illetve képességkibontakoztató felkészítés. Ez a 9. évfolyamon indítható képzés. A rendeletben benne van, hogy szakiskolában is lehet ilyen felkészítés. Amennyiben ez indítható a 9. évfolyamon, most lesz a beiskolázás, kérdezem, hogy a tanulmányi területek jegyzékében - a régi tagozatkód-jegyzékben - szerepel-e ez mint választható tanulmányi terület. A szülők számára tudunk-e olyan szakiskolát mutatni, ahol integrációs felkészítés vagy képességkibontakoztató felkészítés folyik? Aki nem hallott róla most elmondtam, hogy van ilyen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Más kérdést nem látok. A kormányzati oldalé a szó.

CSILLAG MÁRTA: Az integrációs és képességkibontakoztató felkészítés egy pedagógiai program, egy pedagógiai eljárás, melyet az intézmény a pedagógiai programja módosításával épít be a saját pedagógiai munkájába. Ehhez kap finanszírozást, külön támogatást rendeleti úton. Ez nem az iskola tagozata, nem az iskola plusztevékenysége, hanem egy dobbantó program, egy szakmai fejlesztőmunka központi költségvetés által történő megtámogatása. De nem szükséges, hogy megjelenjen ez a KIFIR-ben.

KESZEI SÁNDOR: És a szülő vagy a gyerek honnan tud róla, hogy ilyen program van-e? Mert ha erre van szüksége, oda íratom be a gyereket. Ha nem működik, akkor én ezt elvileg hibának tartom.

Köszönöm szépen, elnök úr.

ELNÖK: Köszönöm mind a kérdéseket, mind a válaszokat.

Lezárhatjuk ezt a napirendet? Volt korábban egy határozati javaslat, amire nyilván reagálnunk kell. Megfogalmazod még egyszer szó szerint? Mert ez egy kicsit korábban volt. Fenntartod-e a javaslatodat? Ha igen, kérlek, fogalmazd meg.

PAPP KORNÉL: Természetesen fenntartom a javaslatot, amely így hangzott:

A Közoktatás-politikai Tanács javasolja az előterjesztőnek a 20/1997-es kormányrendelet módosítására tett előterjesztés 9. §-ának teljes elhagyását.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e ehhez bármely oldalnak bármiféle megjegyzése, szövegszerű módosító javaslata? *(Nincs ilyen jelzés.)* Nem látok szövegszerű módosító javaslatot.

Az oldalaknak volt módjuk végiggondolni, miként óhajtanak szavazni, én igyekszem felolvasni a kérdést. Kérem, hogy figyeljen az előterjesztő, pontosan idézem-e:

A Közoktatás-politikai Tanács a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény végrehajtásáról szóló 20/1997. kormányrendelet módosításáról tett előterjesztés 9. §-ának teljes elhagyását javasolja. Erről szavazunk. Kérem, azon oldalak szóvivői, amelyek egyetértenek az

elhangzottakkal, kézfeltartással jelezzék! (2) Akik ellene vannak? (2) És amelyek tartózkodnak? (4)

Köszönöm szépen. Azt gondolom, a jegyzőkönyv számára azt elfogadhatjuk, hogy a Közoktatás-politikai Tanács élt a jogszabály-véleményezési jogával, és javasolja az előterjesztőnek, hogy az elhangzottakat vegye figyelembe a jogszabály véglegesítésénél. Erről szavazhatunk? Aki ezzel a szöveggel a fentiek után egyetért, kérem, szavazzon! *(Szavazás.)* Köszönöm, egyhangúlag elfogadtuk.

Tíz perc szünetet rendelék el.

(Szünet: 11.54 - 12.12)

ELNÖK: Tisztelt Közoktatás-politikai Tanács! Rátérünk második napirendi pontunkra: a nemzetiségi feladatokhoz igényelhető kiegészítő támogatások igénybevételéről szóló OKM-rendeletre. Kérem az előadót, legyen szíves, tegye meg szóbeli kiegészítését.

SIMON ISTVÁNNÉ: Tisztelt Közoktatás-politikai Tanács! Az önök előtt lévő rendeletervezet nem új az önök számára sem, hiszen több év óta ebben a formában jelenik meg az oktatási és kulturális miniszter által kiadott rendelet a nemzetiségi feladatok támogatására a költségvetési törvény 5. számú mellékletében elkülönített keret felhasználásáról. Nem nagyon mennék részletekbe a bevezetőben, hiszen az elmúlt évben is kifejtettem önök előtt, hogy melyek a fő céljai ennek a kiegészítő támogatásnak. Szeretném a hangsúlyt az új elemekre helyezni.

Az egyik új eleme ennek a rendeletervezetnek, hogy a fenntartói kiegészítő támogatást azok az intézményfenntartók is igényelhetik majd, amelyek az általuk fenntartott intézményben a kétnyelvű oktatást már felmenő rendszerben bevezették, és eddig a tanévig az legalább a második évfolyamig eljutott. Ennek az az oka, hogy ilyen nagyon nehéz gazdasági feltételek mellett egy, az átlagosnál sokkal költségesebb oktatási formát önerőből nem tudnak a fenntartó önkormányzatok menedzselni, tehát szükséges őket ebben segíteni. Ez ugyanis a nemzetiségi oktatást a minőség irányába viszi, ezt támogatni pedig közös célunk. Ez tehát az egyik új elem.

A másik elemet nem nevezném annyira újnak: a gazdasági helyzet és a költségvetési törvény indokolja. Ez pedig az, hogy a fenntartói támogatások kiszámításának alapja az intézmények elmúlt évi költségvetése lesz, mínusz a tizenharmadik havi bér. Azt gondolom, ez sem szorul különösebben részletes magyarázatra: itt arról van szó, hogy az alaptámogatások és a kiegészítő szakmai támogatások - tehát a költségvetési törvényben rögzített normatívák, beleértve a nemzetiségi normatívát is - valamelyest csökkentek, éppen a tizenharmadik havi bér összegével, amit viszont a pedagógusok az önök által is ismert módon meg fognak kapni. Az azonban a pályázáskor, meg egyáltalán, nem fogja terhelni az intézmény költségvetését. Ennek tehát ez az oka.

A másik, nem annyira lényeges elem, hogy a jövőben a nemzetiségi tankönyvek beszerzésére nyújtott támogatás nem három évre fog szólni, hanem négyre. Ennek az az oka, hogy egyre jobb minőségű tankönyvek kerülnek ki a kiadóktól. De ha ez nem így lenne, akkor is arra fogunk törekedni, hogy az utánnomás során a tankönyvkiadók tartós tankönyvet bocsássanak az intézmények rendelkezésére.

Ennyit szerettem volna mondani, és szívesen állok rendelkezésükre, ha kérdéseik, észrevételeik vannak.

ELNÖK: Köszönöm szépen főosztályvezető asszony szóbeli kiegészítését. Azt indítványozom a Közoktatás-politikai Tanácsnak a téma jellege miatt, hogy kövessük azt a gyakorlatunkat, hogy mivel itt kisebbségi kérdésről van szó, az adott oldal szövegíróje szólhasson először. A szakmai oldal ezt javasolja. Több oldal részéről bólogatást látok. Ha senki sem ellenzi (*Nincs ilyen jelzés.*), akkor kérem az oldalt, hogy kezdje el.

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: Tisztelt Közoktatás-politikai Tanács! Mielőtt hozzászólnék, szeretném mindenkinek figyelmébe ajánlani a 2009. január 22-ei Oktatási és Kulturális Közlönyt. Ez a múlt héten megjelent száma. Ez egy elég drága dolog egy iskolának, ugyanis ez a füzetke önmagában 1170 forintba kerül. Ez a hivatalos közlöny, erre hivatkoznak mindig a fenntartóink, hogy „Igazgató úr, legyen szíves, olvassa a közlönyt, mert onnan megtudja, mi az, ami várható, és mi az, ami hatályos!”. Nos, ebben a közlönyben az oktatási és kulturális miniszter 2008. (XI. 27.) OKM rendelete a nemzetiségi nevelési-oktatási feladatokhoz nyújtott kiegészítő támogatás igénylésének, döntési rendszerének, folyósításának és elszámolásának rendjéről szóló 2008/4. (II. 19.) OKM rendelet módosítására. Ez gyakorlatilag egy mezítlásos nemzetiségi iskolába vagy egy önkormányzathoz, ha aznap kivitték, január 22-én érkezett meg. Amiről szó lesz: támogatási igények benyújtásának határideje - nem tévedek a számban: 2008. november 28-a, a határidő elmulasztása jogvesztő, igazolási kérelem benyújtásának helye nincs. Ezen belül itt vannak a kitöltendő táblázatok, amik alapján nem lehet ezzel semmit csinálni. Nem is akartunk, mert nyilván ez már régen lejárt.

Azért mondtam el bevezetőként, mert itt valami nagyon nagy baj van az információáramlással. Ha hozzászoktatnak bennünket - és ennek a nemzetiségi oktatástól teljesen független vetülete van -, hogy az OKM-ben megtörténik egy rendelet, törvény vagy valami módosítása, és kiadják, és majd jelzem, hogy milyen határidőkkel, és ez mennyire tarthatatlan, akkor az OKM honlapján lehetne egy ilyen rész, ahol elkezd villogni egy felirat, hogy „Megváltozott jogszabályok” vagy hatályba léptetett döntések, kiemelve a változások, ahogy eddig megkaptuk Pistától. Mindenkinek van már számítógépe, rámege erre, és látni fogja, hogy valami történik, hogy készülhessen: jön egy olyan határidős dolog, amit hátha meg tud csípni. Ezt azért mondtam, mert élő probléma.

Ami előttünk van, ez egy nagyon jó kis anyag, hiszen a tavalyinak egy kicsit átdolgozott változata. De itt még nincs száma sem. Ma harmadika van. Ebben az anyagban március 20-ai, jogvesztő hatályú határidők vannak, tehát utána semmi igénylés nem létezik. Hogyan történnek ezek a dolgok - könyvek, anyaországgal való kapcsolattartás stb.? Megkapja ezt a közlönyt a fenntartó - ha nem az országos önkormányzat tartja fenn -, és megkérdezi a maga határidején belül az intézményétől, amelyik nemzetiségi intézmény, hogy mondja meg, akarja-e ezt, azt vagy amazt igénybe venni. Ezek után mi lejelentjük, fölküldjük, és elindul a folyamat. Ezt ugyanis nem maga az intézmény rendezzi, hanem a fenntartó. Ilyen határidőkkel egyszerűen nem lehet ezt megtenni. Nem elég, hogy én ide vagy amoda akarok menni, hanem a jelenlegi gyakorlat szerint, ha például az anyanemzettel akarjuk tartani a kapcsolatot, ott még olyan ajánlatokat is be kell tennem, mint például repülőjárat ebben az időszakban, mennyibe kerül, mi történik. Nem akarom dramatizálni, mert ha egyszer már volt ilyen, az ember készül rá, hogy hátha az idén is lesz. Igen, lett. Benne van, hogy tízezer forint igényelhető. Magyarországon mindenki egyforma, miért kivételeznének - bár erre majd rákérdezek, mert van egy része, amit nem értek.

Történésként is egyre inkább kételyeim vannak, hogy mi történik itt, milyen politizálás a kormányon belül nemzetiségi ügyben. Nem egészen értettem, hogy hogy van ez. Eddig úgy tudtam, hogy a nemzetiségi kérdés egy nagyon komoly belügy, és nem kölcsönösségi alapon

megy, nem attól függ, hogyan sikerül megállapodni két ország adott nemzetiségéről. Ebben megerősít az is, hogy én azért figyelem a sajtót, a médiát, és ott még miniszterelnök úr szájából is elhangzott, hogy meg kell vizsgálni Szlovákiával, hogy hogyan lehet egymás... Kérem szépen, ez nem így működik: ez belügy. Mi magyar állampolgárok vagyunk, tehát az, hogy az iskolánkat renoválják vagy nem, az nem annak kérdése, hogy rámenős volt-e - már bocsánat - a szlovák-magyar vegyesbizottság, a horvát meg nem volt olyan rámenős. Ez azt jelenti, hogy Magyarországnak ugyanolyan kötelessége a nemzetiségi iskolákat rendben tartani, mint ahogy a többi. Nem lehet annak kérdése, hogy a külföldi magyaroknak milyen a sorsa. A külföldi magyarok sorsa más kérdés, nem a nemzetiségi kérdés része. Röviden ennyi kitérőt szerettem volna tenni.

Természetesnek látjuk, hogy a nemzetiségeknek a juttatásokban teljes egyenrangúságot akarnak megvalósítani. Kicsinyes dolognak tűnik, de nem mindegy, hogy Gyuláról - mert ott van a román iskola, azért merem mondani, mert itt van a kollégánő - átmegyünk a határon túlra, vagy elrepülünk Hamburgba, vagy a legközelebbi német területre, Münchenbe. Mert azért Ausztria nem egészen a magyarországi németiség anyaországa, sem szokásrendjében, sem nyelvileg. Ennek az egységesítése, hogy tízezer forint az útiköltségre, étellemezésre, erre-arra fordítható, ez egy kicsit egybemosása a dolgoknak. Furcsa.

A következő rész a tankönyvek ügye. Gondoltam, hogy elhozok magammal, hogy végre lássanak már egy tartós tankönyvet - de tessenek rám szólni a legközelebbi alkalommal, hogy hozzak el egy húszéves könyvet, amit pillanatnyilag is használunk: levetett könyvként Németországból adták, és még mindig tökéletesen működik tartós tankönyvként. Nem fogok csalni, benne van generációk sora, amikor beírja a nevét, hogy ki az, aki kölcsönbe kapta. De ebben a tankönyvben semmiféle sérülés nincs. Aztán be fogok hozni önöknek egy magyar - ugyancsak történelem - tartós tankönyvet, amelynek az életkora szeptemberi. A gyerek nem ugrott neki, nem tépte szét: magától szétesett. Ennek az előállítója a Nemzedék Tankönyvkiadó. Szeretném megmondani az árát. Igaz, ez már egy elavult könyv: ez a Salamon-Konrád féle történelemkönyv, amit a magyaroknál már kivontak a forgalomból... *(Miklósi László: Ki!)* De nekünk ez még jön, mert ez a történelemkönyvünk. *(Miklósi László: Ez súlyosan alkotmányellenes.)* Mi csak ezt kaphattuk. A negyedikésből már megvan a Száray-féle, mert a végén kezdték a fordítást, de lefelé nincs. Rendkívül érdekes dolog. Ja, hogy mennyibe kerül? A németet tudom, a magyart sejtem. A magyar, ha jól tudom, 850 vagy 950 forint, a német pedig 15 500 forint. Ez egy darab könyv ára. Ha véletlenül elrontott valamit az iskola, és vagy még jönnek, túllépjük, vagy meg kell fizettetni, ez 15 500 forint. Ez az a híres kérdés, hogy mi kerül ezen ennyibe. Még a külső megjelenése is tökéletesen olyan, mint a magyar tankönyvé, semmi változás.

Azt mondtam, hogy húszéves könyvet hozok, mire volt, aki fölnezzet, hogy „úristen!”. Ne tessék izgulni, van ennél sokkal régebbi könyvünk is. Ugyanis a magyarországi németek számára kiadott középiskolai irodalom tankönyv körülbelül 30 éves. Ebben még a DDR-es irodalom van *(Derültség.)*, Anna Segers, és az egész szemlélete ilyen típusú. Megkaptuk a lehetőséget, hogy behozassunk külföldről tankönyvet, akár Németországból, akár Dél-Tirolból, de azok nem a mi gyerekeink számára készültek, és egészen más szempontok alapján.

Ennek öröme a következő dolog történt. Úgy láttuk, itt az ideje, hogy megcsináljuk ezt a könyvet. Ki csinálja meg? Kollégák nekiállnak a maguk heti huszonvalahány órája mellett tankönyvet írni. Én mondtam nekik, hogy találtam egy csodálatos kiírást, ami úgy hangzik, hogy TÁMOP 3.4.1, ez a nemzetiségi és migráns tanulók nevelésének és oktatásának segítése, A-komponens. Tavaly jött volna ki, EU-s pályázat, teljesen megfinanszírozza. Nincs, nincs, nincs...

Kérdezem, mikor jön. Nem tudják. Nem ez lesz, nem az lesz - mind a mai napig semmit nem tudunk róla. Olyasmit hallottunk, hogy egyes könyveket már nem, hanem komplex csomagokat - tehát továbbképzéssel, mindennel együtt. Úgy néz ki, hogy meglesz most már a tankönyv kézírata, megvan hozzá a továbbképzési rendszer, saját szakállunkra beindítottuk úgy, hogy az ország különböző részein tartjuk hozzá a továbbképzést, mondván, hogy majd csak lesz ebből az egészből valami. De ez csak egyike ezeknek a könyveknek.

Most jön a következő. Amikor kijönnek ellenőrizni, hogy ezekből a drága könyvekből hogyan és mennyit spájzoltunk be - ehhez nyilván joguk van -, van egy olyan probléma, hogy a magyar iskolák tankönyvet váltanak, és jön az érettségi, ahol már rég nem ezt a tankönyvet használják. A szakmai oldalon Miklósi László, látom, bólogat is - ráadásul ő Történelemtanárok Egyletének elnöke, és az előbb láttam az arcán az elképedést, hogy nálunk milyen könyv van forgalomban. De ez van.

A jelenlegi forrásközpontú megközelítés számunkra álmok. Most kezdődött az egésznek a fordítása, és azt rebesgetik, mintha már készen lenne mondjuk rendelésre, hogy kijön a következő. De nekünk ott van raktáron egy csomó könyvünk. Tavalay is mondtuk, és azt a választ kaptuk: az természetes, hogy ha tankönyvváltozás van, akkor nálunk is tankönyvváltozás van. De ez sehol nincs leírva. És oda nem szakember jön, én pedig nem mondhatom, hogy nekem azt mondta a főosztályvezető asszony, hogy tessék. Ő azt nézi, mikor vételeztem be, hol vannak a könyvek, miért nincsenek kiadva a gyerekeknek, és hogy mertem én kétszer igényelni történelem tankönyvet, miközben ott van egy tizenkettedikes történelem tankönyv. Ezek ilyen problémák.

Ugyanez van a reáltárgyaknál is. Fizikából már régesrégén mást tanítanak. Ezeket onnan tudom, hogy pillanatnyilag zajlik nálunk a szakmai ellenőrzés: fizika, kémia, matematika stb., és kiderült- illetve mi tudtuk -, hogy sokkal régebbi tankönyvekkel dolgozunk. Most jön az új dolog: minden iskolának van egy pedagógiai programja. A pedagógiai program része a tanterv. A tanterven belül ott van a tankönyvjegyzék és minden egyéb. Tessék végiggondolni az esélyegyenlőséget: ezek a gyerekek jogásznak vagy más területre... Van olyan iskola - ezt már elmondtam -, aki kétségbeesésében a következőt teszi - és ezért mondtam, hogy ezzel nagyon sokat kell foglalkoznunk, mert ebből baj lesz. Van, aki e mellett a nemzetiségi képzés mellett teljesíti a német feltételeket, valamely tartomány feltételeit, és a gyerek nem a magyarországi, hanem a német érettségi bizonyítványával megy a magyar egyetemre. *(Elnök: Az EU-ban.)* Az EU-ban...

Én úgy gondolom, hogy ezt nagyon végig kellene gondolnunk, mindazokat, amiket elmondtam. Szerintem megérne egy napot a nemzetiségi oktatás helyzetének átvizsgálása, áttekintése nemzetiségenként, mert én félek attól, hogy ez előbb-utóbb nagyot fog durranni. Nagymértékben meg fogja kérdőjelezni a magyar külpolitika egyes területeit, erre fogják rávetíteni - és sajnos, van mit.

Az anyagról annyit: szeretném kérni, hogy mindenképpen nagyon gyorsan kerüljön ez ki, és jó lenne, ha még mielőtt ezen az írományon, közlönyön átfutna, megkapnák az országos önkormányzatok azzal, hogy amilyen gyorsan lehet, azonnal, rögtön továbbítsák az iskoláknak, hogy fel tudjanak készülni rá, különben kifutnak az időből.

Köszönöm szépen a türelmüket. Az oldalon még további hozzászólás is van.

ALEXOV LJUBOMIR: Ha szabad, mint gyakorló alkalmazója ennek a rendeletnek, mondanék néhány mondatot. A kolléga úr átment egy kicsit az általános problémák vázolásába, és mélyen egyetérték velem, hogy ha egyszer a Közoktatás-politikai Tanács ezt napirendre tűzi,

akkor háromnapos hidegkélelemmel kell összegyűlnünk, mert egy nap alatt ezt nem lehet megbeszélni.

Egy pár dolgot konkrétan ehhez a rendelethez mondanék. Azokkal a kritikákkal együtt, amiket István megfogalmazott, egy kicsit - bár nem tisztem - a főosztály védelmében szólnék. Való igaz, hogy a közlönyben januárban jelent meg, de talán éppen azért, mert valamilyen probléma volt a minisztérium egészében, mi, akik pályázunk és használjuk ezt a segítséget, ami nélkül a vidéki kismemzetiségi iskolák talán már régesrég bezártak volna, a főosztálytól közvetlenül telefonon, e-mailben, minden módon időben megkaptuk a felhívást és az értesítést. A közlönytől függetlenül tudott pályázni, akit érdekelt. Én most hallottam - nem figyeltem, ez az én hibám -, hogy a közlönyben ilyen későn jelent meg, úgyhogy ezért a főosztályt köszönet illeti, köszönetet érdemelnek ezért az aktivitásért, amivel segítettek nemcsak az intézményeket, hanem a fenntartó kistélepléseket önkormányzatait is.

Erről a rendeletről, amióta ez a lehetőség megvan a kistéleplések önkormányzatai számára, sok jót tudnék elmondani, mert a csökkenő források mellett talán ez az egyetlen olyan kiegészítés, ami nemcsak arról gondoskodik, hogy pénz jusson az önkormányzatokhoz - legalábbis az iskolákhoz -, hanem előírt - először azt hittük, hogy nyugót - egy folyamatos szakmai ellenőrzést. Ennek a rendszernek a részévé tette, és így három-négy év gyakorlat után pedagógusként is, gyakorló polgármesterként is mindenképpen üdvözlök.

Több hibája is van a rendeletnek - hogy ne csak jót mondjak róla. Én úgy gondolom, mindenképpen nagyobb mértékben kellene támogatásban részesíteni az óvodákat, mert sajnos már a kistélepléseken is egyre inkább nyomon követhető a nyelvvesztés, gyakorlatilag a családokban is egyre inkább a magyar lesz a domináns. Ennek vannak előnyei, de rengeteg hátránya is van a nemzetiségi kultúra szempontjából. Az óvodára hárul az a feladat, hogy kipótolja ezt, és alkalmassá tegye a gyerekeket arra, hogy első osztályban nemzetiségi nyelven tudjanak tanulni - merthogy itt ez a lényeg, és azok az iskolák kapnak elsősorban támogatást, ahol a nemzetiségi nyelv a tanítás nyelve is. Ehhez pedig megfelelő szintű nyelvtudás kell, és ezt a gyerekeknek az óvodából kell hozniuk. A főosztályvezető asszony tudja, ez nekem vesszőparipám, és minden alkalommal elmondom, hogy óvodának, óvodának, óvodának is kell segíteni. Nemcsak azért, mert annyival többbe kerül egy nemzetiségi óvoda, hanem mert ezek az óvodák egyéb más forrásokból sem kapnak annyi támogatást, és ez az egyetlen módjuk a túlélésre. Lehet, hogy nemcsak nemzetiségi forrásból kellene segíteni a fennmaradásukat, de pillanatnyilag más források nem ismertek. Ezt tehát mindenképpen kérni szeretném.

A másik dolog a határidő. Minket pályázóként, ha a közlönyt figyeljük és nem tudnánk, nem készülnénk előre, nagyon szoros határidők kötnek, aztán ebből pénz a településen legkorábban majd szeptemberben lesz. Ez nem azt jelenti, hogy júliusban már pénz van belőle! Mire átfut az államigazgatási rendszeren, a kincstáron, mire bejön az OKM-be, mire aztán visszakerül a kincstárba, és utalják, az legkorábban szeptember, legalábbis az eddigi tapasztalatok ezt mutatják.

Igazából mi sem tudjuk ezt a négyéves dolgot - váltottam gyorsan a tankönyvekre, hogy ne sokat raboljak az idejükből. Mi is úgy érezzük, hogy már a három sem volt elfogadható, és minden további prolongálása a dolognak csak nehezebb helyzetbe hoz minket. Nem tudom, spórol-e annyit a rendszer, mert itt néhány száz tankönyvről van szó egy-egy nemzetiségnél évente és évfolyamonként. Nem tudom, elérhető-e annyi megtakarítás, mint amennyi kárt okoz a pedagógiai munkában. Én dolgoztam sokáig a szakképzésben annak idején az átkos rendszerben, és ott tartós tankönyvekkel dolgoztunk, és a diákok nem vásárolták meg, csak használatra kapták. Tapasztalatom szerint ez ott se vált be, a nemzetiségi iskolákban sem fog.

Ami a tankönyvellátottságot illeti, jó a németeknek, ha van régi könyvük. Vannak olyan nemzetiségek, mint például a szerb, akiket én is képviselek. Ismertek a sajnálatos események a 90-es években, amikor szétvált a szerb és a horvát oktatás is. Egyszerűen nem győzzük. Ha lehetőség van, erőnkön felül fordítunk, könyveket írunk. A legutóbbi pályázaton is a szerb közösség 16 tankönyvet tudott lefordítani, illetve kiadni, ami önmagában nagy szám - csak ennek három éve!

Egy érdekes történet - főosztályvezető asszony már ismeri -, hogy hogy lehet az anyaországból behozni. A tankönyvellátás, önök jól tudják, állami feladat. Jó néhány éve a Szerb Országos Önkormányzat átvette ezt a feladatot, és a következőképpen történt a dolog. Az iskolák leadták a rendelést, mi kiküldtük Belgrádba, és vagy az ottani minisztérium, vagy leginkább az ottani tankönyvkiadó ajándékba adta a magyarországi szerb diákoknak a tankönyveket, így ingyen jutottak hozzá. Ez hosszú éveken keresztül működött, gyakorlatilag átcsempésztük a határon - jegyzőkönyvön kívül. De ott is történnék változások, a szerb nemzeti bank elnöke magyar állampolgár, és bevezette ott is az áfát. Ahhoz, hogy az ajándékkönyv után ne kelljen áfát fizetni, át kellett hozni legálisan. Ez papírmunka, a papír el is bírná, csak hogy a magyar vámon nem engedték be. Négy nap huzavona után derült ki, hogy nem vámköteles áru, összesen csak az áfát kellett befizetnünk az ajándékkönyvekért. Úgy gondolom, egy ilyen állami feladat átvállalása esetén ez minimum cinikus dolog. De ez csak egy példa volt, és nem is terhelem több ilyenrel önöket.

ELNÖK: Köszönöm. A kormányzati oldal jelezte, hogy szeretne most reagálni. Azt javaslom, hogy ezt tehesse meg, nehogy ugyanazokat a köröket vigyük tovább.

SIMON ISTVÁNNÉ: Nagyon röviden szeretnék Schäffer úr legelső felvetéseire reagálni.

A rendeletmódosítás, amit említett, nagyon konkrétan a következőkről szolt:

Ebből az 1100 millió forintból fennmaradt - éppen mert tartós tankönyvként igényelték a fenntartók most már harmadik éve a múlt évben a tankönyveket, tehát tankönyvbeszerzésre nem kellett olyan sokat fordítani - kettőszázharmincvalahány millió forint. A világon senki nem mondta, hogy ezt akkor osszuk fel újra, vagy csináljunk vele valamit, egyszerűen mi úgy gondoltuk, hogy amikor az 1100 fő alatti településeken ilyen nehéz körülmények között tartják fenn az iskoláikat és óvodáikat az önkormányzatok, akkor luxus lenne, ha ez a pénz bennterjedne a költségvetésben. Ekkor novemberben írtunk. Ez egy rendelet, tehát csak rendeletmódosítással lehetett ezt a pénzt oda allokálni, ahol a legnagyobb szükség van rá, jelesül az 1100 fő alatti településeken működő kis nemzetiségi iskolák és óvodák számára. Rekordidő alatt sikerült keresztülvinni. Ennek az lett az eredménye, hogy minden egyes ilyen településen működő nemzetiségi nyelvoktató iskola és óvoda gyermekenként további 50 ezer forintos támogatásban részesült, már decemberben. Az egyeztetéseket követően egy hét alatt futtattuk le, végül eljutott ez a pénz a kistelepülésekhez. Csak érzékeltetném, hogy 200 ezer forint körül van az alaptámogatás, 45 ezer forint a nemzetiségi az óvodáknál is, év elején kaptak további 45 ezer forintot ebből ezek a kistelepülések, most pedig további 50 ezret. Ha jól meggondoljuk, közel 100 ezer forint kiegészítő támogatást kaptak így ezek az egyébként tényleg nagyon nehéz helyzetben lévő intézményfenntartók. Ahogy itt elhangzott, először is fölkerült azonnal a honlapra. Miniszter úr és az önkormányzati miniszter jóváhagyását követően azonnal fenn volt a honlapon. De ez nem volt elég: az összes fenntartónak elküldtük magát a rendeletmódosítást, és szinte az összes fenntartóval tartottuk a kapcsolatot, hogy pontosan adják be, határidőre - és gyakorlatilag egy hét alatt sikerült lefuttatni. Ez a története ennek, hogy aztán majd hivatalosan a

közlönyben januárban jelent meg. Senki nem maradt ki, nem csúszott bele hiba - én csodálkoztam a legjobban azon, hogy ez ilyen rendben lezajlott.

A határidőket mindkét hozzászóló említette. Ezt az algoritmust nem a minisztérium diktálja. Ezt a rendeletet a többi ilyen típusú rendelettel együtt az Önkormányzati Minisztérium, a Pénzügyminisztérium egyetértésével hozzuk meg. Ezt a tempót, ezt a határidőt az államkincstár és egyéb pénzügyi-technikai kötelezettségek írják elő számunkra. Önök bizonyára tudják, hogy a költségvetési törvény 5. számú mellékletében több ilyen típusú elkülönített pénzösszeg van, amire az oktatási és kulturális miniszter rendeletet ad ki, de ez az egyetlen olyan rendelet, amely február 15-ei határidővel jelenik meg, az összes többi márciusi, éppen azért, hogy minél előbbre tudjuk hozni a kifizetéseket, és mert ezt kérték az országos önkormányzatok is többször és a települési önkormányzatok is. Mi igyekszünk időben kiadni. Egyébként abban a pillanatban, ahogy ezen a rendeleten aláírás lesz, felkerül a minisztérium honlapjára, de az eddigi gyakorlatnak megfelelően - köszönöm a megerősítést - eljut minden egyes intézményfenntartóhoz, minden egyes intézményhez. Eddig határidőcsúszásból még probléma nem adódott. Sokat dolgoznak ezen a területen is, mi is, de eddig ilyen probléma nem merült fel. Ennyit tudok a határidőkről mondani.

A gyermekenkénti tízezer forint az anyaországi kapcsolattartásra egy támogatás. Azt gondolom, természetesen vannak különbségek, mármint távolságban - hogy ki milyen olcsón illetve drágán tudja tartani a kapcsolatot az anyaországgal -, de szeretném hangsúlyozni, hogy ez egy támogatás, nem egy külföldi kapcsolattartás bekerülési összegének kifizetése. Ez az összeg véges. Ez 1100 millió, és a fő rendeltetése az intézmények fenntartási költségeinek biztosítása, az intézmények biztonságos fenntartása. Aztán e mellett még vannak egyéb feladatok is. A másik fő feladat természetesen a tankönyvellátás biztosítása, és a többi nagyon fontos feladat támogatása is. Ennyi telik ebből a véges összegből. Ennél megnyugtatóbbat nem tudok mondani.

Nagyon sok szó esett a tankönyvek minőségéről. Ez az Országos Kisebbségi Bizottság ülésén is fölmerült, hogy a nemzetiségi nyelvre lefordított vagy a nemzetiségi nyelv és irodalom tankönyvek tartósságával problémák merülnek föl. Ezt mi jelezni fogjuk az érintett kiadók felé. A fenntartókat arra kérem, hogy ha egy tankönyv nem a gyermek hibájából, hanem a minősége miatt szétesett, tessenek szívesek lenni jelezni, és akkor nagyon konkrét jelzés alapján nagyon konkrét intézkedéseket fogunk tenni az adott kiadó felé. Mert ezt a pénzt, amit Schäffer úr említett, ezt a 15 500 forintot a központi költségvetés terhére fizetik ki. Sem nem a gyermek zsebéből, sem nem a fenntartó önkormányzat zsebéből megy: állami támogatás. A magyar könyvön is megjelenik az állami támogatás, mert az csak 850 forint - némileg jelenik meg, mert százezer példányban megjelentetni egy könyvet az relatíve olcsóbb, mint tizenöt példányban. Még a német területen is relatíve drága az adott könyvnek akár az előállítás, akár az utánnyomása, mert relatíve kevesebb példány kell belőle egy adott korcsoportnak, mint egy magyar tankönyvből. Itt megint a fajlagos költség a különbség, és ezt is az állam fedezi teljes egészében - hangsúlyoznám. Azon csodálkozom, hogy ha egy tankönyv elvesz vagy ha kettőnél több kell belőle, akkor ki kell fizetni. Ha egy tankönyvet megrongál a gyermek vagy elveszíti, annak a felelősségével kellene erre a tankönyvre vigyázni, hogy ha elhagyja, akkor, bizony, azt ki kell fizetni. Egyébként a tanulólétszám plusz tíz százalék a rendelés alapja, illetve azokból a tantárgyakból, amiből a tanulók érettségi vizsgát tesznek, még egy teljes garnitúra van, hogy amikor elhagyják az adott osztályt és majd érettségire készülnek, kezükbe tudják venni például a másodikos történelemkönyvet, mert az ott van az ő számukra a könyvtárban. Így lehetett, rátartással, ráhagyással rendelni. Erre oda kellene figyelni, hogy ilyen probléma föl ne merüljön.

Örülök annak, hogy van húszéves német nyelv és irodalom tankönyv, amit még mindig lehet használni, és drukkolok azért, hogy legyen Magyarországon is akár történelem-, akár nyelv és irodalom tankönyv, amit két vagy három évnél tovább is lehet használni, mert erre lehet alapozni egy adott stabilitását az oktatásnak. Valamit természetesen meg kell újítani, de én azt gondolom, hogy a tartós tankönyvnek az a lényege, az alapja, hogy több éven át is lehessen használni, hogy ne gomboljuk mindig újra a kabátot, ha nem muszáj.

Egyébként a tankönyvellátást illető kritikával nagyrészt egyet kell értenem. Azt azonban látni kell, hogy minden kisebbségnek van ez tankönyvfejlesztési programja, a kisebbségi önkormányzatok által jóváhagyottan, és a Kisebbségi Bizottság által is jóváhagyottan. Ezen olyan tempóban tud haladni a szakma és a minisztérium, az adott testületekkel és kiadókkal együtt, amilyen tempóban biztosított a szakmai kapacitás és a forrás. Ennél többet erről nem tudok mondani. Ugyanerről szól a fordítási program is. Van egy jóváhagyott fordítási program. Megint a szakmai kapacitás és a források függvényében tudunk előrehaladni ezen is.

Egyetértek azzal is, hogy bizony vannak elavult tankönyvek is, és vannak olyan kisebbségek is, akik három vagy négy éve indították el az iskolarendszerű oktatásukat, ott is nagyot kell lépni, és vannak olyan kisebbségek, ahol az iskolarendszer, az iskolák szétválása miatt - a szerb és horvát iskolákra gondolok - 1998-ban a nulláról kellett kezdeni a tankönyvfejlesztést. Igyekszünk ennek eleget tenni. Én mindenesetre ezeket az észrevételeket továbbítani fogom a tankönyvellátással kapcsolatban.

Vegyesebizottsági ajánlások. Nemcsak szlovák-magyar van, de aktuálisan ez van ebben a rendeletben. Egyébként a magyar-szlovén vegyesebizottsági ajánlások kerültek be ebbe a rendeletervezetbe, a magyar-horvát vegyesebizottsági ajánlás került be, a magyar-román vegyesebizottsági ajánlás, és negyedszer van a magyar-szlovák vegyesebizottsági ajánlás. Egyetértek azokkal, akik úgy gondolják, hogy beruházásokat, akár rekonstrukciót, iskolafelújítást ebből a forrásból azért nem lehet végezni, mert ez kevés ahhoz. 1100 millió forintból manapság nagy dolgokat nem lehet művelni. Am ha adott esetben mondjuk életveszélyes egy iskola elektromos rendszere - mint amilyen volt a szlovén iskoláé Felsőszölnökön, vagy mint amilyen tudomásom szerint jelen pillanatban a szlovák intézményé -, és erre nincsenek egyéb források a fenntartóknál, hogy meg tudják oldani, ugyanakkor a kétoldalú kisebbségvédelmi vegyesebizottságokban ezek rendre fölvetődő problémák, valahol kényszerűen helyet kellett ezeknek találni. Szerencsére ez a nagyságrend nem ment más feladatok finanszírozásának rovására. Egyetértek azzal, hogy iskolarekonstrukciónak vagy beruházásnak nem ebben a rendeletben van a helye. Nyilván meg kell találni a nemzetiségi intézmények felújításának és bővítésének a helyét - valószínű EU-s vagy más forrásokat kell oda összpontosítani.

Ennyit szerettem volna mondani. Nem tudom, maradt-e megválaszolatlan kérdés.

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: A TÁMOP.

SIMON ISTVÁNNÉ: Ez a projekt valóban kilátásba van helyezve. Azt hiszem, a legutolsó ülés lesz most, és aztán elindul ez a TÁMOP-projekt. Amikor a pályázat nyilvánosságra kerül, társadalmi vitára kerül, akkor egyeztetünk az országos önkormányzatokkal is, és az intézményekkel is. Sajnálom, hogy sokkal később indul, mint ahogy ezt vártuk volna mi is, valamennyien. Tudják, hogy a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség kompetenciája, és ők vezénylik, koordinálják ezeket a feladatokat. Szakmailag természetesen mi is bele tudunk majd szólni, és azt szeretnénk, hogy ezek úgy alakuljanak, ahogy a nemzetiségi oktatás számára a legjobban hasznosulhatnak ezek a programok.

Valami még kimaradt...

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: A tankönyvváltásnál ez a négy év. Nagyon fontos lenne, hogy valami módon utaljanak rá: kivéve azt az esetet, ha kivonásra kerül iksz könyv.

SIMON ISTVÁNNÉ: De ez így van! Ha menet közben az adott tankönyv engedélyszáma lejár - már a nemzetiségi nyelvűnek, mert az is öt évre szól -, és újat adnak ki abból, akkor automatikusan az új felkerül a listára, és azt meg lehet rendelni. Egyébként ebben teljes mértékben igazat adok, hogy erre külön ki kellene térni, hogy négy évig használatos a tankönyv, azzal a kivétellel, ha menet közben abból a tankönyvből új jelenik meg. Ezzel ki fogjuk egészíteni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Visszazökkenve szokásos menetünkbe, az egyes oldalak hozzászólásai következnek. Eddig a leginkább érintett oldal fejtette ki az álláspontját, mondta el kérdéseit és véleményét. A szakmai oldal következik, a szakmai oldal nevében mondok néhány gondolatot, és gyakorlatilag mindegyik tulajdonképpen egy-egy reflektálássá válik - a szakmai részletekbe tudatosan nem megyünk bele a jogszabály kapcsán, csupán néhány fontos oktatáspolitikai kérdésre szeretnék kitérni. Hangsúlyozottan nem erről az egy esetről van szó, hanem oktatáspolitikai elvekről és gyakorlatról.

Azt gondolom, az oldal azt tartja, hogy - finoman fogalmazva - nem szerencsés eljárás, hogyha az Oktatási Közlönyben úgy jelenik meg bármilyen jogszabály, hogy az már alkalmazhatatlan azok számára, akiknek szól. Ez egy alap kijelentés. Azt gondolom, arra kell törekednie a minisztériumnak, a közlöny megjelentetőjének, hogy ilyen ne legyen. Az egy más kérdés, más helyzet, hogy nagyon szerencsés, üdvözlendő, támogatandó és köszönet illeti érte az adott főosztályt, amely egy ilyen helyzetben mindent megtesz azért, hogy az érintettek mégis tudjanak a jogszabály-változtatásról - de talán mégsem ez a szerencsés metódus.

Ehhez kapcsolódik a második állítás: az OKM honlapja. Szerencsére az OKM honlapja alkalmas arra, hogy az új jogszabályok megjelenjenek, és ezek tényleg nagyon gyorsan meg is szoktak jelenni. Itt megint van egy probléma: számos fenntartó és számos intézményvezető erről mégsem szerez tudomást olyan hamar, mint ahogy lehetséges lenne. Én rögtön legalább két megoldást tudnék javasolni a minisztériumnak - nagy előnye, hogy szinte semmibe sem kerül.

Az egyik, hogy propagálni kellene ezt a lehetőséget a fenntartók és az intézményvezetők számára. Minden lehetséges módon és eszközzel.

A második, hogy az OKM honlapján emlékezetem szerint - de kérem, pontosítsák, ha rosszul emlékezem -, jelenleg nincs olyan fajta hírlevél, amely az új jogszabályokra vonatkozik. Gyakorlatilag semmibe nem kerül, ha egy ilyen hírlevél és arra való feliratkozás lehetősége elérhetővé válik, hogy ne csak általános új hírekről, ne csak a pályázatokról, hanem például az új jogszabályokról vagy jogszabály-módosításokról is létezzen ilyen hírlevél. Ugyanis minden épeszű intézményvezető és fenntartó erre azonnal feliratkozna.

A következő megjegyzésem, ha tetszik, az alkotmányt és alkotmányossági jogokat érint. Gyakorlatilag egy, illetve két megjegyzés. Már korábban is elmondtam a Közoktatás-politikai Tanács ülésén, úgy is, mint a szakmai oldal leghatározottabb álláspontját. Az a helyzet, hogy a magyar diákok többféle tankönyvből választhatnak, ellenben a nemzetiségi diákok tipikusan jó, hogyha egyféle tankönyvet használhatnak - rosszabb esetben még azt sem -, azt gondolom, súlyos alkotmányossági kérdéseket vet föl. Vajon alkotmányos-e ez a különbség? Azt gondolom,

hogy nem. Alkotmányos hátrányba kerülnek ebből a szempontból azok, akik nemzetiségi nyelven tanulnak, mert ők nem választhatnak tankönyvet.

A dolog pedagógiaiilag és szakmailag még tovább folytatható: a tankönyv egyúttal tantervhez is kötődik. Hogyha valaki kötve van egy tankönyvhöz, akkor kötve van egy bizonyos tantervhez. Tessék mondani, szakmailag elfogadható és támogatható-e, alkotmányosan tartható-e, hogy a nemzetiségi iskolába járó diákok gyakorlatilag egy bizonyos keretrendszerben felépülő tantervhez kötöttek, míg a magyar diákoknak ilyen kötöttsége nincs. Súlyos aggályok merülnek föl ezzel kapcsolatban is.

Természetesen a szakmai oldal jól tudja, hogy ez egyrészt nagyon komoly szellemi befektetés, igen komoly munka, nincsenek ilyenek készen, és igen jelentős anyagi befektetés, pénz. Mindazonáltal azt tartjuk, hogy abba az irányba kellene törekedni, és az Oktatási és Kulturális Minisztériumnak ezt a szakmapolitikájában legalábbis közép- vagy hosszabb távú célként célszerű lenne kitűzni, hogy jó lenne ebbe az irányba elmozdulni. Ezt mint későbbi célt meg kellene próbálni megvalósítani.

Végül egy szakmai megjegyzés. A történelemtankönyvek kapcsán pedig nem gondolom, hanem állítom, hogy egy húsz- vagy harmincéves tankönyv roppant érdekes lehet kultúrtörténeti emlékként, nagyon tanulságos - de óvni attól, hogy ma bármilyen magyar iskolában akár több mint tízéves történelemtankönyvet használjanak. Nemcsak azért, mert a szakma eközben finoman szólva is változott, hanem mert ez mind pedagógiai, mind alkotmányossági - és szándékosan használom ennyiszor az „alkotmány”-t -, és esélyegyenlőségi kérdéseket is fölvet: vajon milyen esélyt adunk a diákoknak az érettségire való eredményes felkészülésre, ami egyszersmind az egyetemre való bejutást is jelenti, olyan tankönyvekkel, amelyek köszönő viszonyban sincsenek a mostani rendszerrel. Köszönöm szépen.

Visszaváltozván levezető elnökké, a szakszervezeti oldalnak adom meg a szót.

SZABÓ ZSUZSA: A rendelettervezetet el tudjuk fogadni, és teljes mértékben támogatjuk a szakmai hozzászólásokban elhangzottakat. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Szülői oldal!

KESZEI SÁNDOR: Kérdéseim lennének a rendelettel kapcsolatban.

A minisztérium fogyasztói árat állapít meg? Ide az van írva. Nem beszerzési árat? Ez egy limitált, maximális ár? Azt jelenti, hogy nem lehet alámenni például, mert olyan egységes, egy cég csinálja? Tehát ez fogyasztói ár?

Az érettségi vizsgára való felkészítésig ott kell lenni a tankönyvnek a tanulóknál. Azért kell úgy rendelni, hogy ez meglegyen. Azt mondja, hogy négy évig az iskolai könyvtári állományban kell tartani. Ez mit jelent? Négy évig ott tartom, és a következő évben mit csinálok vele? Kiírja a könyvtárból, leselejtezi, vagy odaadja egy másik diáknak?

Miért kell a munkatankönyveket és a munkafüzeteket a tanulóknak kifizetni? Mik ezek a könyvek? A tankönyvjegyzéken azoknál a tanulóknál, akik nem nemzetiségiek, a munkatankönyv és a munkafüzet is benne van az árban. Ha kapcsolódik az eredeti tankönyvhöz, akkor az ingyenességet ugyanúgy biztosítani kell ezekre is. Miért kell külön megfizetni, és mi az, hogy térítési díj, meg féldíj - nem, ezek is ingyenesek. Ha nem ingyenesek, már megkülönböztetjük a nemzetiségi gyerekeket az ingyenesség szempontjából a közoktatásban. Ez lenne a rendelettel kapcsolatos kérdésem.

Szakmai válaszra lenne szükségem főosztályvezető asszonytól, aki az esélyegyenlőséggel meg a kisebbséggel foglalkozik. Ki merjük mondani, hogy a cigánygyerekek és a roma gyerekek, a cigányoktatás és a romaoktatás, vagyis az etnikai oktatás mennyiben különbözik a nemzetiségi oktatástól, illetve vannak-e hasonló jellegű előírások például a cigány tankönyvekre? És akkor azt minek tekintjük: nemzetiséginek? Lehet a két tanítási nyelvű iskolákban is olyan osztály, ahol beás vagy romani nyelvet tanítanak. *(Közbeszólás: Lovárit. - Simon Istvánné: Jó a romani.)* Meg lehet, hogy még van másik is. Ahol ezt tanítják, minek számít? Két tanítási nyelvűnek számít? És van kisebbségi oktatás, ami egy iskolán belül egy osztály is lehet, és ha azokat éppen roma gyerekekkel töltik föl, illetve a szülők oda akarják vinni a gyerekeiket, akkor ez a három hogyan jön össze? Tehát a nemzetiségi, az etnikai, a két tanítási nyelvű - és akkor jön az integrált oktatás. Most ezt akarjuk összehasonlítani, hogy ott milyen a gyerekek helyzete, és milyen ebben a három egyéb oktatásban.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Az országos diákszervezetek oldala következik. *(Ambrus István: Távol van.)* Nincsenek, köszönöm szépen.

A helyi önkormányzatoké a szó.

HELTAI MIKLÓS: Köszönöm szépen. Az idővel való spórolás céljából felolvasom, mert mindent leírok.

Az önkormányzati oldal és a MÖSZ, a Magyar Önkormányzatok Szövetsége különösképpen a maga részéről nem kifogásol semmiféle olyan támogatást, amely segíti a hazai nemzetiségeket identitásuk megtartásában. Ha és amennyiben tehát a tervezet a nemzetiségi iskolákban dolgozó kollégáknak, nemzetiségi szövetségeknek megfelel, akkor a MÖSZ és az önkormányzati oldal támogatja.

Egy apró kérdés csupán. A tervezet a 2009. évi költségvetési törvény 5. számú melléklete 6. pontja alapján készült. Vajon a költségvetés várható módosítása nem érinti majd ezt az előirányzatot?

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kör végén lesz válasz természetesen. A nem állami, nem önkormányzati iskolafenntartó kolléga kért szót.

MIHÁLYI ZOLTÁNNÉ: Köszönöm szépen, elnök úr. Három kérdést szeretnék feltenni.

Az 1. §-nál kiemeli, hogy csak azok a fenntartók vehetik igénybe, ahol az iskolában 90 százaléknál magasabb azoknak a tanulóknak az aránya, akik kisebbségi oktatásban részt vesznek. A összes többi paragrafusban nem emeli ki ezt a létszámhatárt. Bevallom, be van írva az 5. számú melléklet 6. pontja - nyilván becsülettel el kellett volna olvasni, akkor láthatnám, hogy kik vehetik igénybe.

A másik, hogy amióta az 5. számú mellékletből különböző jogcímeneken támogatást lehet igényelni, azóta hihetetlenül megnövekedett az iskolákban a normatíva igénylésének az ideje és az adminisztrációja. Lehet látni, hogy az 1-5. §-ig különböző dolgokat kell benyújtani. Ha egy nemzetiségi intézményt fenntartó benyújt nemzetiségi támogatás jogcímen egy csomó dokumentumot, nem lehetne valami módon egyszerűsíteni, hogy ne kelljen? Itt rögtön azt láthatjuk a 6. § (16) bekezdésénél, hogy a nem állami fenntartók a kézhezvételtől számított húsz napon belül a minisztérium részére küldjék meg az alábbi dokumentumokat: a fenntartó létezését igazoló cégbírósi bejegyzés - én azt gondolom, hogy a minisztérium már a Magyarországi Evangélikus Egyház cégbírósi bejegyzésével van kitapétázva, mert már annyit küldtünk

nemcsak nemzetiségi, hanem egyéb jogcímen -, aláírási címpéldány és azonnali inkasszó - erről az előbb már volt szó. Szeretném kiemelni a 7. §-ban lévő közös rendelkezéseket: önkormányzat esetén év végi elszámolás esetén befizetéssel történik a többletigény elszámolása, a nem állami fenntartóknál pedig a 20-as kormányrendelet szerint - amit az előbb már kibebeztünk - lehet elszámolni. Itt rögtön életbe lépnek azok a szankciók, hogy hány százalékos kamattal van megterhelve - önkormányzatnál erről nem szól a történet. Mi érzékenyebbek vagyunk erre a témára, de mégis különbséget teszünk fenntartó és fenntartó között.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormányzati oldalt illeti a szó.

SIMON ISTVÁNNÉ: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Elnézést szeretnék kérni, magam is történelem szakos tanár vagyok eredeti szakmám szerint, tehát én nem húszéves történelemkönyvekre gondoltam, nem is céloztam, de elvárható, hogy úgy négy évig, amíg a gyerek úgy belép a kilencedik évfolyamba, és mondjuk a tizenkettedik-tizenharmadik évfolyamig eljut, addig úgy körülbelül stabilan azonos szemléletben, azonos szisztémával... Én csak erre gondoltam szerényen. És ezzel összefüggésben, ha mondjuk négy évig jó minőségű könyvet tud használni egy kilépő generáció, az úgy jó lenne. Csak ennyit szerettem volna. Egyébként pedig teljes mértékben oszteni lehet azt a véleményt, hogy a nemzetiséghez tartozóknak is joguk van választani adott esetben. Tessenek elhinni, hogy a gyakorlatban ez nem olyan könnyű! Ön is említette, hogy a szellemi muníció, szakmai kapacitás is kell hozzá. Ez különféle erősséggel, különféle arányban van meg az egyes területeken. Persze, erőteljesen és törvényszerűen összefügg a számszerűséggel. Nem azért, mert relatíve kevés a jó szakember, hanem mert nagyon kevesen vagyunk, és a nagyon kevésből még kevesebben azok, akik a sok munka mellett még tudnak ilyen feladatot is ellátni. Ezért tehát az alternatívitás egyik lehetősége, hogy az anyaországokból hozunk be tankönyveket. Meghirdetünk egy pályázatot - 2001-ben és 2004-ben is így volt -, és nemzetiségenként, az országos önkormányzatok által meghatározott prioritások alapján, és az Országos Kisebbségi Bizottság által elfogadott prioritások szerint tizenhat-tizenhat címre - ezek egyébként nem fordítások voltak, hanem mind fejlesztés, az új dokumentumok alapján... Csak jelezném, hogy 1998-ban vezettük be az új dokumentumokat, ez a pályázat pedig 2001-ben és 2004-ben jelent meg, a tankönyv-felülbírálatok után. Egyedül a szerb területen sikerült az összes nemzetiséget beleértve - talán Paulik úr meg tud erősíteni - nagyon megfeszített munkával, anyaországi szerzőket is igénybe véve, ebből a tizenhatból mind a tizenhatot teljesíteni három év alatt. Ilyen tempóban tudunk haladni - ezt azért tudni kell.

Abban bízom - mert továbbra is azt mondom, hogy szükséges lenne változatos tananyag biztosítása a nemzetiségi oktatásban, és úgy tűnik, ez meg is fog valósulni -, hogy az ÚMFT keretében amely projekteket meghirdet a főhatóság vagy az irányító hatóság, azokban pontosan ilyen komplex oktatócsomagok kifejlesztésére kerül majd sor, ha nem is az első két évben. Elég nagy pénzek, több száz millió forint áll rendelkezésre az elkövetkező ciklusban. Az első két év tapasztalatai után biztos vagyok benne, hogy ilyen komplex oktatócsomagok kialakítására, kidolgozására kerül sor, megint azt tudom mondani, hogy olyan tempóban, olyan színvonalon, olyan ütemben, amilyen ütemben az adott szakmai közösség ezt meg tudja majd valósítani. Biztos, hogy több forrás lesz, mint amivel jelenleg rendelkezünk.

Munkatankönyvek, munkafüzetek. A munkatankönyv egy drága dolog: négyzínnyomásos, és mindegy, hogy milyen forrásból, de 12-15 ezer forintba kerül az előállítás - az év végén a gyerek tovább már nem használja, mert írt bele. Ezért van az, hogy a tartós

tankönyvek esetében megkapják négy évre az olvasókönyvet, és mellette a munkafüzetet nem teljes áron veszi meg a gyerek, hanem azon a kedvezményes áron, ahogy egy magyar oktatásban részt vevő gyerek, tehát pár száz forintért, hiszen azt ő birtokolja, használja, és majd kidobja. A munkafüzetnek ez a lényege. A különbözetet fizeti ki a fenntartó, de a központi költségvetés ebből a forrásból kipótolja. Nem éri hátrány a nemzetiséghez tartozó gyereket e tekintetben sem. A tankönyvek egy részét kölcsönzés útján ingyen használja, a munkafüzetet pedig, mint más gyerek, kedvezményes áron kapja meg, és azt bizony meg kell vennie. A következő évfolyamra járó gyerek azt már nem tudja használni. Nem tudom, elég világos voltam-e... *(Keszei Sándor: Igen, csak lenne majd hozzáfűznivalóm. - Ambrus István. Majd a végén, Sándor.)*

A roma nemzetiségi oktatás... *(Keszei Sándor: A fogyasztói ár?)*

Az előállítási költséget határozza meg a kiadó. Azt mondja, hogy ennek a tankönyvnek az utánnyomását vagy kinyomtatását ennyiért tudja vállalni. A miniszternek van árkorlát- és ármegállapító szerepe, ezen mindenképpen belül kell lenni. Hangsúlyoznám, hogy ezt az árat a központi költségvetés fizeti meg, amibe a nemzetiségi tankönyv kerül. Amíg nem ez a szisztéma működött, az utánnyomások költségét fejezetből fizette a minisztérium. Az a különbség, hogy most négyévente kell ezt a több száz millió forintot kifizetni, amikor az utánnyomások tömegesen megtörténnek, mert újból van rendelés, azelőtt pedig, az akkori állapot szerint - azóta pedig lényegesen gyarapodott a nemzetiségi könyvek száma - körülbelül 200-250 millió forintot kellett évente költeni fejezetből utánnyomásra. Jobban járnak a nemzetiséghez tartozó gyerekek is, de jobban jár a költségvetés is, ha úgy tetszik.

A roma nemzetiségi oktatás... Elveiben nem különbözik bármely nemzetiségi oktatástól, különösen aktuálisan így van ez, mert sikerült, éppen az elmúlt évben, a romani és a beás nyelvi követelmények véglegesítése és az irányelv részeként való kiadása. Semmi akadálya nincs már annak, hogy a roma nemzetiségi oktatás területén is elinduljon a tankönyvfejlesztés is. Az ÚMFT keretében fog ez alapvetően elindulni. Tehát van beás nyelvoktatás, és van romani nyelvoktatás is. Ez ugyanúgy azt jelenti, hogy a nyelvoktatás mellett az adott népcsoportról szóló ismereteket is oktatják az iskolában, tehát van roma népismeret is. Ehhez egyébként készültek magyar nyelven tankönyvek. Annyi a különbség - azért mondtam, hogy elvben nem különbözik -, hogy nagyon sok a magyar anyanyelvű roma gyerek, és ha azok szülei azt szeretnék, hogy a gyerekük megismerje saját kultúráját, saját népe történetét, magyar nyelvű roma kisebbségi nevelésben és oktatásban is részesülhet. Vagyis itt magyar nyelven népismeretet tanulnak az iskolákban, szigorúan önkéntes alapon, szülői igényre. Ennek több más kritériuma is van, aminek részleteire, ha igényt tartanak rá, kitérek, de gondolom, nagyjából ismerik.

A lényeg, hogy központi támogatásként a nemzetiségi normatíva felét vehetik igénybe, ha magyar nyelven folyik a roma kisebbségi oktatás. Egyébként, ha roma nemzetiségi nyelvoktatás van, az pont ugyanolyan támogatásban részesül, és olyan feltételekkel kell indítani, mint a más nemzetiségi nyelvoktatást - azzal a különbséggel, hogy a nyelv oktatására szánt időkeret kevesebb, és rugalmasabban tömbösíthető, összevonható, mint a nemzetiségi nyelvek oktatása esetén. Ha a gyermek roma nyelvoktatásban vesz részt, nem mentesül az idegen nyelv oktatása alól, míg ha nemzetiségi nyelvoktatásban vesz részt, kérése esetén mentesülhet. Zárójelben jegyzem meg: azért, mert nagyon sokszor előfordulhatott volna, hogy a roma nyelv tanulásának ürügyén kiesik valamely világnyelv megtanulásából. Magyarul: negatívan hathatott volna a gyermek esélyeire az iskolai oktatásban. Ezért van ez a különbségtétel. Egyébként ezt a dokumentumot is, mint minden mást, egyeztetjük a szakmával, az önkormányzattal, és úgy alakul, ahogy az adott közösség igényli.

Nem tudom, kimerítő voltam-e. *(Keszei Sándor: Igen, köszönöm szépen.)*

Kétnyelvű oktatás ezen a területen nem igazán van, mert a nyelv formálódik, alakul, és idő kell ahhoz, hogy bizonyos diszciplínákat az adott nyelven lehessen oktatni, és ehhez megfelelő szakmai háttérrel is biztosítani lehessen. Egyébként más nemzetiségeknél is sok időbe telik, míg kialakul, ha eddig nem rendelkezett iskolarendszerrel.

Elhangzott a kérdés, hogy marad-e ez az összeg. Mi reméljük, hogy igen. Amikor az idejű költségvetési törvény véglegesítése megtörtént, látható volt, hogy ez az összeg megmaradt. Ez fontos dolog.

Miért van az, hogy 90 százalék? Mert ennek az intézmény-fenntartói támogatásnak az a célja, hogy nemzetiségi iskolákat tartson fenn, nemzetiségi iskoláknak segítsen megmaradni. Tudni kell, hogy autokton nemzetiségi településeken igen alacsony a tanulói létszám, olyan 60-80, jobb esetben 100-120 fős iskolákról beszélünk. A fajlagos költség ellensúlyozásáról van szó elsősorban. Tulajdonképpen egyfajta kiegyenlítés, igazi esélyteremtés, mert jó, ha ezekkel a támogatásokkal sikerül egyfajta költségvetési egyensúlyt megteremteni. Ha pedig több iskolát tart fenn, csak azért, mert tannyelvű vagy kétnyelvű iskolát is fenntart, ott is fontos, hogy az iskola nemzetiségi iskola legyen. Ez azt jelenti, hogy az adott településen van más típusú oktatás. Az önkormányzat azért tart fenn Battonyán három iskolát, mert fenntart egy 50-60 fős román iskolát, meg egy 50-60 fős szerb iskolát is azért, hogy önálló nyelvi közeget, lehetőséget, keretet biztosítson ezeknek a gyerekeknek. Ez adott esetben háromszoros nehézséget jelent egy fenntartónak, és ezt ellensúlyozza ez a támogatás. Hogy a többi esetben miért nem? Mert csak az intézmény költségvetésének kiegészítése során esik latba, míg a tankönyvre mindenkinek szüksége van, függetlenül attól, hogy ott csak párhuzamos osztályban folyik a nemzetiségi oktatás. Akik a nemzetiségi osztályban részt vesznek, azoknak szükségük van támogatott tankönyvekre. Az anyaországgal való kapcsolatra is szükségük van, pedagógiai-szakmai szolgáltatásokra szintén. Egy helyen van ez a kritérium, hogy legalább 90 százaléka a tanulólétszámnak a nemzetiségi oktatásban vegyen részt, ez pedig a fenntartói támogatás, az intézmény költségvetésének kiegészítése.

A sok adminisztráció. Tessenek elhinni, hogy ebben mi ugyanúgy nem vagyunk szakemberek. Ezek a rendeletek a pénzügyi szakmai előírásokat követik. Ahogyan a pénzügyi szabályok, jogszabályok előírják, szolgálai módon beírjuk. Ha egyszerűsödik, ígérem, azonnal egyszerűsítjük. Egyébként az adott szakemberek nem is engednék, hogy másképp jelenjék meg a rendelet, mint ahogy ide le van írva.

Schäffer úr azt kérte, azonnal kapják meg az önkormányzatok ezt a rendeletet, amint megjelenik, és juttassák el az iskolákba. El kell mondanom, hogy jelenleg államigazgatási egyeztetés alatt van ez a tervezet - már az Országos Kisebbségi Bizottság tárgyalta -, és ennek keretében az országos önkormányzatok asztalán van. Azt követően azonnal intézkedünk, amint aláírás lesz rajta, hogy minden érintett intézmény és intézményfenntartó megkapja.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Két jelentkezést látok még. Azt kérem, hogy az eddigi gyakorlatnak megfelelően törekedjünk a tömörségre, és kíséreljük meg talán kétperces időkereten belül.

Először a szülői oldal, majd a kisebbségi.

KESZEI SÁNDOR: Köszönöm. Az ingyenességről szeretnék kérdezni. Azok a gyerekek, akik nem nemzetiségi iskolába járnak, és jogosultak az ingyenességre - tehát rendszeres gyermekvédelmi kedvezményben részesülnek, háromgyerekesek stb. - a tankönyvjegyzéken

szereplő tankönyvet és munkafüzeteket ingyen kapják. A nemzetiségi oktatásban, mivel van egy másik rendszer, azt mondjuk, hogy ingyen kapják a tankönyveket, mert azok drágábbak is, de közben elesnek egy másik lehetőségtől, amit a közoktatás más intézményeiben tanulók megkapnak. Ez volt az első, amikor elolvastam a rendeletet, hogy számomra ilyen téren nincs összhangban a tankönyvpiaci törvénnyel vagy a másik rendelettel, akkor sem, ha ez speciális. Nem tudok támogatni egy olyan rendelkezést - ha igazam van, nem biztos, hogy igazam van -, amelyik kizárja, hogy vannak a rászorulóknak, akik jogosultak az ingyenes tankönyvellátásra meg a családban három gyerek nevelkedik stb., és így itt nem működik a teljes ingyenesség ezen tanulók számára. Vagy van teljes ingyenesség, ugyanúgy, mint a többi iskolában, vagy kimondjuk, hogy nincs. Ha nincs teljes ingyenesség, akkor viszont kifogásoljuk ezt a dolgot.

A másik az a bizonyos négyéves dolog, hogy mi lesz utána a tankönyvvel. Nem tudom, rá van-e írva, hogy tartós tankönyv - mert most már rá kell írni, és hogy az fizikailag vagy tartalmilag tartós tankönyv -, mit csinálunk azzal a tankönyvvel? Mit csinálnak most az iskolák? *(Közbeszólás: Leselejtezik.)* Nem selejtezik le! Kiadják a másik gyerekeknek úgy, salátásan, kitöltve. Egyszerűen azt mondják, hogy kapod ezt a kölcsöntankönyvet, holott nem erről szól a közoktatási törvény. Senki nem tudja, hogy a tartós tankönyv nem vonatkozik a tantárgyi tankönyvekre. A rendeletbe bele van írva, hogy mi a tartós tankönyv: szöveggyűjtemény stb., fel van sorolva. Ami tantárgyi tankönyv, nem tartozik oda. Ha elrongyolódik, ki kell dobni, és nem odaadni a másik gyerekeknek. Sem ingyenesen, sem pénzért - mert nagyon sok helyen ugyanezt még ki is fizettetik a gyerekekkel.

Ezt kifogásolom, hogy a teljes ingyenesség nem működik. A másik pedig, hogy a tankönyveket le kell selejtezni, nem kiosztani még egyszer. Vagy ha kiosztják még egyszer, akkor lehet, hogy nem szabadna megigényelni a támogatást hozzá.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: A kisebbségi oldal következzen, és utána, ha van esetleg kormányzati válasz még.

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: Valószínűleg nagyon gyakorlatias kérdés, és csak iskolai oldalról lehet megmondani. A rászoruló gyerek megkapja ingyen a tankönyvet. Elsősorban a magyar állampolgári jogok, köteleességek és rendeletek vonatkoznak az iskolára, másodsorban a nemzetiségi szabályok. Az a gyerek, akinek ingyen jár a tankönyv, ingyen kapja. Ez rendelet, az törvény. *(Keszei Sándor: És ezt a szülőnek tudnia kell.)* Nekem kell tudnom, mint iskolaigazgatónak. *(Keszei Sándor: Tehát nincs kontroll.)* A jelenlegi gyakorlat szerint az a gyerek, akinek állampolgári jogon jár az ingyenesség, ingyen kapja, még hozzá az iskola köteles ezt neki biztosítani.

A másik dolog, hogy hogy lehet kezelni ezt az iskolában. Valóban ez egy kérdés. Ez a könyv nem olyan könyv. Ez egy könyvtártechnikai dolog. Ha rendes könyvként lenne kezelve, kapna bele egy számot, fel kellene vezetni stb. A tankönyveket broszúraként kezeljük, a broszúra kategóriában - és itt jön be ez a lehetőség, amit mondasz: ha elrongyolódott, kidobjuk. Ehhez az kell, hogy leselejtezhető legyen. Az a probléma, hogy nem rongyolódhat négy éven keresztül. De ha egy négyéves tantárgyra gondolok, mondjuk történelemre, ott négy éven keresztül van ez a tankönyv egy gyereknél, hiszen negyedikben kell neki az elsős könyve is. Ezt nem vehetem vissza, oda van téve, és amikor a végén, négy év után visszaadja, akkor döntöm el, hogy ezzel mi történjék. *(Keszei Sándor: És mi történik?)* Vagy leselejtezem, vagy nem selejtezem le. *(Keszei Sándor: Hát ez az!)* Hogyha nem selejtezem le, van egy olyan raktáram, ahol arra az időszakra

elraktározom, hátha valamelyik elveszíti, és ki tudom cserélni. *(Simon Istvánné: Nincs kötelezettség semmire. - Keszei Sándor: Én nem támogatom ezt.)*

Volt egy olyan rész, amit említettél. Nagyon érdekes dolog: egyes tankönyvkiadók monopolhelyzetben vannak. De nem azért, mert a minisztérium odaadja neki, hanem azért, mert az eredeti tankönyvre nekik van kiadási joguk. A kiadási jog jogosítja fel arra, hogy azt mondja: hozzájárulok, hogy lefordítsák vagy nem járulok hozzá. Nyilvánvaló, hogy ha hozzájárul, abban a pillanatban annyiért adja, amennyiért nem szégyelli. Ennek van egy megoldása, és kérem, hogy ezt most támogassák.

Úgy gondolom, ennek az egész nemzetiségi tankönyvdolognak a megoldását az elektronikus tananyag jelenti. Attól a perctől kezdve nincs jelentősége annak, hogy munkatankönyv vagy nem munkatankönyv. Ugyanis annyit nyomok le, annyit húzok le belőle - de nem is kell akár, hogy lehúzzam, mert olcsó az elektronikus hordozó, a CD, és a gyerekek 30 forintos CD-re rá tudom tenni az egészet. Jóval olcsóbb. Egy probléma van. A szoftver része megoldható. Van itt egy fejlesztési rész, egy hardver rész. Itt pontosan az segít nekünk, ami a másokban a probléma: az, hogy kevesen vannak. A minisztériumnak meg kellene fontolnia, hogy az iskolában segítségként, ha léteztek kakaóbiztos számítógépek, most is létezhetnek. Ha kiszorozzuk, hogy egy szlovén kisgyerekeknek mennyibe kerül az olvasókönyve - vigyázat: én a legnagyobb nemzetiség tankönyvét mondtam 155000 forintért -, ahol van három-négy első gyerek, vagy legyen tíz, ott belekerülhet 20-30-40 ezer forintba. *(Simon Istvánné: 27 ezer forint volt a rekord egypár évvel ezelőtt.)* De ha azt mondjuk, hogy most följön tíz kisgyerek, számukra egy színes nyomtatón kinyomtatom, beköttem, ez körülbelül ennek a töredékéért megvan, végig tudom vele játszani azt, hogy az összes tapasztalatomat átviszem, kijavítom menet közben a tankönyvet, aktualizálni tudom. A gyerekek mindegy, hogy milyen tankönyvet adok, mert dolgozhat benne, hiszen az övé. Ezt javasolnám, hogy ezt a részét mindenképpen... *(Keszei Sándor: Kivéve a szerzői jogot.)* Azt meg kell fizetni, hogy valaki hozzájáruljon ahhoz, hogy ezt meg tudjuk tenni.

ALEXOV LJUBOMIR: Ez nem egyeztetett álláspont.

ELNÖK: Megadom a szót a kormányzati oldalnak.

SIMON ISTVÁNNÉ: Ezeknek a bizonyos oktatócsomagoknak, amikről beszéltem, hogy az ÚMFT keretében elindul a program, pontosan ezek az elemei. Lesz nyomtatott tankönyv is, lesz elektronikus ismerethordozó, tehát digitális formában megjeleníthető, és pontosan azokkal a tulajdonságokkal rendelkezik majd ez a bizonyos tankönyv, amit Schäffer úr elmondott. Lesz hozzá képzés, illetve továbbképzés. Tetszenek tudni, hogy nagyon sokszor egy jó tapasztalat a történelem szöveggyűjtemény: időben minden nemzetiség nyelvére lettek fordítva, és digitális formában kerültek az iskolákba. Ez megrövidítette a kiadási időt, megrövidítette a pénzt, és kedvükre használják. Azokat a szemelvényeket használják belőle a tanárok és a diákok, amit éppen akarnak. Tehát van már nálunk is példa erre, és ezt a szemléletet fogják - legalábbis reményeim szerint - képviselni ezek az oktatócsomagok, programcsomagok, amikről beszéltem, hogy az ÚMFT keretében meg fognak jelenni.

Egyébként minden könyvnek van ára. Akkor is van ára, ha előállítási költsége, akkor is, ha támogatott ára van. Ahogy az iskolába eljut, most a nemzetiségi tankönyv általában előállítási költségen jut el, nincs benne támogatás, mert ezt egy másik forrásból kompenzálja az állam. A munkafüzetnek van egy támogatott része, és van egy előállítási költség része, amit szintén

megtérít az állam. A gyerekek elvben kell érte azt a pénzt kifizetni, mint egyébként elvben a magyar oktatásban részt vevő gyerekek is ki kell fizetnie. De ha az a gyerek igényjogosult arra, hogy őt ingyenesen lássák el ezzel, akkor természetesen, ugyanúgy, ahogy a magyar nyelvű munkafüzetet ki fogja fizetni helyette valaki, azt a nemzetiségi nyelvű munkafüzetet is ki fogja fizetni helyette az önkormányzat, az iskola abból a keretből, amije van, merthogy erre ő igényjogosult. Ezt ennek a rendeletnek nem kell szabályoznia. Köszönöm szépen.

AMBRUS ISTVÁN: Annyit hadd tegyek hozzá, hogy két éve működik az Országos Köznevelési Tanács mellett egy Digitális Tananyag Minősítő Bizottság - nagyon érdemes a figyelmükbe ajánlani az általad elmondottakat. Én a jegyzőkönyvi részletet elküldöm nekik.

ELNÖK: Van-e még ehhez esetleg egymondatos megjegyzése bárkinek - és rögtön jelzem, hogy nekem magánemberként van. *(Keszey Sándor: Ügyrendi kérdésem van.)* Akkor tessék!

KESZEI SÁNDOR: Mi mindenképpen azt gondoljuk, hogy akármilyen kodifikációs meggyőzést kaptam, garanciákat kérünk arra, hogy a nemzetiségi tankönyvekért sem kell fizetni azoknak, akik jogosultak az egyéb tankönyvekre. *(Ambrus István: Ez mitől ügyrendi kérdés?)* Azért, mert szavazást kérek. Nem kívánjuk támogatni a rendeletet, csak akkor, ha garanciákat kapunk a teljes ingyenességre. Egy új támogatási rendszer lépett be, belépett mellé egy olyan, hogy térítési díj - mindegy, hogy nagyon jogos. Az ügyrendi kérdésem, hogy olyan szavazást kérek, ahol mi ezt a rendeletet nem kívánjuk támogatni. Szabad ezt kérnem, elnök úr?

ELNÖK: Amit az oldal elkezdett kifejteni, az nem ügyrendi kérdés. Legfeljebb az lehet ügyrendi kérdés, hogy most szavazunk vagy nem szavazunk. Eddig nem volt miről szavazunk.

Lezajlottak mindazok a körök, amelyek a szabályzatunk szerint egy-egy napirend kapcsán megtartatnak. Minden oldal hozzászólt, most pedig emlékezetem szerint ott tartok, hogy az elmondottakra egymondatnyi reflexiója van-e valakinek. Pillanatnyilag itt tartunk. Ezt követően, ha bárkinek esetleg van határozati javaslata, megteheti.

Most tehát az egymondatos reflexióknál tartunk, és mivel ez nem ügyrendi megjegyzés volt, hanem érdemi és tartalmi, egy jelzést láttam a szakmai oldal részéről - ha másnak lesz, egy mondat erejéig megadom a szót. Most a szakmai oldal következik, egy mondattal.

Megfontolandónak látja a szakmai oldal, egyúttal ajánlja, hogy a nemzetiségi és egyéb speciális tankönyvek esetében - például a gyógypedagógiai tankönyvek esetében - pályázatot írjanak ki. H ez most is így van *(Simon Istvánné: Így van.)*, akkor ezt követően is így kérjük, hogy legyen pályázat a kiadók részére, hogy melyik kiadó jelenteti meg ezeket a műveket.

Köszönöm szépen, pozitív választ kaptunk: most is így van. Köszönjük. Okafogyottá vált ez a javaslat.

Más megjegyzés? *(Nincs jelentkező.)*

Van-e bármelyik oldalnak határozati javaslata? Szülői oldal!

KESZEI SÁNDOR: Az alapszabályunk értelmében a Közoktatás-politikai Tanács véleményét határozatban fejtheti ki. A mi véleményünk az, illetve azt szeretném megszavaztatni, hogy a rendeletet a jelenlegi formájában a Közoktatás-politikai Tanács támogatja - és akkor nekem lehetőségem van arra, hogy ellene szavazzak, mert én nem támogatom. Ezzel le is zárul

számomra az ügy. De szülői aspektusból van több olyan pont, amit nem kívánunk támogatni. Az előbb megindokoltam.

Ez a határozati javaslat, hogy nem véleménynyilvánítás történt, hanem a véleményét határozatba foglalva nyilvánítja ki a Közoktatás-politikai Tanács.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Elhangzott egy javaslat arra, hogy foglaljunk állást. Ezt én így értelmezem. Rögtön volt egy véleménykifejtés is a dolog kapcsán. Van-e hozzászólása bármelyik oldalnak? Kisebbségi oldal!

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: Nem javaslom a határozatot. Itt van egy anyag, ami önmagában nézve az eddiginek a megismétlése, egy-két apró dologtól eltekintve. Most nagyon komolyan, mint magyar állampolgár mondom: ne szavazzunk! (*Keszei Sándor: Az alapszabály lehetővé teszi.*) Megmondom, hogy miért. Mindazok alapján, amik elhangzottak, a magam részéről tartózkodnék. Ezt viszont nem akarom, mert jegyzőkönyvbe kerül, és nem szeretném, ha bárki belekötne. Nem a személyem miatt, hanem mert úgy jönne ki, hogy a magyarországi kisebbségek tartózkodtak az őket érintő egyik legfontosabb dologtól. Ha meg ellene szavazok, és kijön, újból egy kapaszkodási lehetőség - nem belém, mert engem nem érdekel - Magyarországra. Nem akarom én ezt tovább ragozni.

Úgy gondolom, hogy a Közoktatás-politikai Tanács megtette a maga feladatát, elmondta a véleményét, a kormány leszűri belőle, amit úgy gondol - és pont. A magam részéről ezt tartom szerencsésnek úgy, ahogy az előzőekben volt. Pontosan azért, hogy ne fordulhasson elő az, hogy a kisebbségek állásfoglalását bárki bármilyen szándékkal torzíthassa. Mert ez csak ebben a környezetben hangzott el.

ELNÖK: Köszönöm, kormányzati oldal!

AMBRUS ISTVÁN: Én inkább a titkárság nevében szólalnék meg.

A lényeg, hogy igaza van Keszei úrnak, és igaza van Istvánnak is. Az alapszabályunkban valamikor rögzítettük, hogy a véleményét a testület határozati formában fejt ki. (*Keszei Sándor: Ha valaki kéri.*) Bocsánat, az van benne, hogy állást foglal, és határozatban fejt ki véleményét a testület. Hangsúlyoznám, hogy ennek mindig eleget kellene tenni. Jelen pillanatban annyian vagyunk a teremben, hogy formálisan is megfelelünk: öt oldalnál több van jelen és tizenöt fő. Ugyanakkor a praxisunkból jól tudjuk, hogy a határozatnak többféle előjele lehet: lehet támogató, elutasító vagy olyan megfogalmazás, amit a legtöbbször használunk, hogy a testület véleményezte, és a jegyzőkönyvben foglaltak szerint kéri a kormányzati oldalt, hogy azokban a kérdésekben gondolja meg magát. Sándor ebben az esetben továbbmegy, mert azt mondja, hogy ha határozatot hozunk, az valamilyen előjelű legyen.

Én azt javaslom a testületnek, hogy mindenképpen tegyen eleget az alapszabályunknak, és az elnök úr olyan határozati javaslatot terjesszen elő, amely Keszei úrnak, illetve Schäffer úrnak is megfelel.

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: Megtárgyalta, és továbbgondolásra... stb.

KESZEI SÁNDOR: Ez lehet egy határozati javaslat.

AMBRUS ISTVÁN: Lehet más is, Sándor, én direkt nem fogalmaztam meg csak háromfélét...

ELNÖK: Azt gondolom, hogy itt két kérdésről van szó. Az egyik, hogy kívánunk-e határozatot hozni vagy nem kívánunk. *(Keszei Sándor: Ilyen nincs!)* Nem vagyunk kötelesek hozni. *(Dr. Schäffer István: Visszaszívom - kívánunk!)*

KESZEI SÁNDOR: Ilyen nincs! Akkor minek jöttünk ide? Nem jövök ide! Mindjárt ki fogunk vonulni! Ha nem alapszabály szerint működik a Közoktatás-politikai Tanács, a szülői oldal ki fog vonulni!

AMBRUS ISTVÁN: Sándornak igaza van, mert itt van, hogy a testület határozat formájában mond véleményt.

KESZEI SÁNDOR: El kell olvasni! Dolgoztam rajta egy évet!

ELNÖK: Bocsánat, pillanatnyilag a levezető elnöknél van a szó. Ha valamelyik oldal kéri, adott keretek között szívesen megadom a szót.

A határozati javaslat megfogalmazásánál tartunk. Szövegszerű határozati javaslattal kíván-e valaki élni?

AMBRUS ISTVÁN: A hozzászólások során elhangzott egy határozati javaslat, bár nagyon burkolt megfogalmazásban. Heltai Miklós úr azt mondta, hogy a MÖSZ nevében és az önkormányzati oldal nevében a tervezetet támogatják. Egyszer ez tehát elhangzott. A menetrend általánosságban az, hogy ha egy határozati javaslat az előterjesztésben nem szerepel, akkor az első javaslatot felülírja a második, tehát időben visszamenő sorrendben kell a határozati javaslatokkal foglalkozni. Jelen pillanatban tehát van olyan határozati javaslat, amely elhangzott. A testületnek többen is azt javasolták, hogy támogassa a rendelet megalkotását. Ha esetleg Keszei úr mást terjeszt elő, vagy István mást terjeszt elő, akkor arról kell szavazni. Mindenképpen szavazni kell, mert a működési szabályzatunk 13. pontja azt mondja, hogy ez a döntés-előkészítő, véleményező, javaslattevő jogosultsággal rendelkező szervezet a jogosultságába tartozó ügyekben testületi álláspontját határozatban, szavazással alakítja ki. Ez kijelentő mód. Ha valamiről dönt ez a testület, annak a formája határozat.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A szakszervezeti oldal kért szót.

DR. HORVÁTH PÉTER: Tisztelt Közoktatás-politikai Tanács! Én úgy emlékszem, Heltai úr javaslatában és a miénkben is volt egy mellékmondat: természetesen akceptáljuk a kisebbségi oldalról elhangzott véleményeket. Ezzel kiegészítve szeretném, hogy hangozzék el a határozati javaslat. Köszönöm. *(Zaj, közbeszólások, az oldalakon belüli egyeztetés.)*

ELNÖK: Van-e szövegszerű határozati javaslat?

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: A KT a nemzetiségi feladatokhoz nyújtott kiegészítő támogatásigénylési miniszteri rendeletet megvitatta, támogatja, és kéri az ülésen elhangzottak figyelembevételét.

KESZEI SÁNDOR: Ilyen nincs, hogy támogattja! *(Közbeszólás.)* Akkor miről szavazzunk? Én nem támogatom!

AMBRUS ISTVÁN: Akkor adj elő módosító javaslatot.

DR. HORVÁTH PÉTER: Ő majd nemmel szavaz!

ELNÖK: Egy szöveg van előttünk. Szavazhatunk erről a szövegről? *(Keszei Sándor: Igen, elnök úr!)* Nagyon szépen köszönöm. Akkor eljutottunk addig, hogy tudunk szavazni.

Aki a hallott javaslattal egyetért, kérem, hogy kézfeltartással jelezze az oldal szóvivője. *(5) Ki nem ért egyet? (1) Tartózkodás? (Ambrus István: A kormányzati oldal tartózkodik.)* Tehát egy tartózkodás.

Egyetlen dolgot szeretnék a jegyzőkönyv számára tisztázni: a határozatot, az előbb elhangzott számarányban, a Közoktatás-politikai Tanács elfogadta. A napirendet lezárom, köszönjük szépen.

Következik a harmadik napirendi pontunk: Tájékoztató a kormány részére az angolnyelv-tanulásról és nyelvi előkészítésről. A kormányzati oldalt illeti a szó.

BRASSÓI SÁNDOR: Tisztelt Tanács! Mielőtt fölvezetném az előterjesztést, bemutatam Gaál Edit kolléganőmet, aki idegennyelv-oktatási szakreferensünket, aki sok más feladata mellett a nyelvvoktatás szakterületi szakértője. Kérem, hogy majd egészítse ki, illetve segítsen válaszolni.

A társadalompolitikai kabinet kérte a kormánytól, hogy szülessék egy rövidebb tájékoztató arra vonatkozóan, hogy a 2003-ban a közoktatási törvénybe beépített nyelvi előkészítő évfolyamok hogy váltak be. Emlékezetes, hogy 2003-ban úgy módosult a közoktatási törvény, hogy 2004. szeptember 1-jétől a fenntartók a fenntartásukban lévő középiskolákban dönthetnek úgy, hogy nyelvi előkészítő évfolyamot szerveznek. Ez volt az egyik elem. A másik, hogy ezen belül térjünk ki a beszámolóban az esélyegyenlőség biztosítására.

A másik, amire kérték a tárcát: vizsgáljuk meg, hogy az angolnyelv-oktatásban résztvevők száma hogy változott az országban, mennyire adottak a feltételek, hiszen 2010-től a tanulók számára megnyílik az a lehetőség, hogy az angol nyelv tanulásához hozzáférést kapjanak a középiskolában. Az előterjesztés ilyen értelemben - nyilván mértéktartó módon, hiszen a terjedelmi korlátok adottak -, felhasználva azokat az elemzéseket, amelyek korábban születtek ebben a témában, inkább a Világ-nyelv program keretei között, vagy a KIR adatbázisból, vagy a kompetenciamérés háttérkérdőíveiből bemutatja, milyen a jogszabályi környezete a nyelvi előkészítő évfolyamok megszervezésének, hogy változott a tanulói-hallgatói létszám ezekben az évfolyamokban, milyen választott nyelvi struktúrák alakultak ki. Megpróbáltuk bemutatni, hogy a hátrányos helyzetű, halmozottan hátrányos helyzetű tanulók hozzáférése milyen a nyelvi előkészítő évfolyamokhoz. Különösen jó hír, hogy az országos kompetenciamérés háttérkérdőívei a 10. évfolyamos tanulók vonatkozásában évek óta rendelkezésre állnak, a tanulók többsége kitölti, ilyen értelemben az ott lévő szociokulturális adatokra való rákérdezés alapján, az Oktatási Hivatal bevonásával sikerült olyan adatelemzést végeznünk, amely a nyelvi előkészítőn lévő tanulók társadalmi-szociális státusa, anyanyelvi és matematikai eszköztudása, tárgyi tudása vonatkozásában mutatott szignifikáns összefüggéseket.

Az anyag másik része arról szól, hogy az idegennyelv-oktatás helyzete hogy változott, különösen az angol nyelvet tanulók száma hogy változott, milyen térségi, kistérségi, települési és

intézményi bontásban, van-e olyan iskola, intézmény, ahol az idegennyelv-oktatáson belül az angol nyelvhez való hozzáférés nem biztosított, és hogyan próbálhatunk esetleg ezen úgy segíteni, hogy az ilyen intézményekben tanuló diákok számára is nyitott legyen az angolnyelv-tanulás lehetősége. Felhívom mindenki figyelmét, hogy a Nemzeti alaptantervbe beépült az angolnyelv-oktatásra vonatkozó rendelkezés, tehát a középiskolák ezt 2010-től megszervezhetik más iskolákkal való együttműködés, más fenntartásban lévő középiskolával való együttműködés alapján, de magánfoglalkozás és egyéb eszközök alapján is. A javaslatunk, hogy az ÚMFT-források terhére lehetővé válhat egy olyan digitális taneszköz kifejlesztése, amelyik bármely tanuló, bármely iskola számára ingyenesen, térítésmentesen végig tudja vezetni a tanulót akár a kezdő, akár egy középhaladó szinttől egy olyan önálló tananyagcsomagon, ami az adott iskolába időszakosan belépő szakember közreműködésével lehetőséget ad a nyelvtanulásra. Hogyha egy olyan iskolában, ahol egyáltalán nem oktatnak angol nyelvet ma sem, nincs is benne a helyi tantervében, egy tanuló úgy dönt, hogy szeretne tökéletesen megtanulni angolul, nem várható el az iskolától, hogy ezt a magas szintű nyelvtudást biztosítsa, ez túlmutat az alkotmányból fakadó állami és fenntartói felelősségvállaláson, viszont a terveink szerint a kormányzat próbál eszközt biztosítani hozzá.

A tájékoztató előterjesztésnek tulajdonképpen ennyi a tartalma.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Az eddigi gyakorlatnak megfelelően a kérdések és a vélemények kifejtése ugyanabban a körben hangzik el. Elsőként a szakmai oldalt illeti a szó. Ennél a napirendi pontnál Kőrösiné Merkl Hilda fog szólni az oldal nevében.

KŐRÖSINÉ DR. MERKL HILDA: Köszönöm a szót, elnök úr.

Köszönjük ezt az anyagot. Nagy örömmel töltött el bennünket. Nagyon sok olyan örömteli információ van benne, ami abba az irányba mutat, hogy azokat a hátrányokat, amelyek Magyarországon az idegennyelv-tudás területén láthatók voltak, bizonyos értelemben csökkentette, és a perspektívák megvannak a még jobb eredmények irányába is.

A nyelvi előkészítő évfolyamokról röviden. Nagyon sokat beszélünk az esélyegyenlőségről: azt hiszem, itt valóban egy olyan lépés történt ezzel, ami a tényleges esélyegyenlőség irányába mutat. Hogy ez 2010-11-ben kötelező lesz, még nagyobb ígéret. Reméljük, hogy az ehhez járuló normatíva nem fog fokozatosan csökkenni, mint ahogy ez végülis minden évben történik.

Általánosságban ennyit, és akkor a részletekről néhány mondatot, amiben néhány kérdés is lenne.

A 2010-11-es tanévtől kezdve a középiskolákban kötelező lesz. Ebben ez a bizonyos felmenő rendszer mint alapszabály hogy fog érvényesülni? Vagy azonnal elkezdhetik-e a középiskolák az előkészítő évfolyamot? Természetesen a 9. évfolyamról van szó.

Ami miatt ez a nyelvi előkészítő évfolyam több szempontból jó ötlet volt. Az órák megoszlása - 40-25 és fennmaradó százalék - részben az informatikaoktatást is elősegítette, a többi tárgyból pedig lehetőséget adott egy ismétlésre, felzárkóztatásra, elmélyítésre. Nagyon sok szempontból segít azoknak a hiányoknak a ledolgozásában, amivel egy négyosztályos rendszerben jönnek, hiszen a nyolcadik és a kilencedik között azért különbség van az elvárások tekintetében, és ebből ez nagyon sok mindent tudott ledolgozni. A kérdés, hogy készül-e ellenőrzés, illetve hogyan látják ezt a vizsgálatokat végzők, hogy valóban jó-e a kihasználtsága ennek az évnek a tananyagok szempontjából, a többi tárgy szinten tartása szempontjából - hiszen a diákok ideje azért nagyon drága, az életük is drága. Nagyon fontos lenne ezt jobban látni, és ha

ezek a tananyagok még nem elegendőek - hiszen ez kísérleti fázisnak számít -, még dolgozni kellene rajtuk.

Homogén csoportokat igényelnek a tanárok, ez az anyagból nagyon jól kijön. Mint gyakorló nyelvtanár mondom, hogy ez valóban nagyon nehéz még egy csoportbontásos oktatásban is, a nagy különbségeket kiegyensúlyozni. Biztos, hogy ugyanebben az óraszámban, ugyanolyan csoportszámában más ösztönzőkkel kellene a tanárokat eljuttatni az intenzív fejlesztés irányába, hiszen differenciáltan oktatni különböző szintű diákokat egy csoportban igen nehéz. Biztos, hogy erre továbbképzésen is kell gondolni, illetve más megoldásokat javasolni, vagy megvizsgálni, hogy lehetne. A kisebb csoport pénzbe kerül, de a homogenitás fontos szempont, és valóban a differenciált oktatás az, ami a gyerek képességeinek, szintjének megfelelően a legtöbbet tudná belőle kihozni.

Amikor az a bizonyos 2008-at követő beszámoló lesz júniusban vagy júliusban - amit nagyon merész vállalásnak érzek, az érettségi és a vállalt határidő között kicsit rövid az idő, hiszen ez az első olyan év, amikor ezek az évfolyamok érettségiznek -, biztos nagyon érdekes lesz megfigyelni, hogy ez az intenzív nyelvoktatás transzfer alapon a gyerekek többi tárgyi tudására milyen hatással van. Jó lenne kitalálni, hogy ezt a pluszt, ezt a többletet hogyan lehetne mérni, mert azt hiszem, ez nagyon fontos, hiszen a nyelvvel együtt egy kultúrát is tanultak, az összehasonlítás, a komparativitás, tehát nagyon sok potenciál van ebben, amit nagyon jó lenne kihasználni. Nagyon várjuk az eredményeket.

Nagyjában-egészében ennyi, és még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy nagyon örülünk ennek a lehetőségnek, ami nélkül valóban nem lehet az európai szintéren, egy ilyen nemzetközi összefüggésben - tehát szeretném németszakosként az angolnyelv-oktatás feletti örömet kifejezni. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A szakszervezeti oldal következik.

SZABÓ ZSUZSA: Szeretném elmondani, hogy nagyon jól előkészített anyagnak tartjuk, és teljes egészében támogatjuk.

ELNÖK: Köszönjük. Szülői oldal!

KESZEI SÁNDOR: Elégképp körüljártuk ezt egy pár évvel ezelőtt, azóta is: kerestünk szülőket, jöttek panasolni, volt, aki örült neki - tehát vegyes a kép. Amit akkor hallottam az Oktatási Minisztériumtól, hogy ez az intenzív nyelvoktatás igen komoly feladat mindenki számára, a gyerekeknek is. Nagyon kemény munka a pedagógusnak is. Ezt vajon a gyerekek hogy viselik, amikor nem homogén csoportok vannak, hanem együtt vannak: akik felkészülten jönnek az általános iskolából és akik kezdők. A jelentésben benne van egy nagyon szép mondat a 6. oldalon: „Másképp fogalmazva a jók jobbak lettek, de a hátrányokat kevésbé tudták ledolgozni a kezdő vagy alacsony szintről induló diákok.” Közben azt mondjuk, hogy esélyegyenlőtlenséget kompenzáló oktatás - ami persze valós, még el is fogadhatjuk. Ez szakmai kérdés, a minisztériumi szakemberek nyilván jobban tudják, hogy egy intenzív nyelvoktatás mivel jár egy gyereknek, aki még nem is hallott róla, ha bekerül egy olyan csoportba. Ismerjük ennek a pozitív és negatív következményeit is.

Felmerült a kérdés, hogy ezt a nyelvi előkészítést miért nem az általános iskola 5-8. évfolyamán végezzük, sokkal nagyobb intenzitással, miért nem oda fordítunk nagyobb összeget. Akkor az lenne a nyelvi előkészítő, és mire jönnek a középiskolába a gyerekeink, már van egy

előkészítés. Négy évig ott van a tantervükben, pedagógiai programjukban a nyelvoktatás. Vagy ha nincs ott, vagy nincsenek meg a feltételek, vegyük ki, és mondjuk azt, hogy bizonyos iskolában nincs nyelvoktatás, mert nincsenek meg a feltételek. Ha megvannak, akkor produkáljanak. Ha egy akármilyen kis intenzitással tanítják az általános iskolában a gyerekeket, nem jutnak hozzá ahhoz, hogy utána egy közös szinten érkezzenek a középiskolába.

A másik, hogy egy osztály... Itt voltunk, amikor kezdődött, és tudtuk, hogy eredetileg nem ide szántuk azt az előkészítőt, és nem így, hanem a tizenharmadik évfolyamra, hogy a gimnazista gyerekeknek legyen meg a nyelvvizsgára való felkészülési lehetőségük érettségi után - hiszen most 40 százaléknak nincs nyelvvizsgája, és jön ki diploma nélkül majd, tanúsítvánnyal. Nem tudja letenni soha, vagy csak nagy nehézségek árán.

Van egy javaslatunk is. Ha ez a nyelvi előkészítő évfolyam megállja a helyét szakmailag - amihez mi nem mondunk semmit -, akkor lehetne egy tizenharmadik évfolyamos nyelvvizsga-előkészítő, ahol a gyerekeinket felkészítenék, azokat, akik már majdnem kész vannak. Megéri a végén még egy évet tanulni a nyelvet, megkapni a nyelvvizsgát és hozzá a nyelvi érettségit is - mert ez lehetne elhúzott érettségi is -, és utána megyünk neki a felsőoktatásnak.

És ha ez egy olyan fontos dolog, miért csökken évről évre a támogatás összege? Ennek fordítva kellene lenni! Ha ez egy fontos, megalapozott dolog, akkor nem azt mondjuk, hogy most 76, a következő évben 71, 68 és megyünk lefelé. Vagy fontos, vagy nem fontos.

Még egy fontos felvetés - ezek mind felvetések, hiszen ez egy jelentés, nem is vélemény, inkább csak érdeklődés -, hogy miért kapcsoljuk össze a kötelező angolnyelv-oktatást a nyekkel? Hogy valamit bevezettünk, hogy angolnyelv-oktatásra koncentrálnak, akkor miért hozzuk össze egy másik formával, aminek az én olvasatomban ehhez semmi köze? Ha angol nyelvet kell oktatni a középiskolában, támogatással, az külön téma, külön kellene tárgyalni a nyelvi előkészítőtől. Egyszer azt mondjuk, hogy jó, a másik pillanatban felsoroljuk a valós hibákat.

Ami nagy probléma valóban, ami a fővárosban történik. Arról volt szó, hogy először egy osztályt indítsanak, akik indítanak, és a következőben indíthatnak egy másikat. Tehát ha volt két osztálya, akkor még egyet, aztán harmadikat, negyediket... Végül nincs választási lehetőség: minden gyereket betettünk a nyelvi előkészítő évfolyamra. Nem erről szólt! A gyerek elesik a szabad iskolaválasztástól, mert lassan már nem lesz olyan iskola, ahol nincs nyelvi előkészítő évfolyam. Én nem mondom, hogy ez túl jó volna. A fővárosban most előírják, hogy minden iskolában el kell indítani a második osztályt is, és ha van még egy osztály, akkor a harmadikat is. Ezáltal lezárjuk a gyerek számára, mert nem tud mást választani, csak nyelvi előkészítő évfolyamot. Ez is csak mellékes, nem szakmai, bár tudnánk ragozni.

Ezek lennének a felvetéseink tehát, hogy miért csökken a támogatás, miért nem a nyolcadik évfolyamon folyik, miért kapcsoltuk össze a nyelvi előkészítő évfolyamot az angolnyelv-oktatással, mikor a jelentés elmondja ennek a negatív oldalát, és szeretnénk elérni, hogy a tizenharmadik évfolyamon viszont legyen. Miért gondolja az oktatásirányítás, hogy bevezetjük az öt évfolyamos középiskolát? A szülők és a költségvetés terhére. Mert a költségvetésre is rányomunk ez évfolyamot.

És ha már olyan fontos ez a nyelvi előkészítő évfolyam, miért hagyunk ki évenként 30 ezer gyereket belőle: a szakiskolásokat? Miért? Gondolom, ott is van vagy lesz nyelvoktatás. Nyilván azon a szinten, egy kezdő szintet vagy szakmai nyelvet tanulnak angolul. De kihagyni őket?

A pedagógusképzésről szintén kérdezem a minisztériumot: megvannak ehhez a megfelelő pedagógusok, akik intenzív nyelvoktatásban gyakorlottak? (*Brassói Sándor élénken bólogat.*) Induláskor nem volt, most már a négy év alatt ezek szerint felépítettük.

Azt mondjuk, hogy ez milyen jó. De akkor miért csökken folyamatosan a létszám? Mind az iskolák, mind az osztályok, mind a tanulók száma csökken. Valami miatt csökken, nem tudom miért, de biztos ez is benne van a jelentésben. *(Dr. Horváth Péter: A demográfiai okok miatt.)* Az lehet.

Nem akarom ragozni, de azt mondja, csökken a 9. évfolyamos tanulók száma, és csökkent a hátrányos helyzetű diákok száma is. Ez jó hír. *(Simonné Toldi Ágnes: Ez csak a szakközépiskolákra meg a gimnáziumokra vonatkozik.)* Azért mondtam a szakiskolát, hogy valami finomabb formában, szakmai nyelven stb...

Köszönöm szépen, elnök úr. Még lenne a szülői oldalon további hozzászólás.

ELNÖK: Tessék!

SIMONNÉ TOLDI ÁGNES: Köszönöm szépen a szót. Keszei Sándor tulajdonképpen sok mindent elmondott abból, amit én felírtam. Én a Nemzeti alaptantervvel kapcsolatban kérdeznék. A NAT 2003-ban, már akkor is, amikor ez napirenden volt, jeleztük, hogy a tizenharmadik évfolyamra vonatkozóan nem volt meghatározva a Nemzeti alaptantervben, hogy mi alapján kell oktatni - az idegen nyelv esetében sem. Akkor sem foglalkozott vele senki. Ha 2010-től kötelező lesz, akkor a nyelvi előkészítésre vagy a 13. évfolyamon az emelt szintű nyelvi érettségi letételére vonatkozóan valamit illene beírni a NAT-ba is. *(Keszei Sándor: Illett volna.)* Illett volna vagy illene. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A diákoldal nincs jelen. A helyi önkormányzatok oldala...

HORVÁTH GÉZÁNÉ: Mi írásban leadtuk.

AMBRUS ISTVÁN: Heltai úr leadta az önkormányzati oldal egyeztetett véleményét, amely úgy szól: „A MÖSZ véleménye rövidebb, mint a jelentés címe. A jelentés pedagógiaiilag, szakmailag korrekt, pontos, jó színvonalú, a program hasznos és eredményes. Folytatását a magunk részéről a legmesszebbmenőkig támogatjuk.”

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kisebbségi oldal következik.

DR. SCHÄFFER ISTVÁN: Ez egy rendkívül jól sikerült anyag: nem akar többet és kevesebbet sem, mint ami a feladata volt. Egyetlenegy dolog van, ami ez után következik. Mert ez most már tény, bevált, és szeretném mondani a szülői oldalnak, hogy idegen nyelvet - és ezt tényleg nyelvoktatással foglalkozó szakemberként mondom - mindenkinek lehet tanítani. Csak módszertan kérdése. Ahol most problémák jelentkeznek ezekben az osztályokban, ott a tapasztalatlanság, a nem megfelelő szakmai felkészültség stb. az oka. Ez után nincs más, mint ennek a finomítása.

Szeretném mondani, hogy én tanítottam szakiskolában idegen nyelvet, és a gyerekek beszélték a nyelvet. Más módszerrel, nyelvi klisékkel kell dolgozni - ezt így mondjuk. Nem magyarázom meg, hogy ez többes szám, nem tanítom hozzá a nyelvtant: ezt így mondjuk. És a gyerek elfogadja, begyakorolja, és ezekkel a nyelvi klisékkel egy idő után csodálatosan beszél - hibátlanul.

Ami igazából zavar, hogy mi lesz utána. Amikor vége van a nyelvi előkészítő évfolyamnak, ott van most egy probléma, hogy ezek nagyon intenzíven tanulták a nyelvet, és

akkor hirtelen bekövetkezik a szakközépiskolában az a háromórás variáció, ami megint az eredménytelenséget mutatja. Nem eredménytelen, csak nem jól csinálják. Nem a nyelvi előkészítő évfolyammal van probléma, hanem a nem jó gyakorlattal. Ennek sok-sok változata lehet, többek között olyasmi, mint a nemzetiségiben a bővített nyelvoktató, tehát hogy csak egy tantárgyat vagy a tantárgy szóanyagát stb. Ez szakmai kérdés.

Én úgy gondolom, óriási munka vár a teamekre, mert nagyon sokféle módszertannal kell kidolgozni a továbbhaladás lehetőségét. A magam részéről felajánlanám a segítségünket: mi öt szinten tanítunk kilencedikben németet, három szinten angolt.

És még egy, magamat is korrigálok: nem az angolt tanítom, hanem a gyereket tanítom. Azt kell megcélozni, hogy a gyerek előképzettségének, a gyerek érdeklődési körének, motivációjának megfelelően kell tanítani. Én drukkolok, hogy összejöjjön - szintén német oldalról.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A nem állami, nem önkormányzati oldal következik.

MIHÁLYI ZOLTÁNNÉ: Köszönöm szépen, elnök úr, én is köszönöm az anyagot, mert azt gondolom, nagyon korrekt, és tanulmányozásra érdemes, hiszen sok mindent meg lehet belőle tanulni. Néhány gondolatot szeretnék felvetni.

A közoktatási törvény meg a leírás első része is azt mondja, hogy a 2010-11. tanévtől kötelezővé tette az indítását, ha az évfolyamon indítható osztályok száma, a jelentkezők száma alapján indokolt. Ezt valami módon konkretizálni kellene. Valaki mondhatja, hogy számára az öt is elegendő és indokolt, ugyanakkor nem fenntartható, nem működtethető.

A másik pedig: egyetérték a szülői oldallal meg az előttem szólókkal, hogy ha ennyire szeretnénk ezt támogatni, sőt, kötelezővé tesszük, akkor nehéz úgy tenni, hogy a normatívája folyamatosan csökken, fogy.

Azzal is számot kell vetni, hogy amikor egy vagy két osztályt beindít egy intézmény, engedélyezi számára a fenntartó, attól kezdve több osztályra, nagyobb költségvetésre van szükség, hiszen ezek a gyerekek mindjárt öt éven keresztül maradnak az iskolában. Ez aztán tanteremtől kezdve mindenféle kérdést felvet a fenntartó számára.

Az utolsó gondolatom erről az lenne, hogy az első évfolyamok idén fognak érettségizni. Szeretném kérni a Közoktatás-politikai Tanácsot meg az anyag előkészítőit, hogy amikor leérettségiztek a gyerekek, és látjuk már, hogy mit ért számukra a nyelvi előkészítő évfolyam, hová jutottak, kaphassunk egy hasonló anyagot, ami már azt a befejezést értékeli. Akkor legalább egyszer a Közoktatás-politikai Tanács és a közoktatás szereplői is hozzájutnának egy olyan anyaghoz, amikor már mértünk valamit. Az elmúlt időszakban nagyon sok új dolgot vezetett be a közoktatás, de sosem került sor arra, hogy valamit lemérjünk, és összegezzük ezeknek az eredményét.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormányzati oldalt illeti a szó.

BRASSÓI SÁNDOR: Köszönjük szépen a támogató, elismerő szavakat - ezek mindig jólesnek. Néhány gyors, rövid válasz.

Természetesen a jogszabályi feltétel adott 2010-től a bevezetéshez. Ha a fenntartó úgy dönt, hogy akarja, ott is, ahol még nem csinálta, és - a kiváló törvényi szöveg szerint - ahol a feltételek adottak, illetve az elvárások megvannak és indokolt, meg lehet szervezni. Ez egy olyan

lehetőség, ami a fenntartói erőforrások és a tanulói létszám függvényében elgondolkodtathatja a fenntartót, hogy mely intézményében vagy intézményeiben bővíti. Nyitva hagyja a fenntartó számára az optimális megoldás lehetőségét. Ilyen szempontból nincs létszámkeretekhez kötve, amivel esetleg egy olyan fenntartó korlátozva volna, aki esetleg kevesebb tanulóval is meg szeretné csinálni. Ha hozzátennék néhány további normatív elemet, hogy csak akkor, ha nem tudom, hány tanuló van, azzal bizonyos értelemben korlátozódhatna az esélyek biztosítása.

Az ellenőrzés többször előkerült. Mint látszik az anyagban is, azért ez többször megtörtént. Ha nem is ellenőrzés a közoktatási törvény szóhasználatával élve, inkább elemzés, értékelés. Benne is van az anyagban. Azért tettük bele, mert már folyik a vizsgálat: az adatgyűjtés, mintaválasztás megtörténik, és amikor lemennek az írásbeli érettségik, már az Oktatási Hivatal szoftveréből elővehető, összerakható a nyekes évfolyamokon az adott nyelv szerinti tanulói csoport a mintával. És amikor a szóbelik eredményét föltöltik, utána már csak az adattisztítás, -szűrés és a tanulmány megírása van hátra. Ez a tanulmány el fog készülni 2009. június végére, és az a célunk, hogy segítsünk vele mindenkinek a további mozgásban.

Hogy az egyes tantárgyakra milyen hatása van? Próbáltunk az anyagba beletenni egy ilyen blokkot - pont a kompetenciamérésre utaltam. Ugyanakkor tudjuk, hogy ez nagyon nehéz dolog, pontosan megmérni, hogy minek milyen hatása van valamire. Pláne egy ilyen áttételes hatást, hogy ha a gyerek a nyeken tanul, ezáltal jobban megy-e neki a technika vagy az informatika, ha németül tanult esetleg. Nehéz, erre nem nagyon vannak hazai gyakorlatok. Az egyértelműen kiderül az anyag kompetenciamérési blokkjából, hogy a nyekes évfolyamokon a tanulók jobban teljesítenek mind matematikából, mind szövegértésből. Szövegértésből szignifikánsan jobban teljesítenek, ráadásul különösen az országos átlag alatti szociális helyzetű gyerekek. Jóval nagyobb a többleteljesítmény, mint a jól teljesítőknél. Ez nagyon fontos érv, benne van az anyagban, és pont azt mutatja, hogy ha bekerül egy szociálisan hátrányosabb helyzetű tanuló - és majd látjuk a grafikon bal oldalán, hogy mindenhová bekerülnek, szinte ugyanolyan arányban, mint a nem nyekesekre -, ettől kezdve ezek a tanulók többlettudáshoz és matematikai, szövegértési megértésből is többletkezhetnek, nem is beszélve arról, hogy nyelvtudáshoz. Tehát ilyen értelemben szignifikáns a nyelvi előkészítő évfolyam hátránykompenzáló hatása. Az más kérdés, amit a szülői oldal fölvetett, és amiben valóban van igazság első körben, hogy ki jut be a nyelvi előkészítő évfolyamra. Az anyagból látszik, hogy a szociálisan hátrányos helyzetűek is bejutnak, bár a görbe két vége között minimális eltérés van. Tudjuk, hogy az idei évtől megváltozott a középfokú beiskolázás rendszere, ami tovább növeli a hátrányosabb helyzetű gyerekek bejutását a korábbiakhoz képest a nyelvi előkészítő évfolyamra, ahol eddig különböző szóbeli és egyéb olyan vizsgákat szerveztek, amivel megpróbálták egy-két helyen kiszűrni a hátrányos helyzetű tanulókat vagy egyéb, számukra első látásra nem pozitív tanulókat. Ez ettől kezdve kizárt, és ez tovább növeli ezt a szociálisan felzárkóztató opciót.

A szakszervezetnek köszönjük szépen a támogató megjegyzéseket.

A szülői oldalnak részben válaszoltam, az esélyegyenlőséggel kapcsolatos blokkra.

Hogy miért nem valamilyen évfolyamtól kezdve? Én is emlékszem, hogy különböző gondolatmenetek folytak a Közoktatás-politikai Tanácsban 2002-ben is, meg a parlamentben is, hogy hová kerüljön be ez a nyelvi előkészítő évfolyam. Ez egy parlamenti döntés volt, jelenleg ez van. Majd ha a parlament úgy dönt, hogy ezt más évfolyamra teszi be... *(Keszey Sándor: Ezt mi javasoltuk.)* Két javaslat hangzott el: az egyik a hatodik, a másik a tizenharmadik évfolyamra, az érettségi után. A harmadik, hogy a szakiskolában is legyen meg. A szakiskolában kötelező a NAT szerint a nyelvtanítás, ugyanakkor mi is azon az állásponton vagyunk, hogy indokolt lenne megadni a lehetőséget a szakiskolákban ilyen ingyen nyelvi előkészítő évfolyamra. Ez azonban

nyilván egy olyan összefüggés... *(Keszei Sándor: Nem szeretik azok a gyerekek! Azok dolgozni akarnak!)* Nem feltétlenül van így. Azért nem osztom ezt az álláspontot, mert az a megközelítés, hogy a gyerek, ha már szakiskolába került, viszonylag hamar tanulja meg a szakmát, azért nem szerencsés, mert a mai munkaerőpiacon jól látható, hogy a munkahelyek villámgyorsan átalakulnak. Ha a tanuló alapképességei nincsenek elég erősen kiérlelve - például a nyelvtudása, szövegértése -, amihez nem elegendő egy rövid alapozó időszak, akkor hiába tanult egy szakmát, ha a szakmunkást alkalmazó munkaadónak nem lesz forrása és érdekeltsége abban, hogy őt át is képezze, ehhez az államtól fog pénzt kérni. Ilyen szempontból azok a társadalmak sikeresek, akiknél az alapozó szakasz tovább tart, és a szakképzés a végén jelenik meg - de most nem ezért vagyunk itt, hogy erről beszéljünk, ez egy más megközelítés.

Az anyagból látszik, hogy a nyelvi előkészítő évfolyamon lévő osztályok, tanulók száma növekedett, de még mindig nem éri el a felét. Hogy Budapesten milyen helyzetek jönnek létre, az egy fenntartói döntés. Hogy ez korlátozni fogja-e a tanuló hozzáférést az iskolaválasztáshoz? Azt gondolom, önmagában ez nem korlátozza, mert nem köteles a tanuló az adott településen vagy kerületben lévő iskolát választani, hanem oda mehet, ahová szeretne, oda adja be a jelentkezését, és úgy veszik föl. Hogy a II. kerületben a Szilágyi Erzsébet fasor egyik oldalán, vagy a másik oldalon a XII. kerületbe, ez Budapesten nem feltétlenül nagy távolság - de nyilván mérlegelni kell.

A NAT-ba tavaly beépítettük. Előtte tényleg nem volt benne, ez abszolút jogos, de tavaly, egyeztetve a nyelvoktatásban érdekelt szervezetekkel, úgy tettük bele az idegennyelv-blokkba, hogy nevesítettük a nyek-évfolyamszervezés feltételeit, tartalmát, céljait, ezáltal lehetséges, hogy 12-13. évfolyamra kitolódik. Ilyen értelemben tehát szerintem ez megvalósult. Köszönjük a javaslatot, lesz munka ezzel a későbbiekben, és lehetőség is lesz rá.

Hogy a 9. utáni évfolyamokon mennyire kell szinten tartani: a törvény előírja, hogy emelt szinten kell biztosítani ezt a bizonyos óraszámot, tehát nem teheti meg az iskola, hogy egy évfolyam után lenullázza. Kizárt. Ha így tesz, szabálytalan. Mi azon voltunk, hogy a Világnyelv program keretében is, meg a saját támogatásainkból is adjunk továbbképzéseket a nyeken tanító tanároknak - ez benne van az anyagban. Most is volt Zánkán, január végén, ami térítésmentesen vagy minimális térítéssel a nyeken tanító tanároknak ad módszertani szakmai felkészítést, hogy mind több jó tudással rendelkezzenek.

Nem tudom, Editnek van-e kiegészítése.

GAÁL EDIT: Egy-két dolgot szeretnék hozzátenni. Fölmerült a szülői oldalról a 13. évfolyamos nyelvvizsga-előkészítő, meg hogy milyen variánsokkal lehetne módosítani. Fontos hangsúlyozni, hogy már a Világnyelv programban a nyelvi előkészítő évfolyam előkészítésénél fontos szempont volt, hogy nem nyelvvizsga-előkészítő tanfolyamat akarunk finanszírozni a tanulóknak. Ennek az egész intenzív nyelvtanulós évfolyamnak az egyik alapvető célja, hogy motiváljuk, megszerettessük, ráállítsuk a gyerekeket egy idegen nyelv tanulására, kialakítsuk hozzá a készségeket, és aztán önmaguk tudják tovább folytatni. Nagyon sok iskola a helyi tantervében szabályoz úgy is, hogy a nyelvi előkészítő évfolyam végén letetet nyelvvizsgákat, amit mi szakmailag nem tartunk helyesnek. Próbáljuk is rávenni az iskolákat, hogy változtassák meg ebbéli álláspontjukat, mert nem ez a cél. Nem ez a célja az egésznek. Ez az egyik, amit szerettem volna elmondani.

Hogy mikor kezdjük, miért nem általános iskolában, miért nem ekkor, miért nem akkor: annak azért vannak szakmai okai, hogy mikor érdemes egy ilyen intenzív nyelvoktatást beindítani. A szakma szerint a második legjobb kezdési időpont a 14 éves kor. Nem véletlen

tehát. Fölmerült, hogy ötosztályos középiskolát akarunk kieroeltetni, vagy kilencosztályos általános iskolát. Ilyen szempontból mindig problémát okoz ez a pluszév, de mégis ez a 14 éves korosztály szakmailag és az iskolarendszer szempontjából is szerencsésnek tűnik egy ilyen intenzív nyelvtanulási évre.

Felmerült még a homogén és heterogén csoportok kérdése, illetve a pedagógusok felkészültsége, hogy ki hogyan és miképp használja fel a minimum tizenegy órát a nyelvi felkészítésre, másrészt a fennmaradó óraszámot. A gyakorlat azt mutatja, hogy nagyon sokszínű a kép. Nyilvánvaló, hogy amennyi segítséget lehet, megadunk továbbképzésekkel, konferenciákkal. Visszagondolva az utóbbi 10-15 év tapasztalataira a nyelvtanítás területén, tulajdonképpen a Világnyelv program beindulása óta tart az az időszak, amikor nagyon rendszeresen megszervezésre kerültek az idegen nyelvet tanító pedagógusok részére továbbképzések, másrészt olyan konferenciák, ahol nemcsak az angol-, hanem mindenféle nyelvszakos és mindenféle korosztályban tanító pedagógusok találkozhatnak, tapasztalatot szerezhhetnek, illetve megoszthatják a problémáikat. Erre korábban nem volt ennyi példa.

Vannak nagyon jó példák is, hogy felzárkóztatásra használják föl, valóban hiánykompenzálásra, tehát sok jóra is felhasználják ezt az óraszámot.

Nagyon fiatal ez a program ahhoz, hogy végletes következtetéseket tudjunk levonni. Mi is nagyon várjuk az első végzős évfolyam eredményeit. Ez természetesen ki fog térni nemcsak az idegen nyelvi, hanem a más tantárgyi teljesítményre is. Nagyon várjuk az eredményeket.

A jelentésben szereplő megállapítások részeredményeken alapulnak, éppen ezért nem is lehet őket teljes mértékben objektívnek tekinteni. Ez teljesen érthető, hogy csak részeredmények vizsgálatában vagy bizonyos szempontú vizsgálatok alkalmával keletkeztek.

Úgy gondolom, mint minden ilyen felmérésnek, amit csináltatunk, ennek a jelentése is fölkerül az OKM honlapjára, ott olvasható lesz teljes terjedelmében. Minden egyes idézet forrásaként most is a honlap van megadva az anyagban. Minden fölkerült már. Ha még ezek után is igénye van a Közoktatás-politikai Tanácsnak, hogy megtárgyaljuk, természetesen nem zárkozunk el.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e olyan oldal, amely valamilyen kérdésére nem kapott választ? *(Nincs ilyen jelzés.)* Ezúton is köszönjük a nem csupán igen magas színvonalú, a KT szinte valamennyi oldala által kiemelten jónak minősített anyagot, hanem ezt az alapos válaszsort is.

Egy-egy mondat erejéig megadom a szót azoknak az oldalaknak, amelyeknek van megjegyzésük - de tényleg kérem, hogy egy mondat legyen. Melyek azok az oldalak? *(Jelentkeznek.)* Szakmai oldal!

KŐRÖSINÉ DR. MERKL HILDA: Egyetlen pont volt, amit megfontolásra ajánlanék, de elfelejtettem elmondani. A nyelvi előkészítő évfolyam után öt órában folyik emelt szintű oktatás ugyanebből a nyelvből. Belép azonban a második idegen nyelv is. Itt egy kis feszültség van az óraszámokban, a többi tárgyból viszont nem lehet elvenni - például az exponált természettudományos oktatást nem lehet tovább csökkenteni. Lehet, hogy ok volna az óraszámok átgondolására. Ezt nagyon fontosnak tartanánk.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tessék!

MENYHÁRT PÁL: Egy mondattal nem tudok kérdezni, elnézést!

Elfogadva, amit itt megbeszéltünk, azt szerettem volna közben fölvetni - ezt már többször, több helyen elmondtam -, hogy ha egy gyerek kikerül a szakmai képzésből, 21-22 éves. Ha az öt évfolyam elé tennénk egy ilyen nyelvi előkészítőt, már hatéves lenne, ezért a gyerek nem jelentkezik. A négyéves szakközépiskolai képzés után, érettségi után bekerülnek a TISZK-be két- vagy hároméves képzésre, és 21-22 éves, mire kikerül. Van olyan képzés, ami 40 órás. Ebbe már nem lehet beletenni. Nekem mindig az volt a javaslatom, hogy mivel teljesen liberális az oktatási törvény, nagyon sok lehetősége van a gyerekeknek. Van olyan gyerek, aki szakközépiskolában leérettségizik, és nem emelt szinten teszi. Nem akar egyetemre menni sem. Amikor megcsinálja az első, netán a második szakképesítést is - nagyon sok gyerek azért marad benn a második szakképesítésben, mert nincs munkahelye, és ha hátrányos helyzetű a gyerek, még négy vagy öt évet tölt benn a szakképzésben érettségi után. 23-24 évesen kerül ki, addig az állam pénzén tanítjuk. *(Keszei Sándor: És akkor is munkanélküli lesz!)* Hogy munkanélküli vagy nem, de leszoktattuk a munkáról. Az érettségi után az, aki már elfogadja, hogy tanulni kell, mert a világban nem lehet nyelv nélkül megélni, megjön az esze - lehet, kicsit későn érő ez az aranygyerek -, ha az iskola ezt az előkészítői óraszámot a saját pedagógiai programjában használhatná... Ha nem azt mondom, hogy elé teszek egy évet, és nem úgy, ahogy Sanyi mondja, hogy utána egy tizenharmadikat, hanem rendszeren, tantárgyi keretek között beemelem a szakképzésbe, akkor a gyerek vagy a tizenharmadikban, a tizennegyedikben vagy akármikor egy emelt szintű érettségit tehet, mert megjött az esze. Nem dicsekvésként mondom, nálunk kimondottan azért jelentkezik a gyerek szakmai képzésre, mert a Képzőművészeti Egyetemen nem tanul szakmai gyakorlatot. Ez alatt a két-három év alatt megtanulhatna angolul, és visszamenőleg letehetné az emelt szintű érettségit.

Amennyire liberális ez az oktatási törvény, hát legyen már akkor annyira is liberális, hogy ne ragaszkodjon kimondottan ehhez a 9. évfolyamhoz. Nekem sok tapasztalatom van a kétszintű érettségivel is, hogy unatkozik a gyerek már harmadikban is, cselleng az iskolában negyven diák, könyvtárba kell beültetni - de nem akar továbbmenni. Meg kell nézni a kéttannyelvű iskolákat, ahol ilyen előkészítő van, van, amelyik gyerek már nem is foglalkozik vele. Megtanulta, be van fejezve, tovább nem akarja tanulni.

Az iskolák hadd dönthessék el a pedagógiai programban! Ha ez államilag támogatott és finanszírozott - márpedig az -, akkor hadd tegyük be óraszámra esetleg. Megemelhettünk az óraszámot. Nem nyelvi előkészítő lenne. Ha van egy olyan középiskola, ahol 40 óra van, akkor miért sír a szakközép attól, hogy neki 36 órája van. Legyen 37 vagy 38, én így is el tudom képzelni akár kilencediktől a tizenkettedikig. Én megemelném az óraszámot, mert sokkal jobb, mint ha ez a gyerek azt mondja nekem, hogy öt éves a képzése, igazgató úr, ne haragudjon, én már nem vagyok hajlandó még egy félévet ez elé tenni! A törvényben sem úgy van, hogy kötelező lesz a nyelvi előkészítő, hanem csak az angol nyelv tanulása.

GAÁL EDIT: Nem kötelező! Alanyi jogon jár, kérheti, de nem kötelező.

MENYHÁRT PÁL: Ha nem kötelező, hadd kapjak rá óraszámot, a fenntartó adja nekem azt a tíz órát azzal, hogy a képzés 6-8 éve alatt ezt a tíz órát oda építem be, ahová szükséges. Ezt szerettem volna kérni. A művészeti képzés nagyon kevés iskolát érint, mindössze 36 iskolát, közel 5 ezer gyereket - tehát nem 500 ezer gyereket, meg nem az összeset -, ez egy kis szegmense az egésznek, de én nem zárnám el őket sem tőle. És a szakiskolai tanulókat sem.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Roppant fontos a téma, és szép, hosszú eötvösi körmondatot hallottunk. Merthogy kértem, egy mondatba próbáljuk összefoglalni, viszont a téma nagyon fontos volt.

A szülői oldal következik.

KESZEI SÁNDOR: Úgy tudom, hogy a hat- és nyolc évfolyamos gimnáziumok saját maguk választhatják meg, hogy mikor tartják ezt az előkészítőt. Ez ahhoz kapcsolódik, amit te mondtál, de te óraszámokat kérsz. Ott is van egy probléma: hogy ők csinálhatják, a másik nem.

A kérdésem egy mondat lenne. Mi ezt megvizsgáltuk igen csak sok iskolában: szülőt, osztályt, mindenkit. Vajon a statisztikai adat kitérhet-e arra, hogy amikor indult a kilencedik évfolyamon a nyelvi előkészítő, és akik majd most befejezik, ugyanabban az osztályban fejezték-e be? Mennyi volt a lemorzsolódás? Mennyi került át a rendes általános évfolyamra - ahol nyilván évvésztesek lettek, mert az ő osztályuk már előrébb van egy évvel? Lesz-e olyan statisztika, ami arra vonatkozik, hogy az adott osztályok végigvitték-e a négy évfolyamot, vagy a fele megszűnt, netán olyan alacsony az osztálylétszám - mert itt megengedhető -, és végigvitték-e pusztán a normatíváért? Nekünk van erre tapasztalatunk, felmérésünk is, de lehet-e ilyen vizsgálatot végezni vagy megkérdezni országos szinten?

ELNÖK: Köszönöm szépen. A második tagmondat következik...

SIMONNÉ TOLDI ÁGNES: Még egy kérdés. Nem volna szerencsésebb általános iskolák esetében 5-8., középiskolák esetében 9-12. évfolyamon nagyobb hangsúlyt helyezni az idegen nyelvi kommunikációra? Nagyon sok információ jutott el hozzánk, hogy az általános iskolában tanult nyelvtant ismétlik a középiskolában, és amikor kikerülnek onnan, nem tudnak kommunikálni. Nagyon jó lenne, ha az életben érvényesíteni tudnák azt a nyelvtanulást, amire az állam nem kevés összeget fordít nyolc-tíz éven keresztül. Jó lenne, ha valami haszna is volna mind a tanuló, mind a társadalom szempontjából. *(Keszei Sándor: Lásd orosz nyelv!)*

ELNÖK: Köszönjük szépen. A reagálásra van mód, ha kíván élni vele az oldal.

BRASSÓI SÁNDOR: Én értem, amit mondtál, de ilyenre nem szól a szabályozás. Ehhez olyan rendelkezés kellene, ami a törvény szintjére emeli, hogy az iskola úgy dönthet a fenntartó egyetértésével, hogy a nyelvi előkészítő évfolyamot nem ide-oda-amoda, hanem a végére helyezi. A jelenlegi szabályozás ennek ellenében van. Erre nem tudok válaszolni, meg kellene vizsgálni. Most ez a helyzet, így kell megszervezni. Nyilván vannak ellenérvek is azzal szemben, ha a végére tenné be egy iskola. Ez egy más kategória.

A tanulói azonosítót és a középiskolai felvételiket rögzíti a KIR, hogy hová kerül a gyerek, melyik iskola melyik képzési típusába. Ezt tehát tudjuk. De hogy utána hová, főleg hogy milyen okból megy át, azt nem rögzíti a rendszer. Amikor a nyelvi előkészítő évfolyam után megy tovább ugyanaz az osztály, ami már nem NYEK, hiszen tizedik évfolyamon a normál 9. iskolai tantervet tanítja, csak emelt nyelvi órásszámmal, hogy ez hogy jön össze egy iskolában, erre nincs adat. Ezt érdemes megvizsgálni. *(Keszei Sándor: Ez a lényeg!)* Ezt kezdeményezzük.

Az angol nyelv újratanulása, vagy eleve az idegen nyelv tanulása - erről a kollégánóm sokkal többet tud, de ha felmennek az OFI honlapjára, ott megtalálhatják például Vágó Irénék kutatását. Nagyon sok iskolában a tanulók nagy része középfokon újrakezdi szinte a nyelvet. Eljutott esetleg valami középhaladó szintig, és újra elkezdi. Ez egy tanítási, módszertani kérdés.

Megfontolandó, mert ebben vannak jelentős hatékonyságvesztési problémák. A gyerek számára sikertelenséggel, kudarccal jár, hogy nem fejlődik, hanem újra elkezd.

GAÁL EDIT: Hogy az általánosból a középiskolába való átmenet milyen problémákat vet fel az idegennyelv-oktatás terén, abban elsődlegesen az iskolák tudnak lépni, mert önmaguk határozzák meg, hogy milyen szintű nyelvi csoportokat indítanak. Ebbe nem lehet direkt módon beleszólni. Egy ilyen szemlélet van a középiskolák részéről, amin lehet ilyen-olyan módon alakíthatni, de nem tudunk.

A másik: hogy az általános iskolai nyelvoktatás mennyire kommunikatív. Deklaráltan az idegennyelv-oktatásnak Magyarországon kommunikatív nyelvoktatásnak kell lennie. A tantervek erre készültek, a módszertani törekvések erre alapoznak, a segédkönyvek erre alapoznak. Hogy egyes pedagógusok milyen gyakorlatot folytatnak, erre nem tudok mit mondani, de erről van szó.

ELNÖK: Nagyon szépen köszönjük. Azt gondolom, hogy itt a napirend végén nekem egyetlenegy dolgom van, körbetekintve a jelenlévőkön: hogy még egyszer valamennyiünk nevében, a Közoktatás-politikai Tanács nevében megköszönjem ezt a munkát, és a folytatásához hasonló sikereket kívánjak. A KT nyilván kész arra, hogy később is segítse, ahogy tudja.

AMBRUS ISTVÁN: És kérjük, hogy a KT véleménye a kormány-előterjesztésben jelenjen meg.

ELNÖK: Értelemszerűen. Különösen, amit szakképzés kapcsán mint későbbi lehetőség elhangzott.

BRASSÓI SÁNDOR: Benne is van.

ELNÖK: Csak mi kiemeltük ennek a fontosságát.

A napirendet ezzel lezártuk.

Kérdezem, hogy van-e egyebekben valami.

AMBRUS ISTVÁN: Én csak bejelentéseket szeretnék tenni.

ELNÖK: Szerintem tedd meg.

AMBRUS ISTVÁN: A napirendek elhangzása során felírtam magamnak, amit Miklósi László mondott az első hozzászólásában, hogy egységes szerkezetben és a vezetői összefoglalóval. Erre jelenleg azért nem volt lehetőség, mert előbb került kiküldésre az anyag, mint az államigazgatási egyeztetés elkezdődött. Addig nincs jogosítványunk azt kiküldeni, míg egy úgynevezett belső kormányzati előkészítésen nem jut túl az anyag. A dokumentumot a végleges előterjesztés elkészülte előtt küldtem ki. Ha arra vártunk volna, sokkal kevesebb idő jutott volna a felkészülésre a testület tagjainak. De amennyiben lehet, az egységes szerkezetet és egyebeket szem előtt tartjuk.

A mai napirendek is úgy készültek - ez a második, amit szeretnék mondani -, hogy az OKM elkészítette az első féléves munkatervét a kormányprogram alapján, így került ide az angolnyelv-oktatás tapasztalatairól szóló anyag. Szeretném megjegyezni, hogy az első félévben több téma kerül ugyanilyen megfontolásból a testület elé, amely az első félévre eléggé

meghatározó a munka szempontjából. Ezért várható, hogy februárban további rendelettervezetek kerülnek a testület elé, mivel a többször emlegetett költségvetési törvény 5. mellékletének különböző előírásai vannak, hogy miket kell külön szabályozás keretében megoldani. Ezek a rendelettervezetek elkészülnek, és várható, hogy még februárban idekerül a testület elé a 40-es, az érettségivel kapcsolatos dokumentum, ami az érettségi tartalmi szabályozásának egyes kérdéseit szabályozza. Már májusig látom, hogy milyen napirendek kerülnek ide.

Ez nem jelenti azt, hogy amit például Hanti Vilmos is javasolt, hogy különböző témakörök kerüljenek a KT napirendjére, az nem lehetséges. De hangsúlyoznám, hogy a kormányzati oldalon csak azok a témák fognak idekerülni, amelyeknek az előkészítésében a tárca a testület véleményére igényt tart, illetve kvázi törvényi kötelezettsége. Tehát aki napirendet javasol, kérem, az előkészítésre is tegyen javaslatot, illetve az előadó meghatározásáig fogalmazza meg. Ez nem jelenti, hogy a tárca egyes szakmai főosztályai nem fűznek majd véleményét az olyan kérdésekhez, amik ide kerülnek.

Elhangzott egy javaslat az OKM-nek az új jogszabályokkal kapcsolatos hírlevelére vonatkozóan. Én megkeresem a sajtófőnököt, illetve a honlap gazdáit, akik a honlap szakmai tartalmáért felelnek, és ezt a javaslatot a Közoktatás-politikai Tanács javaslataként továbbítom, hogy legyen egy ilyen hírlevél jellegű lehetőség is.

Befejezésül még annyit, hogy az első félévi munkaterv közoktatást érintő kérdéseinek kivonatát elkészítettem, e-mailben meg fogom küldeni a következő előterjesztésben, hogy mely napirendek kerülnek tárgyalási céllal még az első félévben a testület elé. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Pont ezt akartam kérni, így az én megjegyzésem okafogyottá vált.
Szülői oldal!

KESZEI SÁNDOR: Az alapszabály szerint a KT ülésein államtitkároknak kell jelen lenni. Kérdezem, miért nincsenek jelen.

AMBRUS ISTVÁN: Valószínű, hogy személyes elfoglaltságuk miatt. Rákérdeztem: Csillag Márta teljes felhatalmazással rendelkezett a szakállamtitkár úrtól, hogy nevében eljárjon.

ELNÖK: Köszönjük szépen, az ülést bezárom.

(Az ülés végének időpontja: 15 óra 13 perc)